

เทพปดเม

และ
มโหรีของ

นายถวิล ระวังภัย, ต. ยะกะประภา

กับ

กำไล อุบาทว์ ตอนจบ

และ ฯลฯ

ฉนวน

๒๔๖๗

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชชม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชชม"

หนังสือ "ไทยเชชม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากะคลาดเคลื่อนไปบ้างโดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจว่าจะพยายามไม่ให้เกินกว่าวันที่ ๒๕ ของเดือนนั้น ๆ

คุณท่านผู้ใดที่ได้ออกรับขำรงหนังสือ "ไทยเชชม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทยเชชม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ไปรุดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒๔ เล่ม) เป็นเงิน ๕ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยเชชม" เลขที่ ๓๕๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร ไปรษณีย์ทูลเกล้าฯ แจ้งความประสงค์, นาม และตำบลที่อยู่ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดก็ได้ว่าไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันก็ได้ ถ้าจะส่งมาภายหลัง เมื่อได้ รับหนังสือ ๓ เล่มแล้วก็ได้ ถ้าท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ไปรับที่สำนักได้

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก พิมพ์ด้วยหมึกสี เต็มหน้า บด ๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ พิมพ์ด้วย, เหลือง, แดง, ชมพู, แดง ตัวพิมพ์
สีฟ้า สดอยู่ภายในเล่ม เต็มหน้า บด ๕๐ บาท ครึ่งหน้า บด ๓๐ บาท

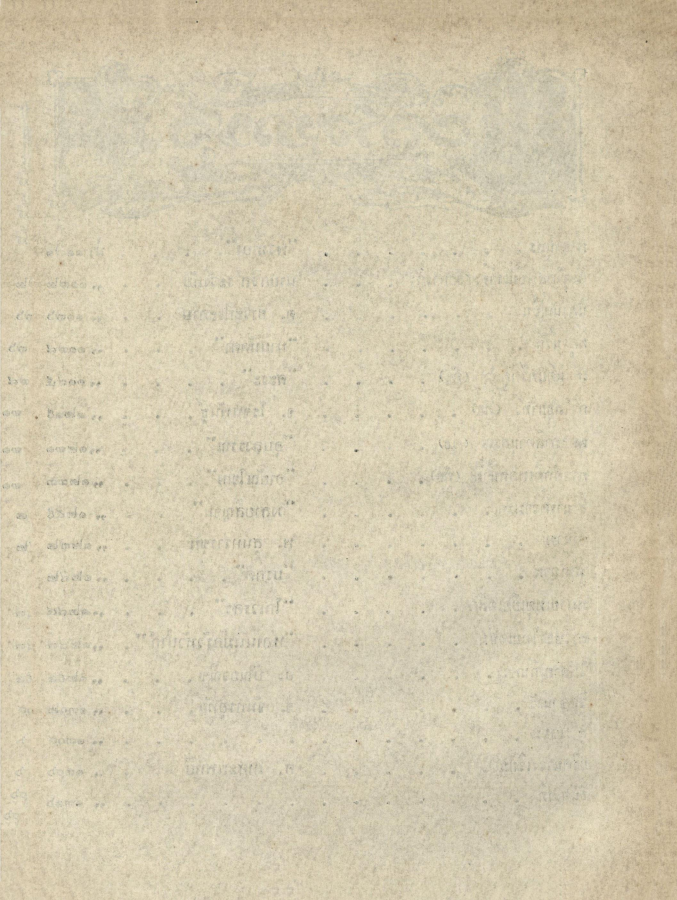
การบอกลงแจ้งความ

ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความในหนังสือ "ไทยเชชม" ตั้งแต่เล่มประจำเดือนใด หรือ เมื่อลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มต่อไป ขอให้ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชชม" ภายในวันที่ ๑ ของเดือนนั้น

ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่จะดี กระทำความตกลงกัน.

มาศานุสร	“พวงทอง”	หน้า ๑๑๓๑
เหตุไฉนมิใช่เราจึงชอบการกีฬา	นายถวิล ระวังภัย	,, ๑๑๓๒
นิทานญี่ปุ่น	ต. ยาวะประภาษ	,, ๑๑๓๖
พิศุจน์รัก	“นายนัดดา”	,, ๑๑๓๘
เค้านัดแค้นรักคู่ล่า (ต่อ)	“สระ”	,, ๑๑๓๙
กำไลอุทัย (ต่อ)	จ. โรจนพันธุ์	,, ๑๒๑๕
พุทธศาสนิกนิทาน (ต่อ)	“อุบลวรรณ”	,, ๑๒๓๑
กาพย์กลอนที่เหล่านัก (ต่อ)	“อายัดโฉม”	,, ๑๒๓๓
อำนาจความรัก	“วงสายสัญญาณ”	,, ๑๒๕๕
อำนาจยา	พ. สุนทรารุณ	,, ๑๒๗๒
รฤกภาพ	“มรดก”	,, ๑๒๘๒
หมายเหตุยุคเหล็ก	“โกเวอร์”	,, ๑๒๘๔
ควรัชของไทยเขมม	“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”	,, ๑๒๘๗
ไม้สายเกินควร	ฮ. บัณฑิต	,, ๑๒๘๘
วิชานำรู้	จ. จันทรรักษ์	,, ๑๓๐๒
สารเขมม		,, ๑๓๐๔
ปวิศนาวงเวียน	ศ. เทศาแพทย	,, ๑๓๐๖
อันควา		,, ๑๓๑๖

ਮਾਫ਼ਾ ਪੁਸਤਕ

ธันวาคม

ปฏิภาณ เจว ตัม ภริยา ยัม ชลนญา หิตมตฺตโน

๑๖
๑ ผิบลตระหนักประจักษ์ใจ ว่ากิจการใด

จักอวบผลส่งตรงตน

การอธิบายเรื่องชาชน ประกอบการสงวนผล

อย่าปล่อยขอย่าปละละเลย

“พวงทอง”

ประวัติศาสตร์สมัยนี้

เรื่องของการศึกษา

โดย

ชาวดุสิต ระวีรักษ์

การที่สมัยยุคนี้นั้น บรรดา ผู้ที่อยู่ใน
 ปดมวัยและมีฝีมือเกิดพากันชอบการศึกษา
 ขึ้นนั้น จะเป็นเพราะเนื่องจากถึงสมัยนิยม
 อย่างบางคนก็คิด หรือเป็นเพราะเนื่องจาก
 ความจำเป็นบางอย่าง ปัญหาข้าพเจ้าใคร่
 จะขอออกความเห็นคุยกันเล่นสักหน่อย

ความ นิยมในการ เล่น กีฬา ใน ประเทศ
 สยามเราเวลานี้ นับวันยิ่งจะแพร่หลายมาก
 ขึ้น เด็ก ๆ แต่พอแยกแขนขาออกได้ก็เริ่ม
 พากันวิ่งเล่น ตาม สนามหญ้า กระโดดโลด
 โด่นกลางแจ้งอย่างสนุกสนาน แล้วก็ค่อย ๆ
 โต ขึ้น กลาย เป็น ขวัญ ต้มกลั้มเนื้อใหญ่โต
 ล่ำสัน, น่านอก กว้างผิวง่าย บ้านเมืองเรา
 รวมทั้งประเทศทั้งหลายทั่วโลกเวลานี้ ถ้า
 มีใครลองพิจารณาดูจะเห็นได้ว่า เราอยู่ใน
 โลกที่ถึงแล้ว ชะยุคแห่งการศึกษา นาม
 บุคคลซึ่งทุกวันนี้ มหาชนกล่าวขวัญถึง อย่าง

เซ่งแซ่หรือควงหน้ายคคคซึ่งทุกวันนี้มหาชน
 รู้จักและชมเชย ก็ คือนาม พวก นักบิน, นัก
 มวย, นักฟุตบอล, นักเทนนิส, นักแบดมินตัน
 ทั้งหญิงและชาย ทุก ๆ คราวที่มีการแข่ง
 ขึ้นตามสนาม ฟุตบอล, สนามมวย เราจะเห็น
 ผู้คนเป็นอันมาก พากันไปล้อมรอบ ตั้งหน้าตั้ง
 ตาดูอย่างเอาใจใส่และรู้สึกสนุกเฮฮา พวก
 นักกีฬาพนัน และ นัก อ่าน หนังสือ อ่าน เล่น
 สมัยนี้ ก็ นิยมแต่เรื่อง ฟันดาบ, เตะมวย
 หรือที่ มี นาง เกล่ ค่อย พระ เกล่ เตะเหล่านั้น
 เป็นต้น

แน่นอนโลกเราเวลานี้ เป็นโลก (หรือจะ
 เรียกโรคก็ได้) แห่งการศึกษา ความนิยม
 ชมชื่นในการออกกำลังกาย ซึ่งเป็นการเล่นนี้
 เกิดกลายเป็นชนบทรวมนิยมจน ถึง กับต้อง
 ลำบากใจไม่น้อยที่จะกลบขึ้นกว่า แต่ไหนแต่
 ไฉนนี้ บ้านเมืองเรามีได้เป็นเช่นนั้นออก เมื่อ

ไม่ก็สืบขึ้นมาเอง คำว่า “นักกีฬา” หรือ “นักสปรต” ในเมืองไทยเราเกือบจะไม่มีใครรู้จักเลย แม้แต่ในประเทศอังกฤษซึ่งเป็นคนเกิดแห่งการสปรตก็มีได้ทราบว่าความหมายของคำว่า “สปรต” นี้จะกินความลึกกว้างขวางเหมือนทุกวันนี้ สมัยก่อนกลัมนะทุก ๆ กลัมนของมนุษย์ส่วนมากนั้นเป็นเครื่องใช้สำหรับทำงาน การฝึกหัดกติกคน หรือ ห้อยโหน อะไร จำพวกนี้ยังมีได้ มีใครรู้จักกติกคนก็ นอกจากเห็นกันโดยมากว่า เป็นท่าทางฝึกหัดของทหาร หรือ ขางคนมีช้าง เป็นส่วนน้อยที่สุดที่เห็นว่า เป็นกายบริหาร ตามความประสงค์ของสุขวิทยา ต่อมา มีคนเป็นจำนวนมากขึ้นลงความเห็นกันว่า การฝึกหัดกติกคนนั้นเป็นวิธีที่ทำให้ต้องออกแรง ออกกำลัง อย่างที่แต่ขอให้เข้าใจว่า การกีฬานั้นไม่ใช้การฝึกหัดกติกคน และไม่ใช้เป็นการงาน อะไร ด้วย การกีฬา คือการเล่น ฉะนั้นแต่ก่อนบรรทมชายพื้นเขตรูปอมวีย แล้วจึงเข้าใจว่า ตนโตเกินไปที่จะเล่นอย่างเด็กแล้ว

การออกกำลังร่างกายมิได้เป็นของนิยมในสมัยก่อน พระเอกในเรื่องต่างๆ ก็มีได้เป็นนักมวยหรือนักกีฬา ยิ่งนางเอกแล้วยิ่งไม่เป็นเลยก็เกี้ยว การเอาใจใส่ต่อการ

รักษาความสุขของร่างกายก็ไม่ค่อยมีใครกระทำ นักประพันธ์ต่างๆ ก็บรรยายอาหารแต่งแต่งเรื่องชนิดที่ดำเนินไปอย่างเงื่องๆ หงอยๆ ชมนกชมไม้ นางเอกในเรื่องก็มีแต่ว่าเป็นสตรีที่มีนิสัยสงขะเยียมชอมอยู่แต่ในห้องไม่ใคร่ออกจากบ้าน หรือ ไล่ล่าต่าง ฯลฯ แต่มาบัดนี้นาน้ำปลมใจที่เห็นชาวเราเป็นส่วนมากเข้าใจความสำคัญแห่งการสมาคมและความจำเป็นแห่งการตากอากาศ เมื่อพิจารณาจากความแตกต่างแห่งขนบธรรมเนียมของเราที่เปลี่ยนแปลงโดยทันด่วนแล้ว ก็น่าแปลกใจไม่น้อย

การที่เป็นดังกล่าวนั้น เราจะอธิบายว่าเป็นไปตามสมัย เพราะเหตุนี้เขาอย่างฝรั่งมีค่านั่นก็ไม่ได้ เพราะสิ่งใดถ้าไม่เป็นของนิยมจนเขาเลือกเข้าเฝ้าแล้วก็จะเลิกสูญหายไปไม่ช้า ดังเช่นการนิยมวอลเลย์บาสเกตบอลต่างๆ เป็นต้น แต่การกีฬานั้นมิได้มีท่าทางว่าจะเลิกนิยมเลย ตรงกันข้ามยิ่งวันยิ่งมีความตื่นตัวกันยิ่งขึ้น จนกระทั่งผู้คิดหาวิธีเล่นต่างๆ เามาจากโบราณยัง เขาอย่างสมัยใหม่บ้าง เช่นการชกมวยของไทยเรา การแข่งเรือ เหล่านี้เราก็ได้เริ่มกลัมนำมาเล่นเป็นการกีฬาสมัยใหม่ขึ้นอีก หรือการเล่นเทนนิส, กอล์ฟ, ฟุตบอล เราก็เอาอย่าง

เขายัง

ข้อสำคัญขอให้เข้าใจว่า มิใช่การกำรที่
 คึกหาวิไลเล่นต่าง ๆ ที่ทำให้เรานิยมการกีฬา
 การกำรที่ คึกหาวิไลเล่น หรือ การกลียเฮการ
 เล่นอย่างโบราณมาเล่นใหม่นี้เป็นแค่ผลที่ได้
 รัยจากการนิยมมากกว่า เป็นเหตุให้เกิดการ
 นิยม ทั้งไม่ใช้กฎของสขววิทยาที่สามารถ
 เปลี่ยนแปลงขนบธรรมเนียมได้ สขววิทยา
 นั้นแม้ในทวีปยุโรปเมื่อ ๓๐ ปีมานี้เอง ก็เป็น
 วิชาที่ไม่มีใครเชื่อถือ ความเจริญแห่ง
 ลทธิสขาภิยาลนั้น เราอาจพูดได้ว่าเคยเป็นค
 ึ่งกันกับความเจริญของการกีฬา ผลที่ได้
 รัย จาก กีฬา กระทำ ให้นัก ปราชาญ มี ความ
 รัย ใจ จน ถึง กับประกาศคุณความดี ของกีฬา
 อานาจแห่งวิทยาศาสตร์ ทั้งปวง จะมีผลดี แก่
 บุคคลผู้ใดก็ได้ ก็ต้องอาศัยอำนาจแห่งนิสัย
 ของผู้นั้น ฉะนั้นในต้นข้าพเจ้าออกกล่าวว่า
 มิใช่ เพราะกฎ ของสขววิทยาที่ทำให้เรานิยม
 การกีฬา แต่เป็นเพราะเรารู้สึกความจำเป็น
 ที่จะต้องออกกำลังกาย คือความจำเป็น
 ที่จะต้องเล่นกีฬา

การที่ชนบางชาติ เช่นชาวอังกฤษเป็นต้น
 เคนออกหน้าเรา และชาติอื่น ๆ ในการกีฬานั้น
 ก็ เพราะ เนื่อง จาก การ ดำเนินอาชีพ ของเขา
 การกินอยู่ของเขา ยังคับเขาให้มีความจำเป็น

มากกว่าผู้อื่น มิใช่ว่าชาวอังกฤษที่มึร่าง
 กายเข่นนักสปรต รูปร่างประเปรียวองไว
 ในสมัยนี้ จะได้ เป็น มา แล้ว ทุก ๆ คน แค
 สมัยก่อน ๆ ไนนก็เปล่าทั้งสิ้น ความสำคัญ
 อยู่ที่ว่าเรามีทำงานชนิดที่ออกกำลังร่างกาย
 ย่อมทำให้รู้สึกไม่สบาย หรือทำให้เจ็บไข้ได้
 ง่าย ฉะนั้นจึงได้เกิดมีนิสัยชอบการเล่น
 ุขขึ้น เพื่อใช้กำลังทดแทนในการที่มิได้ออก
 กำลังทำงาน

ความสุข ของมนุษย์ อยู่ที่ การออกกำลัง
 แขนขาบ่อยจนเพลียลง ถ้ามันไม่ได้ทำงาน
 การทำงาน เป็น กฎอย่างหนึ่ง ของ ธรรมชาติ
 แม้บางที จะเป็นกฎ ที่ทำความยากลำบากให้
 แก่เราก็จริง แต่ก็เป็นกฎธรรมชาติซึ่งจะละ
 เว้นเสียโดยไม่มีโทษไม่ได้ มนุษย์เราแต่
 ครังยังต้องไล่เนื้อหาปลามาเลี้ยงชีวิต หรือ
 ยังแข่งขันอำนาจซึ่งกันแลกัน ระบายอำนาจกัน
 หรือ ยังรู้สึกความจำเป็นที่ต้องมีมืออันล่ำสัน
 สำหรับสังหารสัตว์ของคน มีข้าสำหรับไล่
 คิดตามหรือหนีเขาคงั้น ฉะนั้นมนุษย์
 ย่อม ปราศจากโรค และ มี ร่างกาย แข็งแรง
 ครันมาสมัยแห่งความเจริญนี้ การหาเลี้ยง
 ชีพสะดวกง่ายขึ้น ความเจริญนำเครื่องใช้
 ต่าง ๆ มาให้ ถึงมือเรา และ คิด สร้าง เครื่อง
 จักรกลไคต่าง ๆ ซึ่ง ทำให้เราเกิดไม่ต้องการ

งานออกกำลังทั้งแต่ก่อน คราวนี้ก็เกิดตก
อยู่ในฐานะเช่นเดียวกับเลียมหรือพลัว ซึ่งถ้า
เราใช้ชกกันอยู่เสมอทุกวัน ย่อมมีแสงสุกใส
คล้ายเงิน แต่เลียมหรือพลัวนั้น จะเกิดมี
สนิมขึ้นถ้าเราเก็บคร่ำไม่ใช้มัน ส่วน
สำหรับบุคคลที่ไม่มีกินจะชก แต่คนประสงค์
จะรักษา เลียม หรือ พลัวนั้นไม่ให้มี สนิม จั
ยคนที่ต้องชกเกลามัน ถึงแม้การชกเกล
เลียม หรือพลัวจะเป็นของเล็กน้อยน่าขันคล้าย
การเล่นก็จริง แต่ข้อใด เข้าใจ คำเปรียบ
เทียบของข้าพเจ้านี้เถิด คงจะเห็นว่าเป็นอุทา
หรณ์ ที่แจ่มแจ้งพอสำหรับกล่าวถึงแขน และ
ขาซึ่งเราใช้ในการเล่นโดยไม่ได้ใช้ทำงาน
เป็นแต่เพียงใช้มันเพื่อรักษาสนิมเท่านั้น

สรุปรวมความ เหตุ อันแท้จริง ที่ทำให้
เกิดความจำเป็นในการเล่นกีฬาซึ่งมาเปลี่ยน
แปลงชนบทรุ่นนิยมพวกเรา ชาวพระนคร ที่
ล้วนแต่ขี้ขลาดทำงานตั้งแต่หลายปีมาแล้ว
และ ซึ่งเราคิดเห็นนิยม อย่างเต็มอกเต็มใจ
เนื่องจากความรู้ สึกตัวว่า จะต้องตาย เพราะ
ความดำรงชีพอย่างสัสดกของเรา หมาย
ความว่า ทุกวันนี้ เราหากินอย่างสัสดกไม่ต้อ
งหาเลี้ยงชีพอย่างที่เราเรียกว่า เอากำลังเข้าแลก
หรือ เอาเหงื่อเข้าแลก อย่าง ชาวนา ชาวด่วน
ถ้าเราจะทำอายุชู้ตแล้ว เรา จะเห็นได้ว่า ราย

จ่ายจำนวน กำลัง ของ เรา ก็ รายวัน จำนวน
อาหาร เข้าใน ร่างกายไม่เสมอเท่า กัน เลย
ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นแต่พวกเราชาวพระนครเท่านั้น
แม้ ใน ต่างประเทศต่างทวีปทั่วโลกก็เช่นเช่น
นี้ทั้งสิ้น มนุษย์ใน พ.ศ. ๒๔๖๒ นี้ กินอาหาร
มาก กว่าบรรพบุรุษ ของ ตน ใน พ.ศ. ๒๓๖๒
และออกกำลังทำงานน้อยกว่าท่าน เนื่อง
จากนี้ จึง ทำให้พวกเรา ถึงความชราภาพลง
เร็วกว่าคนสมัยก่อน การที่เราจะมาเริ่มรู้จัก
ค่าของการออกกำลังแขนและขาขึ้นก็เพราะ
เรารู้ตัวกลัวต่อผลร้ายที่เห็นชัดแล้ว

ทั้งนี้แต่ก่อนที่มนุษย์เราได้ เริ่มใช้ใช้ เครื่อง
มือต่าง ๆ รวมทั้งเครื่องจักรกลไกใหญ่ น้อย
ทั้งปวง แค่นั้นเองเราเท่านี้ก็ใช้เครื่องกำลัง
ของเราเสีย จึงอยู่เครื่องจักรเหล่านั้นย่อม
ทำงานให้คนอย่างทาสที่ขี้ขลาด แต่ก็ไม่ควรที่
ผลดีของเครื่องจักรนั้น จะเกิดกับมิให้เราเห็น
การลกด้อยแห่งกำลังส่วนตัวของเรา เกษะ
บุญมาสมัยนี้เราได้เริ่มกลับใช้ กำลังของเรา
แล้วโดยการนิยมเล่นกีฬาต่าง ๆ คนนี้
ขอให้พวกเราถ้อยเถิดว่า การเล่นกีฬาเป็น
ของจำเป็นแท้สำหรับร่างกาย คงได้ บรรยาย
มาแล้วนี้และเราขอรับการกีฬาหรือเราเป็นนัก
กีฬาไม่ใช่ เพราะ เราอธิทำ ตาม สมัยนิยม
แต่เป็นเพราะเราเกิดมีนิสัยเห็นความจำเป็น

นิทานญี่ปุ่น

เรื่อง คคิดมรด

ของ

ศ. ยาวะประภาส

กาลครั้งหนึ่ง ในกรุงโตเกียวราชธานีญี่ปุ่น อันเป็นกรุงงามปานเทพนคร มีชายแก่คนหนึ่ง ชื่อ อนุรักษิ หากินทางเป็น “เฒ่าแก่” จัดหาภรรยาให้ผู้ชายหรือเป็น “แม่สื่อ” หาสามีให้ผู้หญิง โดยความชำนาญอันหาผู้ใดเปรียบมิได้ เช่นเดียวกับแม่สื่อที่ชำนาญการชักสอทั้งหลายในโลกนี้ ญี่ปุ่น เรียก คน ชนกัน ว่า “นายหน้า” เพราะเข่นประเพณีมาแต่โบราณว่า ในการวิวาห์ก็ต้องมี “นายหน้า” คนหนึ่งเป็นผู้จัดการทั่วไป ทำนอง “เฒ่าแก่” ของเรา

ครั้นหนึ่งชายอนุรักษิได้เป็น “นายหน้า” หรือ “เฒ่าแก่” สักสองครั้ง ผู้มีชื่อ คนหนึ่งซึ่ง เป็น หญิงสาว อายุ ๑๕. ให้ชายผู้หนึ่งชื่อนั้น อายุ ๑๕. แต่ทว่า “นายหน้า” บิด

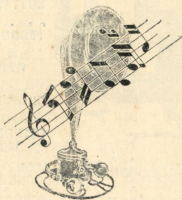
ชายไว้ด้วย เกวญ์ ฝ่ายหญิง จะไม่ ตกลงด้วย แต่ ถึง กระนั้น ภายหลัง บิดาของ นางสาว ก็ทราบไ้โดยที่ จึงเรียกชายอนุรักษิไปพูดว่า “ฉันไม่ อยากจะพบ อะไรให้มากมาย เรื่องพ่อหนุ่มที่ขายชักนำมานั้น อายุอาสามันไม่สมกับลูกสาวฉันเลยนะ จึงนา, ฉันไม่เคยคิด ว่า จะยกลูกสาวให้ ใคร ที่ ชายแก่กว่าลูกฉันถึง ๒๐ ปี เช่นนี้เลย”

แต่การหมั้นนั้นก็กระทำกันไปแล้ว อย่างไรก็ดี, ฝ่ายชายก็ ไม่ยอมถอนหมั้นสละแม่สาวนั้น จึงทำให้ชายอนุรักษิลำบากใจไม่ใช้เล่น ในที่สุดก็ไม่เห็นวิถีใดจะชักเข้าความยุ่งยากนักได้ แลจึงนำความเรื่องนั้นเสนอต่อศาลขอความวินิจฉัย,

เมื่อ ตุลาการ เรียก ตัว ทั้ง สอง ฝ่าย มา

พร้อมกันแล้ว จึงถามบิดาหญิงสาวว่าเหตุไร
จึงได้กลยักคำไม่ยอมยกลูกสาวให้เขาเมื่อได้
ยินยอมตกลงไว้หมั้น เขาไว้นั้น บิดา
หญิงนั้นตอบว่า “เพราะท่าน, ขอศาลได้
ไปรัก, เรื่องเป็นเช่นนั้น คือชนแคว
แควแก่ที่มาขอ ไม่ยอมยกอายุจริงของฝ่าย
ชาย, ต่อมาข้าพเจ้าจึงได้ทราบว่ามันแก่
กว่ากันถึง ๒๐ ปี, ข้าพเจ้าจึงไม่ยอม ถ้า
อ่อนแก่กว่ากันอย่างมากเพียงสักครึ่งหนึ่งข้า

พเจ้าก็ระยกให้หรือ”
ศาลาการ “ก็แล้ว, ถ้ายังงั้นศาล
จะตัดสินให้ต้องตามความปรารถนาของท่าน,
อีก ๕ ปีท่านต้องยกลูกสาวให้เขา ให้ฝ่าย
ชายคอยไปอีก ๕ ปีจึงค่อยแต่งงาน เพราะ
อีก ๕ ปีฝ่ายชายจะมีอายุ ๔๐ แล้วฝ่ายหญิง
ก็ ๒๐ อ่อนแก่กว่ากันครึ่งหนึ่งพอดี”
ทั้งสองฝ่ายได้กระทำการเคารพแล้วออก
จากศาลไปโดยปราศจากคำพูด

๓๕. มรรยาทอ่อนโยนท่านควรสำเหนียกให้มาก เพราะอาจอำนวยความสุขทุก
สิ่งให้ท่านได้ แต่อย่าเป็นผู้นำไปข้างอ่อนแอ.

ของ น. ล. พิชัยญาติ

คำภาวอากาศหรือพักสมของเสียที่หัวหิน
 ส่องอาทิตย์เต็ม ๆ หลวงพิเศษก็การณึ่ง
 กลับถึงบ้านเช้า ค่ำลต ถนนพลับพลาไชยใน
 เป็นวันนั้นเองโดยกิจธุระจำเป็น เพราะจะ
 คำนวณไปศาลในวันรุ่งขึ้น เนื่องด้วย คักฟ้องอย่า
 ราว สำคัญ ของ พระอรุณ โทษ ซึ่งเขารับ
 เป็นทนายความ

ยามหนึ่ง -- เมื่อ รับประทานอาหารเสร็จ
 แล้วเขาสัญญาให้คนใช้ลาไปซื้อส่วนตัวเล็ก

สองชั่วโมง แล้วก็เดินเข้าไปในห้องสมุด
 นึกว่า จะอ่านหนังสือไป พลาง ๆ จนกว่าคน
 ใช้กลับ

ครึ่งชั่วโมงให้หลังไปณะห้องที่กล่าวนี้
 บนโต๊ะเล็ก มีคอมพิวเตอร์สี่เล่ม
 กระดาษแผ่น, หนังสือพิมพ์รายวันราย
 เกื่อนวางอยู่เรียบร้อย ตัวหลวงพิเศษ
 คายกลองนั่งไขว่ห้างกระดิกขาอยู่บนเก้าอี้
 นวม ยังไม่ได้ ตังคั่นอ่านสัก ฉบบเดียว
 เขาไหลไป คำนึง ถึง ด้อยคำ และ จำนวน
 ซึ่งจะ ยื่นฟ้อง ในวันรุ่งขึ้น

เสียง ครึ่ง ที่ประคูด่าน กังวาล แล้วก็
 เงียบไป จนครั้งที่สองจึงระลึกได้ว่าอยู่
 บ้านแต่ผู้เดียว เขาคงลุกไปเปิดค้ว
 ความเขื่อน่าย

แทนที่จะได้รับลูกความซึ่งมารยกวณใน
เวลาตัวคน กลายเป็นเสียตัวหน้า กับสัตว์สาว
นั้นคอยอยู่ด้วยอาการสทกสท้าน

“หล่อนนี่เอง แม่กานดา!”

“ใคระที่! ฉันนึกว่าจะไม่พบคุณ
เสียอีก”

“ถึงบ้านเมื่อเย็นเอง, ทรึก” หลวง
พิเศษกล่าว แล้วแขนก็โอบร่างน้อยๆ พา
ไปยังห้องสมุด “ปลื้มเหลือแสนที่ได้พบ
แต่ - เอ - ผลุนผลันมาแบบนี้? ทำไมไม่
บอกล่วงหน้าก่อน หรือมันแค่ไปพอกันที
อินทร์?”

เขาประคองให้หล่อนนั่งยัง เกาอี้ - เกาอี้
ซึ่งตัวเขานั่งอยู่เมื่อสักครู่หนึ่งเอง แล้วทอด
สายตาคูแม่เพือนสัตว์ ซึ่ง น้อยๆ เฉพาะ หน้า
รูปทรงหล่อนแบบบางโยหน้าอ่อนทมิทรดแต่ง
กายด้วยเครื่องสีเทา สันไทม์นั้นแก้ก้น
เกือบเป็น สีดำขี้ ผิวพรรณและ ดวงพักตร์อัน
ขาวสอาดลงจนซีก

เขาจึงคุกเข่าขึ้นด้วยความเสันทาแล้วก็
หย่อนตัวลงบนแขนเก้าอี้ก้มลงพินิจ

“สียหัววันแล้ว นาสีกกัยปวงทั้ง
คอกไม่ ฟังแแรกคลี่ไม่ได้พบปะกันเลย หลวง
พิเศษ พุก ชื่น ลอยๆ ทำให้สัตว์สท้านใจ
หล่อนซบหน้าลงแนบอกของเขาแล้วสูดก็

เริ่มไหลรินๆ

“คุณหลวงขา ฉันทุกข์โศกเหลือทน”
หล่อนสื่อน

“แม่คุณของพี่, เรื่องอะไรกันล่ะ” เขา
ปลอบถามก้มศีรษะลงชิดกัน เมื่อโย
แขนรอบหลังหล่อนแล้วมือก็ค้ำยออยู่เบาๆ

คุณหญิงเรืองยศมิได้ตอบว่าอะไรหล่อน
สื่อน จ.เข้า ไม่เข้าเสียหลวงพิเศษก็ข่มไป
ด้วยน้ำตา เขาปลอบถามอีกครั้งหนึ่งว่า
“บอกซิ! เกิดเหตุอะไร? สำคัญ! ขยาย
แม่ครัวเกิดอะไรขึ้นละครมั้ง?”

“แปลคะ, มิใช่เช่นนั้นหรอก” หล่อน
เงยหน้าเศร้าใจคอย

“ฉันเคยไม่ถูกเลยเออรัก เล่าเถิด -
เล่าเรื่องทุกข์โศกของหล่อน เพื่อฉันจะ
โกหว่าทางบอกเขาให้คลายความร้อนใจ”

คุณหญิง เรืองยศ เงยหน้าขึ้นเป็น คำรบ
สอง พยายามจะพรรณนาข้อโศกของหล่อน
ให้ฟัง แต่เหลือ ความ สามารถ ที่จะเล่า
กลั้นเสียงสั่นทั้งอยู่ในคอไ้ ดวงตาหล่อน
พร่าไปด้วย หยาด น้ำตา จนมิ สามารถ เห็น
หน้าคู่รักนัก

หลวงพิเศษยัง ตรีแล้วครองเล่า
ไม่ถูกว่าเกิดกับอะไรขึ้น จนถึงหล่อนจึง
มาปลอบท่อน้ำตาให้วิ่งไหลอยู่ถึงนั้น แต่เห็น

ว่าน้ำตาเป็นสหายสนิทของสตรีเพศ เขาจึงไม่
อยากพวากให้ไปเสียจากหล่อนในเมื่อ ยังไม่
ทราบสาเหต ^๑ ฉะนั้นจึงพิจารณา ลายพรมปู
พื้น เคย - ยี่มี ปรารถนา แล้วโถมเจ้าหล่อนให้
เคยตัว

คุณหญิงเรื่องยศ ออกรู้สึกเห็นวังใน
ชั้น ^๒ หรือแหม่งใจอย่างไรก็ตาม หล่อนกลับใจ
ใหม่ หายสอ้นราวกับปลิดทิ้งวัยเชื่อน้ำตา
จนแห้งแล้วพวากว่า “คุณหลวงจำจากหมาย
ฉยียศสุดท้ายของเธอถึงฉันได้หรือไม่ ? ที่ม
จากหัวหิน ๓๐ วันก่อนนี้”

“เปล่า - ฮี! อ้อ! ูกเหมือนจำได้” เขา
ชมพวกว่า

“จำใจ ความ และ ถ้อย คำใน นั้นได้ หรือ
เปล่า?”

“จำได้ - เอ๊ะ! จำไม่ได้เสียแล้ว ตาม
เคยมีใช้ร! มันก็ไม่มีอะไรนอกจากรักๆ”
แล้ว ก็ รวยกาย หล่อน กระซิบ เข้า รุมพิศ เพื่อ
ประกอยกับคำพ

“ค่ะ, ถูกแล้ว -” เจ้าหล่อนถอนใจแล้ว
ว่าพรณอ้อยๆ “เธอพูดถึงแต่ความรัก -
พูดถึงการนิกพยและ ---”

“จ๊ะ, แม่กานคายอดที่รัก ฉันทจำได้
ทุกอย่าง”

“และ - และ” คำพูดหล่อนหลุดจาก

ปากยากเต็มที แว่ตาชุ่มจิ่งคล้ายถูกสกด
“เธออ่านว่าของถึงตัวฉันเองโดยตรงไม่ยักส่ง
ถึงนั้สอาค - สาวใช้คนสนิทของฉัน -”
“ระยำใหญ่!” หลวงพิเศษร้องขึ้นอย่าง
ตกใจ “นี่ทำไมฉันเดินเลื้อยชั่วชาติเลวมนุษย์
เช่นนั้น”

“เจ้าคุณเข็ดชองออกอ่านค่ะ -”

“ตายโหง!” เขากระโดดโหรงขึ้นจาก
แขนเก้าอี้ของหน้าหล่อนขมึงทิง “ฉันกำขั
หล่อน กั๊วขบ หนว่า อ่านแล้วให้ เผลาไฟเสียให้
หมกหนา หล่อนกั๊วขบคำ นั้หล่อนเป็น
คนยังไฉฉฉอยากรู้ -”

“พิลึกจริง! อย่ามาแหว ฉันทนะ! คุณ
หลวง เดินเลื้อยเอง จะให้ ฉันท แก่ ไข อย่างไรได้
หากอ่านว่าของถึง นั้สอาค เช่นเคย มันเขามา
ให้ฉันทๆ อ่านแล้วไม่ทำลายเสียให้เจ้าคุณมา
พยเข้าก็ควรโกรธ นั้เธออ่านว่าของถึงฉันท
ตรงๆ แล้วจะไม่ให้ เจ้าคุณ ท่าน ปลายใจจน
ต้องฉีกออกอ่านเสียก่อนอย่างไรได้”

ถ้อยคำของหล่อนทำให้หลวงพิเศษ ต้อง
ขมจ้าน เขา เค้น มือโพล่หลัง กระสย
กระส่ายกลับไปกลับมาหลายเที้ยวราวกับเสีย
ร้ายซัง ลาก ทางอยู่ใน ทรง แท่ง กระโจมฉัว
โรงละครสัตว์ พลงยันพ้มพ้าอยู่ในคอว่า
“ผ่าเทอ น! ตรองไม่ ตก ว่า เหตุใด อ้าย มือ

อุบาทว์มันจึงสยปรายเช่นนั้น ข้างที่ระเณ
ด้วยวักแก็กินหญ่ช่อน เออ! แล้วเจ้าคุณ
สามี่หล่อน เขาว่าอย่างไร?”

คำถามเหมือนใครเขาถามมาทาง หัวใจ
หล่อน ปัดหน้า ด้วยฝ่ามือ ทั้งสอง ด้วย ความ
ปวดหัว เป็นครู่ใหญ่จึงตอบว่า “คุณ
หลวงขา, ฉันจะนำคำสาบใส่ให้ท่านของ
ท่านมากล่าวให้ฟังไม่ไหวคอก รวมความ
ว่าท่านทำผิดอย่างสาหัสเสียเทเสีย ลงท้าย
ท่านจะฟ้องอย่า...”

“हां! อนุจ ระวัง! แล้ว หล่อนตอบ ว่า
อะไร?”

“ฮั! ตอบว่าอะไรหรือคะ?” หล่อน
ซังกัณษมแห่งๆ “ฉันตอบว่าอย่าเป็นอย่า
กัน... ไม่เห็นอะไรสักนิด คุณหลวงกับ
ฉันรักกันแท้จะกลั่นกันลงไป เมื่อการ
อย่าส่งเบเจียแล้ว เรายังจะ ลอยชาย แต่งงาน
กันอย่างอุยฉา”

“โอ้ โอ้!” เขาหยุดเดินกัก “หล่อน
อย่าถึงเช่นนั้นเทียวหรือ? แม่ตัว...”

“คุณหลวง!!”

“หยุด! อย่าเบียดนะ หล่อนควรจะเสีย
ใหม่เถิด ฉันนี้ จะแต่งงาน กับคุณหญิง
ซึ่งถูกกระชากชิ้นศาลในคดีฟ้องอย่า ตาย
ละตาย! หล่อนจะ อดฉันพร้อม ทั้ง นาม,

เกียรติยศ, เกียรติคุณ ลงไปคลุกคัมด้วย
ครองคุณละ, แม่ท้าว!”

คุณหญิง - เรืองยศทรงกายช่นจากเก้าอี้
หัวเข้าหล่อน สันเหมือน จะพุงกายไว้ ไม่อยู่
หล่อนเข้าไปจนคิดได้

“อนิจหา! นี่หรือคะถ้อยคำของเธอ หมก
เขยไยกันเท่านั้นเองหรือ?”

“ใช่”

“เธอลืมเสียแล้วว่าฉันไม่ใช่ความผิดของ
ฉันคอกณะคะ ความ เลินเล่อ ของเธอเอง
ยังจะปล่อยให้ โทษทุก กะทง ตกหนัก กับฉัน
ผู้เกี่ยวโดยไม่ช่วยเหลื่อเลย คุณหลวงขา
ส่งสาร บ้างเถิด เธอ ปล้นฉัน ทั้งนาม แล
เกียรติยศ...”

“แม่ท้าว, พุทราวกัยหล่อนเป็นนางสาว
บริสุทธิ์ไม่มีวัก...”

“เกียรติศักดิ์ ฉันใหญ่ กว่า นางสาว เลีย
อีก” หล่อนคำนึงถึงกระมัง

“หล่อนแต่งงานแล้ว...”

“ถูก, ไม่แต่งงานจะเป็นคุณหญิงหรือ! เธอ
ก็อยู่เต็มอก เมื่อไม่กรุณาแล้วมาล่อให้
ฉันตกในห้วงความรักทำไม? เหตุไรไม่
ไปติดพันหญิงสาวบริสุทธิ์เล่า?”

“ฉันบอกหล่อนเมื่อไหร่ว่าต้องการภรรยา
ที่เป็นสาวบริสุทธิ์ ฉันต้องการเพียงหญิงที่

ไม่มีคู่เท่านั้น จะเป็นสาวหรือแม่หม้ายก็ตาม ไม่ทั้งการชกกับตัวแม่หม้ายผัวร้าง ซึ่งต้องกระเด็นลงจากศาล หล่อนก็กุกกิก, ฉันทินอยู่ก็ปากออยากอยู่กับท้อง พุ่งขึ้นก็ท้องว่าความแทนท่านผู้หนึ่ง ในคดีหย่าร้าง แล้วจะให้ ฉันทินแต่งงานกับ หล่อนผู้เป็นจำเลยในอึกคึกหนึ่งซึ่งคล้ายกันที่สุดอย่างไรนะ! ขอให้เห็นออก"

"คุณหลวง ขา -- ไม่แต่งงาน ก็รับฉันไว้ เป็นภรรยาฉันเถิด"

"ไม่ไหว _ ไม่ไหว _ แม่กานดา"

"ไอ้เอ๊ย, ฉันทินกว่าเธอรักฉันจริง ๆ -" หล่อนท้อว่ากลัวความ ขมขื่นซึ่งถูกราก หัวใจ

"รัก! ไอ้ข้าน้ำทำให้ ฉันทินปวดแก้วหูเต็มทน" เขาเอาฝ่ามือออกหูทั้งสองข้าง

"แล้วจะให้ฉันทินทำอะไร ๒?"

"กลับไปกราบเจ้าคุณท่านซี! สัญญาว่าจะไม่นอกใจอีก ขอให้รับไว้ทั้งเก่าท่าน คงยกโทษให้"

"ท่านคงยกไม่ไหวออกกะ ทั้งที่ฉันทินก็ไม่กลัวด้วย"

"ลองคิดเพราะเป็นหนทางเดียวของหล่อน อ้าย ความคึก ทำให้ ฉันทินแต่งงาน ด้วยพระรับไว้เป็น ภรรยาฉัน นั่นผลึก ออกไปให้ โกลาเลิกละ ไม่เหมาะจริง _ จริง หากฉันมี ภรรยา --

ภรรยาฉันจะต้อง มีฉัน เป็น ข้อค้น - ข้อเลี้ยง ไม่มีวิชาอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งในภายหลังหล่อนต้องไประหาคิดไม่ได้นั่นทีเดียว เชื้อฉันทินเถอะ กลับไปหาท่านเสีย พยายามให้เต็มทีซี!"

"คุณหลวง, เธอปฏิเสธว่าไม่เคยรักฉันสักอีกใจก็ตามเถิด ขอถามข้อเดียว - อีกข้อเดียว เท่านั้น เธอ, ก็เมื่อเธอรู้อยู่ทำไม แล้วว่าการที่เราสองรักกันหนักหนาเจ้าคุณ ของฉันรับไว้วันใด - นามของเราก็คงมีมัว ไม่แต่เท่านั้น ฉันทินยัง ต้องถูก คักจาก มรดก ก้อนใหญ่ซึ่งลอยเด่นอยู่เฉพาะหน้าอีกด้วย แล้วทำไมเธอขึ้นสมาคมกับฉันทินอยู่ เธอก็ซึ้งใจก็ ๆ ว่ามีวันใดวันหนึ่งคงเกิดฉาวขึ้น"

"ข้า! ใครจะตรัสรู้ล่ะหล่อนเอ๊ย เธอ! หล่อนนี้ช่างเขลาเสียจริง ๆ แต่เอาเถอะ, การมีกัน สันติ ยุติกัน ลงไปเพียง เท่านั้นแล้ว ฉันทินอธิบายให้ฟัง" เขาอุกบัลลังก์มาวางลีหน้าฉาว "แม่กานดาหล่อนไม่รู้ตัวออก หรือ ว่า ฉัน ฉัน นี่ หล่อน เป็น สตรี สว

๒ หล่อนเป็นภรรยาเจ้าคุณมหาเศรษฐี"

"แม่! น้ำทิ้งจริงนะ"

"ไอ้แต่ เท่านั้น เจ้าคุณ เฒ่า ยังเข้ ออก แดกอาการบอกร่ำแล้ว ในข้อขบขันเอง -- ต่อไปหล่อนเข้าใจเอาเองดีกว่า ไม่จำเป็นแจแจกเข้ ให้ฟังละ ฉันทินแค้นอ้ายอยู่สักทีมา

บันทึกความสุภาพหน้าของเรา"

คุณหญิงเรียงยศคอดก หล่อนเคยพบหนังสือ อ่าน เล่น สมัยใหม่ เรื่อง นารี ของผู้นั้น ๆ ความสันทนาของผู้โน้น ๆ ล้วนแล้วไปทั่วยวดยศชาติต่าง ๆ กันเช่น ทวน - เปรี๊ยะ - เค็ม - ผืด - ขมิ้น - แต่ฉัน เป็น วรรัก ที่ประพันธ์ขึ้น หล่อนยังไม่เชื่อสนิทว่ามหลายชนิดก็ถึงเท่านั้น เพราะเพียงที่ใคร่ปรารถนาเจ้าคุณเป็นความรักที่สุขุมเยือกเย็น จากหลวงวิเศษคือความเสน่หาที่หวานรัก แต่รักฉันฉันนั้น มันซ่อนอยู่ ภายในหล่อน ฟังประสมในคนเอง

"แม่กานดา" หลวงพิเศษอธิบาย "หล่อนอย่าน้อยใจ ที่ฉัน ต้องอนุโลมตามทางอันควร ขอให้เข้าใจ ว่านาม แล เกียรติคุณ ของเนติบัณฑิต ทุกวัน เปรี๊ยะเหมือนคกชงก่อกวีย พาร์ไรคอนกรัฟั้งสร้างเสร็จ ยังต้องการอีกอย่างเคียว ก็แต่ กำแพง หรือภรรยาที่เป็น ชักแผ่นส่งามันคง ก็เมื่อหล่อนหมกโลกาศ ที่จะเป็นกำแพงหน้าฉันได้แล้ว หล่อนยังจะเอาโคลนมาขี้ยักกักข้าให้เสียโฉมอีก ควละหรือ? อย่าโกรธเคืองฉันเลยนะ"

"ถูกของเธอแล้ว ไม่ควรเคือง เป็นความผิดของฉันเองผู้เดียว" หล่อนรับเช็ดน้ำตาแห้ง "นั่นนะ, คุณหลวง, ฉันขออวย

ไชยให้พี่แค้นนางพิเศษศักดิ์การณ คือภรรยา เศรษฐีของเธอในภายหน้าด้วยความจริงใจ"

"เออ, แม่คุณ ทำใจนึกเลงฉันซี!"

"ค่ะ, เจริญ - และโดยยินดีด้วย"

"ขอใจมากมีอะไรอีก"

"ไม่มี! นอกจากจะขอโทษ ที่ขยี้กวนเป็น

ครั้ง ที่ สก - แล้ว ลา กลับ คุณหลวง ค่ะ ขอประทานโทษเถิด เรื่องที่ฉันมาเล่าในหลวงไหลทั้งสิ้น เธอ จำนำของไม่ผิด, เจ้าคุณไม่ได้ขยี้รบกวนฉันใดเลย ฉันมาขึ้นขึ้นเพื่อทักตวงน้ำใจของเธอซึ่งได้ประจักษ์แล้ว"

"อพิโล! หล่อนก็หน้าเล่นคลกถึงเพียงนี้

เทียววี่?" เขาก้าวหน้า ๑ ก้าว กางแขนออกทั้งสองข้าง "มา, แม่กานดาอย่าอกรัก, ขอคำไม่มาฟังต่าง ๆ ของฉันคืนเถอะ"

เจ้าหล่อนโยกมือห้าม "คุณหลวงทรงชาน้ำลายซึ่งเรากล่อมออกจาก ปากแล้ว จะกลับกลืนมันกระไรอยู่นะ อย่าเลย!" แล้วหล่อนก็ขยี้ลูกขึ้น "ไปส่งฉันที่รถเคียวเถิด"

"อะไร! มา รยบนต์ ถึง หน้าบ้าน ฉัน - นลลครี่แม่กานดา? หล่อนช่างไม่กลัวขยี้คน ขยี้ รถ ไป ขยี้ หา ความ ชอบ ต่อ เจ้าคุณหรือ?"

"หาความชอบ ต่อเจ้าคุณ!" หล่อนทวนคำ "เป็นไปไม่ได้แล้วค่ะ ไข่เอ๋ย

คุณหลวงฉันทมาหาว่าวันนี้ทั้งใจจะมาขอข่าว
อีกอย่างหนึ่ง เธอไม่ไปส่งเกตุเครื่องแต่ง
กายฉันทกอร ? แค่อากปกริยาเธอแปลก
ชอบกลฉันทต้องเปลี่ยนความคิดเป็นลงใจ
เธอก่อน เธอไปหัวหินเสีย ๒ อาทิตย์ --
ฟังกลียะเนนเอง เธอไม่ทันทราบบอกหรือ
คะ นิจาเฮ้ย ! เจ้าคุณของฉันท -- ใครจะไป
สาระ วอนให้ท่าน ฟังไว้ อีก เพราะ -- ท่าน ถึง
อินิจกรรมเสีย ๓๐ วันเต็ม ๆ แล้ว เหลือแต่

มรดกให้คุณหญิงกานดา -- เรื่องยศ เก้าแสน
บาท เท่านั้น -- ไม่ถึงล้าน"

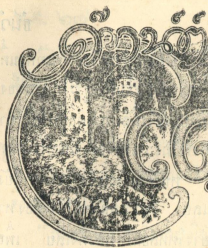
"แม่กานดา" หลวงพิเศยกมือทั้ง
สองขึ้น ขัดหน้า ด้วย อาการ อันเศร้า เสียด้วย
แล้วก็เขกเยไปติดอยู่ที่มุมฝาอีกบ้านหนึ่ง

"สายเสียแล้ว ! คุณหลวง ทั้งนี้เป็น
ขทเวียนที่มีประโยชน์แก่ฉันทมาก ในภาย
นำลาที่ -- นะคะ ท่านเนคิณจิต ทนาย
ความชั้น ๑"

๓๖. หวังแต่ประโยชน์ตนฝ่ายเดียว โดยทำความร้อนให้เกิดขึ้นแก่ผู้อื่นตั้งมาก
หลาย ท่านควรทิ้งความหวังนั้นเสีย เพราะท่านจะอยู่ในโลกแต่ผู้เดียว
ไม่ได้.

ของ น. ส. พิชยญาติ

เดวิดดูลว

(ต่อจากหน้า ๑๐๗ ฉบับ พฤศจิกายน)

บทที่ ๑๗

จดหมายรายวันของนายแพทย์ซีเว็ต

ต่อไป

เมื่อเรามาถึงโฮเทลเบอร์คัล พย

โทรเลขมาถึงแวนเฮิลซึ่งตั้งอยู่ฉับหนึ่ง มีความว่า

“ มาโคยรอฟ โจนนาแทนอยู่ที่ วิตซ์ มีข่าวสำคัญ - มีน้ำซัคเคอร์ ”

โปรเฟสเซอร์มีความ ยินดี เป็นอย่าง ยิ่ง ถึงแก่ออกปากว่า “ ออ แมคาม มีน้ำ เก่ง มาก เป็นยอกของผีหิวทั้งตัว ! เจ้าหล่อน จะมาถึง แค่นั้นอยู่ไม่ได้ ต้องให้หล่อน ไปพักอยู่บ้านเราก่อนนะ และเรานไป รัย หล่อนที่สถานีด้วย จะต้องโทรเลขขอยกไป

เสียให้หล่อนรู้ก่อน จะได้เตรียมตัวไว้ ”

พูดแล้วแกเล่าถึงเรื่อง จดหมาย ราย วัน ของโจนาแทนซัคเคอร์ที่เขียนไว้เมื่อไปเที่ยว เมืองไกลให้ฟัง แล้วส่ง จดหมาย รายวัน ของมิสซิสซัคเคอร์ที่เขียนไว้ก็ให้และว่า -

“ เรายินไปพยายามตรวจดูเองให้ละเอียด ลอช กว่าฉันจะกลับมาก็คงรู้ความจริง พอ แก่ ให้ก็เก็บตาม ที่ เล่าไว้ ในนี้ ” พูดพลาง

เอามือคยมันหนึ่งสื่อนั้นแรง “ ออ เป็น คันชั่วแห่งเรื่องนี้ ขอให้รอนอ่านดูให้ตลอด เอะคงจะเห็นว่าเป็นข้อสำคัญเพียงไร จอน เองก็ดูเหมือนมีสมุคจดหมายรายวัน กับเขา ด้วยไม่ใช่หรือ ? ต่อไปเราจะต้องร่วมมือ กันทำการโดย เต็ม พัก เต็ม เห็นจริง ๆ ”

อธิบายให้ฉันฟังเสร็จแล้วแกก็เตรียมตัวจะไป
พวกรของแกขับไปถนนลิเวอร์พูลแล้ว ฉัน
ก็มาสถานีแปดครึ่งคันข้าง มาถึงสถานีพอ
กำลังรถไฟถึงเสียหน้าทันที

รถคันนี้ผู้คนแน่นหนาผ้า ข้าง เหลือเกิน
เบียดเสียดเบียดกันจนจมนอกร ทำเอาฉัน
หน้าใจกลัวจะคันหาตัวแชกที่ มาไม่ยะเพื่อน
เพราะหัดขี่มอแม่อัวหน้าตาสกปรกสกปรกเห็น
กรรมาที่ฉันและถามว่า -

“ประธานไทยเดชะชัย น หนองชัย
ไม่ใช่หรือ?”

“และ หล่อน ก็คือมีสี่สี่ห้ากเคอร์ หละ
ชัย!” ฉันตอบ เจ้าหล่อนคง เข้ามา พย
มือฉันทันทีและว่า -

“แหม! ก็ฉันนึก จาก หน้า คาบ คาไ
ถูกก็เคียว เพราะได้รู้มาจากลูกพี่ แต่ -”
หล่อนไม่พูดไปให้กลอกทำหน้าเงยออก ส
ชวยกล

ฉันไม่ถนัดนิม นิยาย อะไรใน กิริยา ของ
หล่อน จึงเลยรีบเอากะเป๋เข้าของมาช่วย
แยกไปให้แล้วรีบโทรศัพท ออกไป ที่โรงพยา
บาลให้เตรียมห้องนี้เล่นกับห้อง นอนให้มี
สี่สี่ห้ากเคอร์ในทันที

เรามาถึงบ้านเวลา กลางวัน เมื่อพา
หล่อนไปให้ รู้จักที่พักของหล่อนแล้วฉันก็มา

ปล่อยให้มเวลาได้พักผ่อนบ้าง แต่ก่อนที่
ฉันจะมา หล่อนบอกว่าสักครู่จะไปหาที่ห้อง
ทำการ ด้วยมีอะไรที่อยากพูดอยู่มาก ทำ
เจ้าหล่อนคงจะไม่รู้ว่าเวลาของ ฉัน ประเสริฐ
อย่างที่สุด หนังสือที่แวนเซลล์ซิงให้มาด้วย
หาได้อ่านเลย เพราะฉันต้องไปจะต้องหา
อะไรสักอย่างให้หล่อนไปหลงทั้งเสีย เพื่อ
ฉันจะได้ มีเวลาได้อ่านหนังสือนั้น

จดหมายรายวันของมีน่ายักษ์เคอร์

ที่ ๒๕ กันยา - เมื่อฉัน ได้พักผ่อน
หลับนอนแล้วตื่นแล้วจึงไปหา หมอชัยเวท ที่
ห้องทำการของแก พยกำลังยุ่งเขียนอะไร
อยู่ฉันลองซิกถามดูแกตอบว่า -

“จดหมายรายวันของ ฉันเอง ก็เคย
ทั้งสิ้นนั้นเป็นเรื่อง - ง่า - ไม่น่าฟัง - คือ
ว่า.....” แกหยุกเสียดเฉยๆ ฉัน จึง พุก
คอแทนเข้าไปว่า -

“คือว่าเรื่องราวของ ท่าน ที่ได้ พยาบาล
รักษาลงจนถึงที่สุดนั้นหละชัย แม้ว่า ท่าน
ไปรักเล่าเรอให้ ก็ฉันฟังได้ว่าหล่อนตายด้วย
โรคอะไรก็ตามจะขอพระเดชพระคุณ อย่าง ที่
สัก ด้วยลขเป็นเพื่อนทักใคร่ สนิทสนม
กันมากกับฉันมาก”

แกทำ หน้า ตา เลิก ลาก ชวยกล แล้ว
ตอบว่า -

“จะให้เล่าเรื่องที่ลึกลับตายหนะวะวะ ไม่
ได้หละวะ ขบายให้ โลกรู้ ไม่ได้ เป็น อัน
ขาด!”

“ทำไมเล่าวะ?” ฉันทามอย่างปลาก
ใน แกหูกนั่งทำท่าจะขอควัก คุ้หนั่ง
จึงหลุดออกมาว่า -

“หล่อนก็คงเห็นว่าตาม ที่ฉันได้บอกไว้
นั้น ที่จริงฉันเองไม่รู้หัวทางคัน ปลาย มัน
เป็นสถานที่ ลึกลับยิ่งเสียกว่า พวก อ้าย
ลึกลับต่าง ๆ ที่รือรือเท่า ฉันทสยดให้หล่อน
ได้ว่าเป็นเช่นนั้น เวลานั้นฉันเป็น อ้าย หัว
เสียอะไรคนหนึ่งทีเดียว หล่อนไม่รู้หรือ
หรือว่าเจตนาหมายร้ายวันของฉันทน์ แม้จะเจก ๆ
ไว้ตั้งเดือนกว่ามาแล้วก็จริง แต่ฉันยัง ครอบ
หาหัวเงื่อนไขไม่ออกเลยว่ามันจะแก้ออกได้ ที่
ปมไหน” คราวนี้ความคึกคักขึ้นเข้าไปนัก
ถึงว่าบางทีตามในเจตนาหมายร้ายวัน ของ หมอ
ชีวก ซึ่งกล่าวถึงการ ที่ได้ พยาบาล ลุช
นั้นคงจะทำให้เกิดความรู้อยู่ในเรื่องอันน่า สยด
สยองของฉันทน์ได้บ้างเป็นแน่ จึงบอกแก่ว่า -

“ถ้าเช่นนั้น หมอให้ก็ฉันทน์ก็ เจตนา
ร้ายวันของหมออีกแล้ว กัน” แก่ กลั้ม ทำ
หน้าซัดขาวคอขยหัวน ๆ หัว ๆ ออกมาว่า -

“ไม่ได้! ไม่ได้! ไม่ได้! ฉันทน์ไม่
ยอมให้หล่อนรู้เรื่อง อัน น่า หวาดเสียว เช่นนี้

เลยเป็นอันขาดก็เคย!”

อ้อ! เป็นเรื่องน่าหวาดเสียว ถ้ากระ
นั้นที่ฉันทน์ก็กลัว ก็ไม่ผิด ชดเชยความ
คึกคักยิ่งฟังชานหนักขึ้น อยากหา ทาง คิด
อ่าน หว่าน ล้อมให้ แก่ ขบาย ให้ ฟัง ให้ รัง ใด
เหลียวหาทางหาโอกาสอย่างไรก็ไม่ได้ เพื่อน
พอสายภาณไปสย ที่ กระต่าย พิมพ์ไทยไว้
เตอร์มวันหนึ่งเข้า ในยาคาหมอชีวกก็แล
ตามไปอยู่ข้าง และท่าคงจะอ่านใน สาย ตา
ฉันทน์เข้าใจ

“หมอยังไม่รู้จักฉันทน์ก็” ฉันทน์ว่า “เมื่อ
หมอได้อ่านข้อความในม้วนกระดาษนั้น - ก็
เจตนาหมายร้ายวันของฉันทน์ก็ของสาม ฉันทน์ หมอ
แล้วคงจะคอยรู้จักฉันทน์ขึ้นข้าง ตามที่เขียน
ไว้ข้างในนั้นฉันทน์มิได้เว้นหรือปกปิดข้อความ
ที่สำคัญเลย แม้ในลึกลับก็เคย แต่
ส่วนตัวท่านนั้นจำเป็นอยู่เองที่ฉันทน์จะ พึง
ความไว้ใจของท่านยังไม่ได้ด้วย ท่าน ยังไม่
รู้จักฉันทน์ก็”

หมอคนนี้เป็นคนที่มีความรู้ ลึกง่ายที่สย
นิสัยใจคอแก่เป็นดุจคนแท้ พุทนต์ก็เคยรู้จัก
หัวใจแก่ให้รู้สึกลึกได้ แก่ลูกชินเช็ก ล่น ซัก
หิยมนวันกระดาษส่งให้ฉันทน์ก็และว่า -

“หล่อนพูดถูก ที่ฉันไม่ไว้ใจก็เพราะ
ยังไม่รู้จักหล่อนก็ แต่ยคนฉันทน์รู้จัก หล่อน

แล้ว เหตุการณ์ก็เป็นอย่างนี้ ใจก็... ฉันรู้
อยู่เหมือนกันว่ามีสติรู้ใจเล่าเรื่อง ฉันให้แก
หล่อนฟัง และ มีสติรู้เอง ก็ใจเล่าเรื่อง
หล่อนให้ฉันฟังเหมือนกัน หล่อนจึงเอา
ม้วนกระดาษไปดูเอาเองเถิด แล้วหล่อน
คงจะรู้ใจฉันดีกว่าฉันกว่าแต่ก่อน ส่วน
ฉันก็พยายาม คราวๆ ใน จกหมาย รายวัน
ของหล่อนบ้าง จนกว่าจะถึง เวลากินข้าว
พวกแล้ววางม้วนกระดาษนั้นให้ ใน มือ ฉัน
ก็รีบแล้วลามาท้อง

จดหมายรายวันของนายแพทย์ชวีเวศ

ที่ ๒๕ กันยายน - ฉันรู้สึก คึกคัก ใจ

หมาย ราย วัน ของ เจอนาแทน ซักเคอร์ และ
ภรรยาเขาเป็นอย่างที่รัก จนไม่รู้ ว่าเวลา
ล่วงเลยไปเพียงไหน มารู้สึกตัวเอาเสียเมื่อ
หนึ่งคนใช้มารายงานว่าอาหารพร้อมแล้ว แต่
มีสติเสียซักเคอร์ยังไม่มา ฉัน จึง เลย บอก ว่า
“บางที่หล่อนคงเหนื่อย ให้อีก อีก สัก ชั่วโมง
ที่ไหนสักแล้วกัน” ส่วนแล้วตัวฉันเอง ก็
ทำการเรื่อยไปอีก จนเกือบจะอ่านจดหมาย
รายวันนั้นหมด ก็พอ มีสติเสียซักเคอร์ ลง
มาหา สักหล่อนแล้วรู้สึก ในใจว่า
ขมขื่นบอกกล่าว ร้องไห้ กระทำให้ ใจ
ฉันหกล้มลงไปเป็นที่สุด จึง พัก แก่ หล่อน
อย่างอ่อนหวานว่า -

“ฉันเกรงว่าฉันใจทำให้เป็น ที่ รบกวน
หล่อนอย่างกระมัง ?”

“อ้อเปล่าๆ ไม่รบกวนอะไรเลย” หล่อน

ตอบ “เป็นแต่ฉันนึกสับสนเพ้อคลั่งใน สง
สารท่านมาก สักเกิดทำตามน้ำเสียงในนั้น
เห็นใจว่าท่านทั้งแค้นทั้งรัก ไม่น่าจะให้
ใครใจรู้ ใจ ยื่นอีกเลย ด้วยเป็นความลับ
ออกมาแต่ภายในใจของท่านทั้งสิ้น”

“ไม่จำเป็นที่ใครจะต้องมารู้เลยเป็นอัน
ขาด” ฉันพิมพ์เอาๆ หล่อนเอามือ
มากำมือฉันไว้ แล้ว พัก ด้วย เสียง เชิง
ลพียว่า -

“ที่ไหนก็เถอะ ต้องรู้ ชะชะ”

“ต้องรู้! ถ้าไม่ดังต้องรู้ ?” ฉันถาม

“เพราะว่ามันเป็นส่วนหนึ่งแห่ง เรื่อง อัน
น่าสยดสยอง ก็เป็นส่วนหนึ่งแห่ง การที่
ฉันต้องตายไปนั้น แม้ว่าเราจะพร้อมใจกัน
ช่วย ทำลาย อ้าย สักว่า รายนั้ ให้ ไป พัน โลก
มนุษย์แล้ว ก็จำเป็นอยู่เองที่จะไม่ต้อง ผูก
มัดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อกัน เจอนาแทนกับฉัน
ก็เหมือนกัน ตั้งแต่ได้พบ ประ กาย โพรเฟส
เซอร์แวนเฮลซึ่งมาแล้ว เราก็ทำการมิได้
หยกมือเลยที่เดียว ในเวลาแรก ฉันไป ที่
วัดขี้ เพื่อสวดมนต์ขอความมาอีก คงจะ
ลงมาช่วยเรากันในพรุ่งนี้เป็น แน่ ขอ แต่

ยัมแย้มแหม่ใส่ค้อยู่ในห้อง จึ่งนั่งลง พก
ด้วยก็เห็นกิริยาราวา เวียบ รอย ที่ รวอ กัย คน
ธรรมคา มีข้อแปลกลอยอย่างหนึ่ง คือ
เขาขอให้ตั้ง ตัว กลัย ยาน ซึ่ง เป็นสิ่งที่ไม่ให้
เคยรับแก้เหลยนับตั้งแต่ เร้นฟลัดได้ มา พก
อยู่ทัน ที่วังกิริยาอาการของเขาก็คือ เป็น ที่
น่าเชื่อถือได้ แม้ว่าจะไม่ได้พูดว่าวิสาสะกัย
ข้ากเคอร์และอ่านเทศหมายเหล่านั้นแล้ว ก็คง
จะทรวอกเล็กน้อยแล้วปล่อยไป แต่ในเวลา
นั้นมีความระแวงสงสัยเป็นที่สุด เข้าใจ
ว่าการที่เป็นไยนี้ คง จะ มี เหตุ เกยวข้อง กับ
ความที่เปนแม่เจ้าเปนอยู่เองที่ยัง จะ ปล่อย ให้
ไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นเลย ออก มา เลีย
เลย ๆ ส่วนเจ้าคนยานี้ก็ ยังมี อาการ ที่
อยู่ตามเคย ทำกะจะมัวนั่งคิดครอง อะไร
อยู่ จึ่งกระนั้นฉันไม่กล้าไว้ใจเขา ได้
สั่งให้ผู้คุมคอยระวังอยู่อย่างกวดขัน และ
ให้เตรียมเสื่อสำหรับคนย่ำไว้ด้วย

จดหมายรายวัน ของ จอนาแทนฮักเคอร์
ที่ ๒๘ กันยายน เขียนใน รถไฟไป ลอน
ดอน - พงไค รัช ชาว จาก มีสเคอร์วิลลิงตัน
บอกมาว่าจะให้การตามทูล ฉันก็ตกลงใจ
ที่เรียกว่าควรลงไป ทักด้วย และ พย ประชกใช้
ไล่ถาม ความ ชอบใจดีกว่า ความ ดังใจ
ในเวลานั้นคือ กิกระคิดความฮัย หัย ขอ

ความคนนั้นลงไปให้ถึงที่ ๆ ตอนก่อน ต่อไป
เราจะทำอะไรก็คงไม่ยากลูกชายวิลลิงตัน
ได้มากอยรยณอยู่ทีสถาน แล้วพาไปบ้าน
บิดาเขา และหคตัวให้ค้างอยู่ที่นั่นคนหนึ่ง
พอลกสองคนนี้เป็นคนดีมากวัย รอง เออ เพื่อ
แข็งแรงพอใช้ อนุญาตให้ฉันทำอะไรเล่น
อะไรได้ตามอำเภอใจทั้งสิ้น ทั้งรู้ด้วย
ว่าฉันเป็นคนมีธรรมะมากไม่พักอยู่ที่นั่น จัง
เตรียมหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ที่มี ข่าว เกยว กัย
เรื่องที่ยื่นไว้ ให้พร้อมเสร็จในห้องออฟฟิศที่
เคียว เชนชั้นเทศหมายที่ความที่ เขียน บอก
มาจากคาเซลในขณะทีฉันยังอยู่ที่นั่น และ ยัง
ไม่รู้ระแคะระคายอะไรเลยเขาก็กเขาออกมา คี
แต่ให้ทักด้วย ที่จริงความคิดความที่ความที่เก่ง
พอใช้ แกทำเสียเรียบไม่มีที่ ยก พร่อง จะ
ให้ใครสงสัยคิดใจได้ หัยลองเหล่านั้นแก
ให้การว่า "หัยกินหัยหัยสำหรับใช้ ใน
การทกลองวิชา" เพราะฉะนั้นนี้ ไค รัช มา
จึงไม่มีใครสงสัยเคลือบแคลงเลยแต่ก็ คน
ฉันได้คิดเรื่องราวเหล่านั้นลงไว้ทั้งสิ้นรวมทั้ง
หนังสือที่มีไปมาได้คอยกับ คาร์เตอร์เปเตอร์
ชั้นด้วย เป็นอันว่าได้ความ จาก ฮัยวิลลิง
ตันเพียงเท่านั้นเอง เมื่อเสร็จแล้วจึงเลยลง
ไปที่ท่าเรือได้พยปะกัยผู้ปกครองทั้งสอง ที่ ชาย
ทะเล นายศุลกากรและนายเจ้าท่าต่างคน

เล่าเรื่องเรอปลาทที่ซัดเซเคเนร เจ้า มานัน
ให้ฟัง แต่ไม่มีใครให้การใดก็ไปก่อนออก
จากเรอว่า “หีบคนหาสียหีบ” เพราะหีบ
ก็ไปพบนายสถานี ซึ่งเธอเพื่อช่วย
บอกคนทาบหีบนั้นต่อไปให้ ได้ ถึงเช่นนั้น
ซัดถามก็ให้ความเพียงว่าหีบ นั้น หักเสีย
เหลือใจ จนแทบจะ ยก ขน วัตถุไฟไหม้ไหว เท่า
นั้นเอง

ที่๓๐ กันยา - นายสถานี คนนั้นเป็น
คนค่อนข้างจะอาราธนาที่พอใช้เมื่อ เขา เห็น
ว่าฉันไม่ได้ความ อย่างไรก็ อุตสาหะช่วย เขียน
จดหมายฝากไปให้เพื่อนเก่า ของ เขา ที่ เป็น
นายสถานีอยู่ที่ ถึงสครอส นั้น นำให้ ช่วยให้
การเรอเขียนให้แก่คนทาบ เพราะฉะนั้นใน
เช้าวันเองฉันได้มาถึงสถานีถึงสครอส แต่
ก็ไม่ได้ข้อความสำคัญอย่างใด อีก นั้นแหละ
มันก็ย้ายเหมือนกัน ทุกทั้งนั้น

ออกจากที่นั้นฉันตรงไปขอพบพี่ตำรวจเคอร์
เปเคอร์คนที่เคยช่วย เพราะที่ที่เขา ช่วย คน
หาในสมุดจดหมายเหกรายวัน และสมุด
จดหมายต่าง ๆ ให้ โดยเค็มออกเค็มไป ยัง
มีหน้าข้าโทเรศที่ถามไปที่ถึงสครอสให้อีก
เจ้าคนทาบนั้นก็สวดคณทัก หีบ ไปนั้น มาโดย
ทันทีพร้อมทั้งขี้ลิกขระกายต่าง ๆ ซึ่ง เกยว
กับการที่ส่งหีบไปหาพี่พวกสครอสมาให้ด้วย ถึง

เช่นนั้นก็ยังสียอะไรไม่ได้ ความ ก็ มาก น้อย
เจ้าพวกเหล่านั้นมีความเข้าใจคงเช่นคนอื่น ๆ
ที่ถามมาแล้วเหมือนกัน มีเจ้าคน ๆ หนึ่ง
ให้การว่า -

“บ้านนั้นหีบระอัยยคน เก่า ชึ่ง นำ
กลวเสียบเหลือใจทะเลให้คน ทาย ชี! ผม
ไม่เคยเห็นที่ไหนเช่นเช่นนั้นเลย เป็นบ้าน
เก่าแก่ครั้ง ยี่ ย่า ตา พวกไม่มีใครได้ ไป ถู
ต้องมาเห็นระอัยยสกรอัยยกรรมัง คามพัน
เป็นลของหนาวาวสกรอัยยกรรมัง ก็เท่าไป
นอนหลก้อแทบไม่ ต้องใช้ ที่นอน เกยว ควีย
เป็นไม้ไผ่เจียวทิวผลมวียระกณโค่น ก็กลืน
ไอมันก็ปลกอัย ยาวกขกรขบวราเค็ม อ้าย
โยสัดเก่าชึ่งนั้นก็น่ากลวพออัยยแล้วผมผ่าน
ไปคำ ๆ หนึ่ง ๆ เช่นทองเค็ดแนวเกยว ” ตาม
ที่อ้ายเจามันเล่าเป็นจริงดังนั้นทั้งนั้น เพราะ
ตัวฉันเองได้เคยเข้าไปเหมือนกัน แต่ได้
มันระยงวิคังทอนโค่นแล้ว มันระดาขาว
ยิ่งกว่านั้นไปอีกมาก

มีอัยยสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ พอใจ ฉันใน เวลา
คือว่าหีบทั้งหมดซึ่งมาฉึ่งวิคังจากวาร์นาโดย
เรอ เค็มเคอร์ นั้นได้ เข้า มา อยู่ในโยสัด คาร์
แพกส์เก่าแล้วรวมทั้งสันเป็น ห้า สิบ หีบ ควีย
กัน เว้นแต่ จะได้ยก ขยัยไป เสีย หนึ่ง
ตามในจดหมายรายวันของหมอสครอส

ฉันจะต้องพยายามไปเที่ยวตามให้พบกับ
คนชัย เกวียน ซึ่งบรรทุกเอาหีบไปจาก
การแพกสเมื่อนที่เรนพลัดตรงเขาไปซัก ค
วันนั้น เมื่อได้ความอย่างไรเราก็คงจะติด
ตามไปได้

ต่อมา - หมันมีนำกับฉันทำงาน กัน เต็ม
เต็มวันทีเดียว กระต่าย ชัด ความ ต่าง ๆ
เราได้ จักการ ลอก คัด จัด ให้เป็น ระเบียบไว้
หมกทองสิ้นแล้ว

จดหมายรายวันของมิน่าฮักเคอร์

ที่ ๓๐ กันยายน - ฉันรู้สึกปลื้มอก ปลื้ม
ใจจนไม่รู้ว่าจะทำอะไรก็ ที่ปลื้มนี้ไม่ใช่
อะไรเป็นด้วยรู้สึก ว่า จอนาแทนได้ โชคดี แผล
เก่าของเธอออกมาให้เห็นเท่านั้น ถึงในสวน
ตัวเธอเองก็เหมือนกันதாகก็รู้สึกเขา ออกไป
สนิทใจ ดูหน้าตาสดชื่นแสง ความ กล้า
หาญอย่างเอก ไม่เคยเห็นเธอแข็งแรงใ
ก่อนมันคงและรองอาห้าวหาญคงเช่นใน เวลา
นเลย

ต่อมา - หลอกโกคาลมิงกับมิลเคอร์
มอริสมาถึงเร็วเกินกว่าที่เรานึกคาด อยู่สัก
หนอย เวลานั้น หมอช ชี วิตไม่ อยู่มี วะ
ต้องไปและพาเอาจอนาแทนไปด้วย เพราะ
ฉันนั้นเหลืออยู่แต่ฉันคนเดียวจำเป็น ที่ จะ ต้อง
ทำหน้าที่เจ้าของบ้านออกไปต้อนรับเชื้อเชิญคน

ทั้งสอง การที่ได้พบท่านทั้งสอง นั้น ทำให้
ใจของฉันเหวี่ยงลงไ้มาก เพราะไป
หวนระลึกถึงสิ่งที่ตาย ที่จริงเขา หา รู้สึก
ตัวไม่ว่าฉันรู้เรื่องการที่หมันกันนั้น หรือ ก็
เพียงแต่ความชอบพอกับลูช ้วย ลูช คง
จะได้ พัก ถึง บ้าง เหตุ คนนี้ เมื่อ เรา ต่าง
พอกันจึงเลยกันไปไม่กล้าที่จะเฝ้าถึง เหตุอัน
สำคัญได้ หากฉันเป็นผู้ที่ รู้ อยุ่ ว่า คน ทั้ง
สองนี้ ได้มาอยู่ปดมีล คำ ชู ลูช ใน เวลาที่เรย์ -
ความรายงานที่หมอชชีวิตเล่า - จึง กล่า ที่ จะ
กล่าวถึงเหตุอันขึ้นก่อนโดยไม่ต้องเกรง ว่า จะ
เป็นการขายความลับขึ้น ฉันได้เล่าให้
เขาฟังตามที่ฉัน จดหมาย รายวัน ต่าง ๆ ทั้ง
เอาจดหมายของฉันกับของจอนาแทนที่ เขียน
ไว้บอกให้ดูด้วย คราวนี้ทำเอาคนทั้งสอง ออ
อ้าปากตาใจมาก หลอกโกคาลมิง นั้น ถึง
แก่ออกปากถามว่า -

“นั่นหล่อนเขียนเองทั้งหมดหรือ มี สิส
ฮักเคอร์ ?”

ฉันพยักหน้ารับแทนคำตอบ

“เธอเล่าสิ่งเท็จจริง !” เขาว่า “นั่น
ว่าเป็นความเฉลียวฉลาด อย่างเอก ที่ หล่อน
ได้ มีความอุตสาหะทำไว้เช่นนั้น ส่วน ตัว ฉัน
ไม่ได้ทำอะไรไว้ เพราะฉันนั้นมียู่ทางเดียว
ก็แต่ที่จะรับช่วยเหลือหล่อนโดยเต็มสติกำลัง

ความสามารถ ฉันรู้สึกเหมือนกันว่าหล่อน
ชอบพอกับลูกพี่มาก -” ถึงตรงนั้น เขาหัน

หน้าหัน ไน้ตาหล่อนเต็มไปด้วยน้ำตา ใน
น้ำเสียงสิ้นเครือสือกสือน ทำให้ฉันยิ่ง

หกล้มลงไปอีกมาก จึงค่อยพยายามปลดปล่อย
โยนเอาอกเอาใจเป็นอันทิ้ง แต่กลับซ้ำร้าย

เท่ากับยิ่งช่วยยื้อให้เขาทิวความโหม่นคึกคักอีก
เพราะคราวนั้นถึงกับใส่โทษที่เกี่ยวและเอาศีรษะ

มาชนลงกับขั้วฉันทรวกับ กึก ๆ ในเวลานั้น
นี่ ๆ คุณขึ้นตัวเอง ฉันไม่โกหก ถึง ตัว

เลยว่าเป็นสาวเป็นแล้ว ความสัมพันธ์เวทนา
เข้ามาครอบงำอยู่ในใจกระทำให้ล้มความอด

สู้อย่างหมดจดอย่างสมบูรณ์ด้วย ความสงสาร
ครั้งเมื่อสร้าง ความเศร้าโศก แล้ว เขา

ผดุงศีรษะขึ้นและเล่าถึงความทุกข์ให้ฟังว่า
ตลอดทั้งแต่เวลานั้นมาไม่ได้มีความสุขเลย

จนสักขณะวิเศษหนึ่งไม่อยากจะพูด อยาก จา กับ
ใครหมด “ฉันไม่เห็น หน้าใคร ที่ไหน”

เขาว่า “ที่จะเปรียบทุกข์ ให้ฟังได้ ฟัง
ได้มาพบหล่อนเข้าวันนั้นเอง ความ อ่อน หวาน

ของหล่อนกระทำให้น้ำตาซึ่งความทุกข์ ลง
ได้ เหตุฉนั้นเพราะเห็นแก่ความสุขของหล่อนเองนี่

ว่าฉันเป็นพชายหรือน้องชายของหล่อนเด็ก”
“ใช่ ใต้ ชีวะ เพราะเห็นแก่ สุข”

ฉันตอบขณะที่เรายังมีอกกันเป็นสัญญา

“ใช่! สำหรับตัวเอง ด้วย” เขา
รีบพูดเสริม “เพราะว่าเมื่อมีเหตุอื่น สุข

เช่นนั้นอย่างใดที่ต้องการผู้ช่วยเหลือ ฉัน จะ
ได้ทำโดยอย่างนั้นที่ใด สันติ มีอ แต่ขอ

พระผู้ทรงเป็นใหญ่ในสากลโลกทรงโปรด
อย่าให้เหตุเช่นนั้นทำลายความสุขของหล่อน

ได้เลย แม้ว่าถ้าจะเกิดขึ้นแล้วหล่อนต้อง
ให้สัญญาว่าจะบอกแก่ฉัน”

“ใช่ ฉันสัญญา”
พูดแล้วฉันก็ลาออก มา พบ มีสตีลเคอร์มอร์

วิสตันมองออกไปทางหน้าต่าง อยู่ ที่ เกลี้ยง
พอได้ยินเสียงฝีเท้าเขาเหลียวมา และ ถาม

ว่า “อาเธอร์ยังไรอยู่ในไหนกัน ?” ฉัน
ชี้ให้ว่าอยู่ในห้องทำงานนั้นเขาก็ก็นเดินเข้าไป

ตอนที่ ๑๘

จดหมายรายวันของนายแพทย์ชีเว็ค

ที่ ๓๐ กันยายน - ฉันกลับมาถึงบ้านเป็น
เวลาบ่ายห้าโมง พบ หลอดโกทาลมิง กับ

มอร์ริสไม่ชั่วแต่มาถึงเท่านั้นกลับคืน เขา จด
หมายรายวันและเรื่องราวอันสำคัญ ต่าง ๆ ที่

ข้าศึกเคอร์กับลวรยาได้จัดขึ้นไว้ เป็นระเบียบ
นั้นออกมาเสียสิ้นเสียสิ้น ฟัง หมก เวลา

นั้นข้าศึกเคอร์ยังหาได้กลับมาไม่มัวไปพบ เจ้า
พวกคนยกหีบต่าง ๆ อยู่ มีสตีลชีแควเคอร์

มาปฏิบัติยกนำวันหน้ามาให้เรา ครั้น เมื่อ

รีบประทานก็แล้วแล้วหล่อนเขยขึ้นว่า -

“ คิฉิน ะ ขออะไร ลัก อย่างใดใหม่ ะ
หมอยังเวก ? ” คิฉิน อธิบาย พย มีสเตอร์เร็น
ฟลักคนขายของท่านลักหน้อย ให้ คิฉินได้
เห็นหน้อยเถาะตามที่ท่านเล่าไว้ ใน จกหมาย
รายวันทำให้คิฉิน ถึง นก ! ” กิริยาวาจา

อันนี้มีมุลมุลอ่อนหวานของเจ้า หล่อน ะ ทำ
ให้ฉันปฏิเสธเสีย ไม่ได้ต้องยอม ที่จริง ก็
ไม่เห็นนามีเหตุอันควรอย่างใดเลยที่ ะยอม
เช่นนั้น ครั้นฉันเข้าไปในห้อง บอก เจ้า คน
ยี่ว้ายคนผู้เล็กผู้หนึ่งจยอยากพย เขา กลับ
ยืนถามหัวน ๆ ว่า “ ทำอะไร ? ”

“ ะทำอะไร เจ้าหล่อนจะมาเที่ยวถูกลอก
ทั่วทั้งโรงพยาบาลนั้น ” คิฉินตอบ

“ อ้อ ถ้างั้นก็ไป เป็นไรไป ” เขาบอก
“ แล้วขอให้ฉันเก็บ เข้า ของให้ เรียบ ร้อยเสีย

ก่อน ” การที่เก็บ เข้า ของ ๆ เขาออก ะ
ซอซกิด คือเทแมลงมูแมลงวันเข้าปาก
กลืนหายเงิบหมดพอเสร็จแล้วก็ยังมีของผ่อง
ใสบอก ว่า “ เชิญเล็กผู้ นั้น เข้า มาเถะ ”
และตัวของเขาจึงเริ่มเคียงกระตักกิริยาเขื่อง ๆ
ซม ๆ กล้ายกยวุ่นที่เล่นงานฉันวันนั้น ทำ เขา
ไม่กล้าไว้ ให้กลัวว่าจะพรวกพรวกเข้าไปซกที่
หล่อนเขาแล้วจะรุ่งใหญ่ คิฉินจึง คอย เฝ้า
ระวังอยู่ข้าง ๆ หล่อนเดิน ตรง เข้า มา ยืน

แบ้มเขาออกเอาใจแล้วปราไสยว่า -

“ กูกอึงนี้ มีสเตอร์เร็นฟลัก คิฉิน
จักท่านเพราะหมอยังเวกขอก ” เจ้าคน ขี้
นั้นไม่ยกคอบว่ากระไรเป็นแต่ล็ก คิ้ว นีว หน้า
จ้องหน้าเขม็ง ลักครู่หนึ่ง คอบ ออก มา
ซอบกลว่า -

“ หล่อนไม่ใช่หญิงคนที่ท่าน หมออยาก
แต่งงานด้วยไม่ใช่หรือ ! แ่นล้าชึเป็นไป ยัง
ใจได้เจ้าหล่อนตายเสียแล้ว ” มีสเตอร์เร็น
เคอร์รับมอย่างใจคอกแล้ว คอบว่า -

“ อ้า ไม่ใช่หรอกฉันมีสามีแล้ว ได้
แต่งงานกันก่อนที่จะได้พยหมอยังเวกอีก ฉัน
คือมีสเตอร์เร็นเคอร์ต่างหาก ”

“ ถ้างั้นนั้นแม่มาทำอะไรหนึ ? ”

“ เปล่า สามีฉันมาพักเยี่ยมเยียน หมอ
ชิวคียูกักหน้อยหนึ่งท่านั้น ”

“ อย่าอยู่เลยไปเสียเถะ ”

ฉันให้ นักพิศวงในโรงว่าทำไม เจ้า คน ขี้
นี้จึงมาห้ามไม่ให้หล่อนอยู่ แต่ชิวคียูกัก
พูดต่อความยาวสาวความยืดให้มากมายด้วย
เกรงว่าจะทำให้ ไม่เป็นที่พอใจแก่หล่อน จึง
เลยแกล้งถามขึ้นว่า -

“ แกรู้ไฉนยัง ว่าฉันอยากแต่งงาน
กับใครที่ไหน ? ”

“ ถามซอบกลจริงแะ ”

“ไม่ชอบกลหรือหนา มีสเตอร์เร็น ฟัลค์” มีสติสซัคเคอร์ช่วยพูด กิริยา เขากลับแสดงอารมณ์ไม่ท้อถอยไม่หยาบคาย ทั้งเช่นทำแก่ฉันพูดว่า -

“แม้จะต้องเข้าใจเสียบ้าง มีสติสซัคเคอร์ ว่าคนชนิดอย่างท่านเจ้าของบ้านของเรา เมื่อใครเขารักเขาใคร เขาก็ ย่อมพิจารณาหาการกิริยาของท่านผู้นั้น อยู่ โดยถนัดเสมอเป็นนิตย์ ท่านหมอบีเว็ค นั้นแหละ ไม่ช้าแต่เป็นที่รักใคร่แห่งเพื่อนฝูงเท่านั้น คนเจ็บของท่านก็รักภักดีด้วย” ฉันออกนึกปลากใจเป็นที่สุกที่ไม่เคยเห็น เร็น ฟัลค์พูดจาอ่อนหวานไพเราะทั้ง เช่นนี้ มาพบมีสติสซัคเคอร์เข้า คราวนี้ ก็ กลับ กลายเป็นคนละคน

เราชวนพูดจาอะไรก็อะไรไปอีกครึ่งหนึ่ง คราวนี้เขาจับพูดเพื่อเราไปตามเรื่อง ของ เขา อีก ฉันเห็นว่าเรละละเออะเต็มที พอกิ มองคนาฬิกาเป็นเวลาที่จะต้องไปรับแวนเซลล์ ซึ่งด้วยจึงเลยสมเหมาะช่อง ชวน มีสติสซัคเคอร์ออกมา

ขณะเมื่อไปรับแวนเซลล์ซึ่งที่สถานนั้น ฉัน ไปเลาะๆ แต่ คน เกือบ ทั้ง ท่าน พวก หมุ่ม ๆ เหล่านี้ไว้ ที่ โรงพยาบาลทั้งสิ้น นำส่งสารอาหารหน้าคาค่อยชุ่มชื้นแถมได้เช่นบ้าง ควินส์

ก็ค่อยเป็นรูปร่างเดิมขึ้นแล้ว แวนเซลล์ซึ่งนั้นพอเห็นฉันก็รีบตรงเข้ามา

หา ทักทายปราโมทย์อย่างชื่นชมว่า -

“อาฮอน ไปได้อย่างไรบ้างล่ะ? ก็อยู่ หรือ? อ้อ! ฉันยังใหญ่ทึบขึ้นมาอีกแล้ว แลเอะจะต้องการให้ช่วย เหลือบ้าง แหม! ฉันมีเรื่องทะเลาะเต็มได้เต็มพุง แหมตาม มีนาอยู่ด้วยหรือเปล่าเล่า? ทั้ง ผัว ของ เจ้า หล่อนด้วยหรือ? และอาเธอร์กับ ควินส์ เพื่อนฉันเล่า? ค่ะเทียว”

ขณะที่ขบถไปตามทาง ฉันจึงเล่าให้ แก่ฟังตามที่เป็นไปนั้น และบันทึก ตาม ความ เห็นของมีสติสซัคเคอร์เห็นว่า จกหมาย รายวันของฉันกลับเป็นคนเป็น ประโยชน์ขึ้น ตรงที่ท่านอาจารย์วิจัยพงศ์สวนชนทันที -

“อ้อ แหมตามมีนั่นนั่นเก่งจริง ๆ เทียว! เจ้าหล่อน มี สมอง เป็น ผู้ชายใจ เป็น ผู้หญิง นับว่าเป็นบุญแท้ ๆ ที่เจ้า หล่อน ประกอบ ด้วย อาการเช่นนั้น และ เป็น เคราะห์ ที่ คั่น เรา อย่างยิ่งที่ใดเจ้า หล่อน มาช่วย เหลือ แต่ ค่อยไปนี้ก็ไม่ต้องรบกวนอะไรหล่อนอีก ไม่สมควรที่จะให้หล่อน เข้า มา ยุ่งเหยิง แก่การ อันตรายอันใหญ่หลวงเช่นนั้นเป็นน่าที่ส่วน เรา พวก ผู้ชายต่างหากที่จะคิดประหาร อ้ายสัตว์ร้ายนี้เสียให้พ้น หาใช้วงการ ของ ผู้หญิง

ไม่” ฉันทอมเห็นด้วย กับ แก แล้ว
จึงเล่าให้ ฟังตามที่ไต่ค้นพบว่า ยานซึ่ง แกรัก
คล้ำไ้ ซอไว้นั้นคือยานต่อยานฉันทไป ทำ
แกล้งเด่นแสดงความปลอดภัยอย่างฉันทเหลือ

“ ผ่าซี! ถ้าไ้รู้เสีย ก่อนก็ระคิ!”

แกลกล่าวอูทานวาทาออก มา “เราก็คงจะ
ช่วยมิสลุซไ้ ไ้ทันทั่วทั้งที่ แต่นั้น แลหะ
การสิ่งไ้มันแล้วก็ ต้อง ปล่อยให้มันเลยไป
ทะหน่าเคินทางของเราไปไ้ ถึงที่สุดก็กว่า”

ต่อไปนั้แกลก็เคินเข้าไปในยาน นั้งขรม
มิไ้พิศว่าวาทานประการไ้คือ

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ไ้
เพ็สเซอร์เอาจดหมายบรรทกฉันทขึ้นจาก มิส
ลิสซัคเคอร์ ไ้อ่านสอย ส่วน ก ของ แก คน
เคียว พอตกเวลาที่พวกเรานั้ประชุม กัน
คือเวลา ยาม หงษ์ พวก เรา ตก ๆ คน ก็ไ้รู้
เรื่องราวเข้าใจแหม่แจ่มแจ้งตลอดคิ

จดหมายรายวันของมิ้น่าฮักเคอร์

ที่ ๓๐ กันยายน - เมื่อเราเข้าไปประชุม
กันในห้องทำการของหมอสั้วิตท่าน ไ้เพ็ส
เซอร์เป็นหัวหน้าแห่งการประชุม เราจึงไ้ให้
นั้งหัวโตะที่เคียว ตัวฉันทเองนั้งข้างขวาแกล
คั้ให้เป็นประธานการของแกลและรอนาแทนนั้
ต่อฉันทไป ตรงข้ามกับเราคือหลอกโกทาลมิง
หมอสั้วิตกับ มิสเคอร์มอว์ริส ไ้เพ็ส

เซอร์เป็นลั้กล่าวฉันทใน ที่ประชุมว่า -

“เข้าใจ ว่า ท่าน ทั้งหลาย คง ไ้ไ้รู้ข้อ
ความในการทะหน่าหมกด้วย กัน ทุก คน
แล้ว ” เรายังรองฉันท พร้อม กัน แกล ก็
พูดต่อไป -

“ถ้าเช่นนั้นฉันทจะขอ อธิบาย ถึง เจ้า สัค
ร้าย แห่ง เรา นั้ให้ท่าน ทั้งหลาย ฟัง เสีย ลั้
หน้อยก่อน อ้ายสัคตัวจำพวกนั้เขาเรียกกัน
ว่าผีบาง คงจะมี บาง ท่าน เคยไ้ไ้แล้ว ๆ
กระทยโสตร์อยู่ข้างแล้ว แต่ก็คงไม่ เชื้อ
ถือเห็น ว่า เป็น ความ นั้ย ถือ อย่าง เหลวไหล
ก่อนนั้นฉันทเอง ก็รู้สัค เช่น นั้น เหมือน กันไม่
ยอมเชื่อถือเลย จน กระทั่ง ความ จริง คึง
กั้เข้ามาในหระซั้สตรให้เห็นแก่และจริง
ไ้ จึงตกลงคั้องกลั้ใจเชื่อ อ้ายสัคตัว
ร้าย นั้ไม่ คายง่าย ๆ เหมือน ผง เมื่อ ปล่อย
เหล็กไนแล้วหรือคิ มันแข็งแรงนัก ทั้ง มี
อำนาจฤทธิเดชที่ จะ ทำการ ชั่วร้ายไ้ อย่าง
มหันต์ แรงแผ่นคนหนึ่งเท่ากั้ยร้ายสัค คน
และฉลาดเฉลียว มี เล่ห์ กะเท่ห์ ต่าง ๆ คั้ย
รูปร่างของมันเป็นนั้จกกลั้กลายเปลี่ยนแปลง
ไปไ้คั้ต่าง ๆ เป็นพยุ หมอก อสนั้ชาติ
และอะไรต่าง ๆ อิกก็ไ้ เจ้าพวกหนู นก
เค้าแมว คั้งควา สุนัขขั้และ สุนัขขั้ จึง
จกเหล่านั้อยู่ในอำนาจความคั้งคั้ยขั้ของ

มันทั้งนั้น ตัวมันก็คอยสารอย่างที่เรารู้จักกัน
ก็ ๆ เอง จะหายตัววูบวายหรือจะมา เมื่อ
ไหนก็ได้ตามอำเภอใจทั้งนั้น เหตุนี้

เป็นการค่อนข้างยากอยู่ที่เรา จะ คิด พยายาม
ล้างมันเสีย จะไปหาตัวมันที่ไหน หาก
ว่าพบแล้วจะคิดอย่างไรเล่า? สหาย ทั้ง
หลาย ชื่อนั้นจะเป็นชื่อที่ยุ่งยากแก่เรา
อย่างยิ่ง อาจทำเอาคนกล่าว ๆ อย่ย่นลงไป
ได้ แม้ว่าเราพินิจกันนะ แล้วเราจะ
เอวังถึงที่ไหนได้? ในส่วนชีวิตหรือ ความ
ตายนั้นฉันเองไม่ย่อท้อออก ที่เกรง ก็แต่
ว่าเราจะคงเป็นคามอย่างนั้นคือว่า เป็น ผู้ที่ย
เกี่ยวชอกแซกหากินกลางคืน ดังเช่นนี้ เค้า
นั้น ดังเช่นนั้นมันเป็นนำของเราที่จะต้องคิด
ปรายปรามระหัดหัดคอยเสีย ที่เดียว หรือ ?
ส่วนตัวฉันนั้นเป็นไม่หละ พวกท่านเล่า
จะว่ายังไถกัน ?”

พอไปรพีเสิร์ชพูดจบ จอณาแทนหัน
มาจ้องตาฉัน ๆ ก็จ้องตาเธอแทนคำพูด แล้ว
เออทอดยาว

“ฉัน คอย แทน มี น้า และ ตัว ฉัน ว่า ไม่
เหมือนกัน”

“นับผมเจ้าในพวกด้วยครั้น ไปรพีเสิร์ช
เชอร์” มีสเตอร์ควินล์มอร์วิส พูด อย่าง
คนเจ้าสำนึกสำนวนคามเคยของเขา

“ฉันตามท่านไป ด้วย ถ้าไม่มี เหตุ
อันนี้ เพราะ เห็น แก่ ลูก” หลอดโกศกล
มึงกล่าว

ส่วนหมอฮิววิตเป็นแต่กับศรีษะวัย ท่าน
ไปรพีเสิร์ชเชอร์ จึงลุกขึ้นยืนแล้วเรา ต่าง ก็ จัย
มือกันเป็นสัญญา ในขณะนั้นฉันรู้สึก ตัว
ฉันเย็นเยือก แต่ไม่ ถึง กับ ที่ จะ คิด ถอย
หลังหนี ครั้นเวลานั้นลงเป็นทีเรียบร้อยแล้ว
หมอแวนเซลล์จึงกล่าว ค่อยไป อย่าง ชื่น ชม
อีกว่า -

“ก็หะ เรากรืออยู่ว่าจะต้อง เข้า ประจัน
ขาดกับสัตว์ ดังโดยหาก จะ เป็น อันตราย
อย่างใหญ่หลวงอยู่ก็จริง แต่ยังมีทางซึ่ง
กันอยู่ข้างเราไม่สิ้นกำลังทีเดียว ของ ศักดิ์
สิทธิ์เหล่านั้นฉันได้เรียนรู้แล้วว่า เป็น ของ ที่ แก่
กันก็คล้ายกันไ้

“มีคนขอฉันอธิบายถึงเรื่องผี บ้าง ค่อยไป
ให้ละเอียดอีกหน่อย คำพวกนี้ มี อยู่ เกือบ
ทั่วทุกแห่งที่มนุษย์เราอยู่ แม้ไพศาลไป
ได้ไกลถึงกรีซ โรม เยอรมัน ฝรั่งเศส
อินเดียนและชนเมืองจีนซึ่ง อยู่ไกล จาก เรา
ไปลิบลับ มันไม่ตายแก่ใครง่าย ๆ ยิ่ง
ใกล้กับโลกิคมมนุษย์แล้วก็ยิ่งมีกำลัง วิเศษ
มากขึ้น ยิ่งกว่านั้นมัน อาจ กลืน เพศ เช่น
หนุ่มแน่นสกลใส่กันได้อีก ตาม ที่ เราได้ เห็น

แลการกินการอยู่นั้นก็กินไม่เหมือน กับ เรา
 คุณแต่จอนาแทนสหายเราไปอยู่ด้วยเป็น หลาย
 อาทิตยยังไม่เคยเห็นมัน กิน เลย จน สัก ครั้ง
 เกียว ! อิทฤทธิของมันมีมากมายเหลือ
 ทระพรณา มันกลับตัวเป็นสุนัขบ้า ตาม
 ที่เราได้ รู้ว่าขึ้นมาจากเรือ ที่วัดยักไค และ
 เป็นคางคาวขึ้นร้อนมาถึง ที่ มาตามมัน เห็น
 ที่หน้าคางคาวยักไค หรือเป็น แสง สว่าง
 เล็กตลอดหลายตัวไป ดัง เช่น ที่ เรา เห็น มีสลุ
 ทานันท์ไคเหมือนกัน แต่ถึงแม้จะมี อานา
 มากมายเช่นนั้นจริง มันยังไม่เป็นเจ้าโลก
 ไปไค ต้องอยู่ในขังคัยแห่ง กฎของ ขรรพ
 โลกอยู่ข้าง คือมันไม่เข้าไปใน ที่ แห่งไค
 คัวล่ำพังตนเองก่อนเลยเป็นอันขาด เว้น
 แต่จะมีใครในบ้านนั้น มา เชื้อ เชิญให้เข้าไป
 ต่อภายหลังครั้งที่สองที่ สาม จึงจะเข้า มาได้
 เอง ในเวลากลางวันก็เหมือนกันฤทธิเดช
 มันเสื่อมไม่อาจ ทำอะไร แก่ใคร ต้อง เข้าไป
 นอนอยู่ในโรงของคัว และของที่ระ แก่ กัน
 ก็คือกระเทียมตามที่เราเคยเห็นอยู่แล้ว กับ
 เกรงคักก็กลัวมันไม่ ทางเขน และ ยันค เป็น
 คัน ยังมีอีกอย่างหนึ่งเขาว่อกันว่ากักหลาย
 ข่า แม้ว่าจะเขา มา สะไว้ ในโรงแล้วมัน
 ก็ออกไปจากโรงไม่ได้ ก็มีการที่จะฆ่าให้
 มันตายจริง ๆ ก็คือ คัก คีระ เขาไม่คอก

หัวใจถึงที่ไคโดยทำมาแล้ว”

ขณะที่พูดกันอยู่มีสเตอร์มอร์ วิสธังไป
 หน้าต่างเขม็ง แล้วก็ค่อยลุกขึ้น เขา ๆ ออก
 ไปจากห้อง ไปรพีส์เซอร์หุยก นึง อยู่ ครู่
 หนึ่งจึงเทศนาต่อไป -

“บัดนี้เราจะต้องตกลงกันว่าเราทำอย่างไร

ตามที่ไค รัจากจอนา แทน ว่าโลง ขน มา จาก
 คัสเซิลมาทักยหัสย โลงคัวกัน และ
 โลงเหล่านเอามาไว้ ที่คาร์แพกสทงสัน แต่
 ไค ยิน ว่า มัน แยก ย้าย เขา ไป เสีย ย่าง แล้ว
 เพราะฉะนั้นความเห็นฉันเห็นว่าเรา ควรไป ที่
 คาร์แพกส เสียให้แน่นอน ก่อน ว่า ยัง เหลือ
 หียอยู่อีกเท่าใด แล้วจึงค่อย คิด ตาม -”

ขณะนั้นเสียงขณยัง นอก บ้าน ขน มา ชัก
 ขวางการประชุมของเรา จน หน้าต่าง กระก
 คักกรีก ฉันเอง ต้อง รีบ ว่า เป็น คน ชลาค
 เพราะปล่อยเสียงกรีกออกมากที่เกียว ส่วน
 พวกผู้ชายกระ โคกลุกขึ้นยืนพร้อมกันหมดทุก
 คน หลอดโกทาลมึงถึงแก่แผ่นออกไปรูก
 ม่านหน้าต่างโผล่มองออกไป ขณะนั้นเรา
 ไค ยินเสียงมีสเตอร์มอร์วิสธัง ตะโกน ขอก
 มาจากข้างนอกว่า

“เสียใจ ! คงทำให้ตกใจ กันใหญ่ซี !
 กันจะเข้ามาเล่าเรื่องให้ ฟัง เกียว น แลละ”
 สักครู่เขาเข้ามาเล่าว่า

“ที่จริงที่ฉันทำเช่นนั้นข้าเหลือเกิน ทั้ง
ขอโทษ ให้ ฉัน อย่าง ใหญ่ เทียว มี สติ สึก ซ้ำ
เคอร์เพราะหล่อน คง จะ ตกใจ กลัว มาก กว่า
เพื่อนความจริงเป็นเช่นนี้ ขณะที่ ท่าน โป
เพ็ส เซอร์ กำลัง พก อยู่ นั้น มี คาง คาว ใหญ่ ตัว
หนึ่งบินมาเกาะอยู่ที่เพิงหน้าต่าง ฉัน กลัว
มันเลยทนอยู่ไม่ไหว ต้อง ออกไป กำจัด เสีย
ด้วยลูกปืนเช่นเคียว กับ ที่ ทำเมื่อคืน นั้น นั้น
แกเคยหัวเราะเยาะกันนักยังไรละ ฮา ”

“ถูกไหมล่ะ ?” หมอแวนเซลซึ่งถาม
“ยังไรก็รู้ ไม่ได้ครึ้ม เข้าใจว่าคงไม่
ถูก เพราะมันบินหนีเข้าซุ้มไม้ ไป ” อะ
อะกันอยู่เพียงนั้นแล้วต่าง คน ก็ นั่ง ลง ตาม ที่
เรียวยรือยคงเดิม ท่าน โป เพ็ส เซอร์ ก็ ตั้ง
คันเทศนาต่อไปอีก -

“เราจะต้องคิดตามใจของเหล่านั้นทุก ๆ หาย
และเมื่อพร้อมกันเมื่อไรก็จะคิดทำลายล้าง
ข้ายส์ตัวร้ายเหล่านั้นเสีย แต่จะ ต้อง ใช้ เวลา
กลางวันเมื่อมันลั่นอุททิเคซแล้ว

“ในส่วนตัวหล่อนแม่มคามมีนา ค่ะ
เป็นที่สีกแห่งอุระของหล่อนไม่จำเป็น ต้อง มา
ยุ่งเหยิงเกี่ยวข้ออีก เพราะหล่อนเป็นหญิง
อันประเสริฐสำหรับพวกเรา มันก็ ควร ที่ จะ ให้
ได้ รั้ง อันตรายนี้ มันดีแท้กับ มัน ไป ฉัน ขอ
ห้ามเป็น เด็ก ขากไม่ให้ หล่อน มา ซัก ใช้ ได้

ถามอีก เมื่อเสร็จแล้วเวลาว่าง ๆ ก็ ฉัน
จึงจะเล่าให้ฟังเอง พวกเราเป็นผู้ชาย จะ
ทนทานความลำบาก ยาก เข็ญ อย่างไร ก็ ได้
ส่วนหล่อนเป็นผู้หญิงเราต้องยกไว้ว่าเป็นความ
แห่งความหวังของพวกเรา นอก จาก นั้น
ฉันรู้สึก ว่า จะ ทำ การ ได้ สดวก กว่า เมื่อรู้ ว่า
หล่อนอยู่ในทางอันปราศจากอันตรายแล้ว ”

พวกผู้ชายเหล่านั้นทุก ๆ คน จน ขึ้น
จอณาแทนคู้ท่าทางก็ เป็น ที่ พอใจ ไป ด้วย กัน
ทั้งสิ้น ส่วนตัวฉันเอง ช่าง รู้สึก ไม่ ถูกใจ
เสียจริง ๆ จัง ๆ ที่เขากล้า แก่ อันตราย เหลือ
เกิน และก็ ก็นั่น เขาฉันออกไว้เสีย แต่
นั่นแหละเขาคงใจกันเสียแล้ว จะ พก อย่างไร
ต่อไปไม่ได้นอกจากจะรีบย่างไว้

มีสเตอร์มอร์ริสจึงเอ่ยขึ้นว่า -

“เมื่อไม่มีเวลาเช่นนั้น ฉันขอ แนะนำ
ว่าควรไปที่บ้านนั้นในเวลาเดียวกันที่เคียว ข้า
อยู่ มัน จะ ขยิบ ขยาย หลีก เลี่ยง ไป เสีย ได้
ไกล ”

ต่างคนมีความเห็นพ้อง ด้วย พา กัน ไป ที่
บ้านคาร์แฟกส์นั้น และสั่งให้ฉันนอนเสีย
แต่ฉันก็จะต้องพยายามนอน ด้วย เกว่ง ว่า จะ
เป็นที่รอนใจแก่จอณาแทน

จดหมายรายวันของนายแพทย์ ซีเวต

ที่ ๑ ตุลาคม, เวลา ๑๐ โมง - ขณะ

นั้นพอเราพากันออกไปจากบ้านก็พอมิ ชาว
อุรธรรณมาจากเรือนฟลักซ์ขอให้ไปหา เขาโดย
กันก็ด้วยมิธุระสำคัญที่จะพูด ฉันก็สั่งให้
เจ้าคนพยายาลกลับไปยังบอกว่าเวลานี้ยังมีอุร
ธรรณอยู่ค้ำพองขึ้นเข้าจึงจะไปหา แต่ เจ้า คน
พยายาลอธิบายว่า -

“ดูท่าเขามีชาวอุรธรรณมากอยู่ชอริบ กิริยา
ท่าทางกระสับกระส่ายเหลือเกิน แม้จะได้
เท้าไม่ไปหาเสียในเวลานี้ยากแล้วเขาจะคงตั้ง
พลุมพลามากใหญ่” ฉันเห็นจริงด้วยตามที่
เจ้าคนพยายาลว่า เพราะถ้าไม่เป็นเช่นนั้น
จริงแล้วที่เห็นจะ กล้า มาบอก จึงตกลง
บอกว่าจะไปเคียวแหและ ขอให้พวกเพื่อน
เหล่านั้นคอยอยู่ ก่อน พอให้ ได้ มาเยี่ยม เจ้า
คนบ้านเสียหนอยหนึ่ง

“ฉันไปด้วย คน ชั่วอน” ท่านอาจารย์
ว่า “เรื่องราวเจ้าคนบ้านฉันออก ทั้ง มาก
เที่ยวและ อยากไปพบเขาสัก ครั้ง หนึ่ง
เฉพาะเวลาที่กำลังคลั่งด้วยยิ่งก็”

“กันไปด้วยคนได้ ไหม ล่า” หลอก
โกทาลมิงถาม

“กันด้วยดี” มอริส สอก ฉัน ก็
พยักหน้ารับหมกทุกคน แล้ว พวก กัน เคน
มาตามเฉลียง

เรา มาพบเจ้า คน ชั่ว กำลัง เพ้อ เจ้า พลุม

พลามคงตั้งเดิมที่ แต่มีอะไรอย่างหนึ่ง
ใน กิริยาของเขาอยู่ข้างเจ้าศ เจ้า อย่าง กว่า ที่
เคยเห็นมา พอเราเข้าไปเขาก็ตรงเข้า มา
ขอให้ฉันส่งตัวกลับบ้านในทันทีแล้วหันมาทาง
พวกเพื่อนเหล่านั้น พูดอย่างแข็งคน ถือตัว
ไว้อย่างน่า -

“นั่นพาเพื่อนฝูงเข้ามา แล้ว ทำไมไม่ ยัก
แนะนำให้ รู้จัก ย่าง หรือ” ฉัน มี ความ
ปลากใจเป็นอย่างยิ่งทุกคนได้ เห็น ด้วย
กระแวมก็เช่นนี้ จึงทำตามที่เขา ขวากนา
แนะนำให้ รู้จัก กัน นี้ “หลอกโกทาลมิง
โปรเฟสเซอร์แวนเซลล์ซึ่ง มีสเคอร์ ควินส์
มอริส ชาวเท็กซัส มีสเคอร์ เรนฟลักซ์”
เขาเข้ามาจับมือท่านพวกเหล่านั้นทีละคน และ
ทักทายปราโมทย์ว่า -

“หลอกโกทาลมิง ผมได้รีบเกียรติยศ
อย่างเอกที่ได้ รู้จักกับ ยศ ของ คุณ ที่ วินก็
แต่เสียใจ ที่ จะ ได้ ทราบ ว่า ท่าน เสีย ๆ แล้ว
ท่านเป็นคนดีมาก ผู้ที่รู้จัก มัก กัน นั้นถือ
รักใคร่ทั้งสิ้น มีสเคอร์มอริส ท่าน คง จะ
รู้สึกว่าเป็นเมืองนี้เปลี่ยนแปลกกว่าเมืองของท่าน
มาก จริงไหมล่า ? อะอะ ใคร ย่าง จะ
ไม่ก็ให้ ได้พบแวนเซลล์ซึ่ง ฉันต้องขอโทษ
ท่าน ทุก ๆ คน ที่ ไม่ ทราบ ว่า จะ แสดง ความ
เคารพเคารพจะต่อท่านให้เป็นที่พักใจ ของ ท่าน

ยังงี้ถูก แต่ขอให้ท่านช่วย คัดสินให้ แก่
 หมอชีเวทด้วยเถิดว่าควรจะ ปลดปล่อยให้ฉัน พ้น
 จากที่คุมขังกลับไปบ้านได้หรือไม่ หวังใ
 ว่างว่าหมอชีเวทคงจะมีความโอบอ้อมอารี พอ
 ะเชื่อฟังคำของท่านทั้งหลายเป็นแน่ -

เราต่างคนนั่งสนทนกันไปหมกไม่กล้าพูดว่า
 อย่างไร ส่วนตัวฉันเอง นั้นไม่ ค่อยรู้สัก
 แปลกแปลกอย่างไร ด้วยเคยเห็น มา นัก
 ค่อม นัก ชั่ว แต่ไม่ เรียบร้อย ถึง วัณนี้ เท่านั้น
 ความตั้งใจของฉันนั้นกว่าจะขอ ผิด เขา พุ่ง น
 ึ่งค่อยมาพบตากันใหม่ เมื่อจะตกลง กัน
 อย่างไรแล้วก็คงรู้ แต่ยัง หา ทน ที่ จะ พูด
 อย่างไรไม่ เขาเอาความในใจของฉันออก
 รัยพูดออกมาโดยเร็วว่า -

“หมอชีเวท ท่าน คงไม่ ยอม ตาม
 ความปรารถนาของฉันทละซี ไม่ได้ฉันต้อง
 การไปเดี๋ยวนี้ - ในเวลาเดี๋ยวนี้นี้เดี๋ยว เวลา
 กระชั้นนักจะชักเข้าอยู่ไม่ได้เป็นอันขาด ที่
 ฉันทขออิสรภาพนักหนึ่งเท่านั้นก็ไม่ใช่เพราะเห็น
 แก่ตัวเองเลยสำหรับผู้อื่นต่างหาก แม้ว่าจะ
 บอกแก่ท่านได้แล้วก็คงจะบอกให้ทั้งสิน จะ
 ขอบอกเพียงว่า เขาเป็นคนดีเหลือเกินไม่
 ไรไม่ ไรระกำเลย เป็นผู้เกิด มาใน ทร
 ฐอันสูงแท้ๆ ถ้าท่านได้มอง ลงไปใน ใจ
 ของฉันแล้วเชื่อว่า คง จะ ยิน ยอม ไม่ ชัก ขึ้น

และคงจะนับว่าเป็นเพื่อนอันสหายของ ท่าน
 คนหนึ่ง” พูดแล้วหันมาจ้องหน้าเราทุก
 คนเขม็ง ฉันไม่รู้สักมีความแปลกใจอะไร
 เลยที่คนเสียจริตจะมีอาการหรือพูด จา เช่น น
 ลงท้ายมันก็ปล่อยพินัย ออก มา เอง แต่
 ส่วนแวนเฮลซึ่งพูดว่า แก่ ชมก เขม้น เอาใจใส่
 มาก ทำหน้าว่าหัวขมวดจ้องเอาจริง ๆ จัง
 จัง แล้วพูดอย่างซอซอกขึ้นว่า -

“ทำไม แก่จะบอกเหตุผลเราตามจริง
 ว่าที่ร่อนรอนอยากกลับบ้าน วัณนี้เพราะ เหตุใด
 ไม่ได้หรือ? เมื่อเราได้รับคำอธิบายอย่าง
 พอใจแล้ว ฉันเชื่อว่าหมอชีเวทคงจะ ยอม
 อนุญาตปล่อยท่านไป” เขาสน คีระะ ปฏิ
 เสธ ท่านไปรเฟสเซอร์จึงพูดต่อไป

“ขอให้ใคร่ครวญ ดู แกรบเจ้าเขา
 แต่ความปรารถนาของแก ทำ เกี้ยว ไม่ให้
 สมดังปรารถนาของเรายังแล้ว จะให้ เรา ตาม
 ใจอย่างไรได้ จงช่วยเราแล้วจะ ของ แก
 ก็คงจะสำเร็จ” เขาสน คีระะ อีก และ
 ตอยว่า -

“หมอแวนเฮลซึ่ง ฉันไม่ มี อะไร จะ
 บอกท่านหรอก แม้ว่ามี ความผิดที่ จะ พูด
 ได้แล้ว ฉันทคงไม่รอชัก ข้าให้ ท่าน ต้อง
 ชักถาม แต่ฉัน เมอ ตัว ของ ตัว ไม่ใช่ นาย
 ตัวเองแล้วจะ ทำอย่างไรได้ ขอแค่ให้ ท่าน

ไว้ใจคนเถาะที่ ต้อง ปฏิเสธ เช่น นี้ เพราะไม่มี
 ความอิศราภาพในตัว” ฉะนั้นว่าแม้จะขึ้น
 พก อยู่ต่อไป ก็ ไร้ เสวย เวลาเปล่าควรยึดติด
 กันเสีย ที่ จึงเดินไป ที่ ประตูแล้วพูด
 สั้น ๆ ว่า

“มาเถาะ สหายทั้งหลาย เรามีกา
 ระที่จะทำ กัดในนี้”

ขณะเมื่อฉันทเดินมาใกล้ ถึงประตู กิรียา
 อาการเจ้าคนขี้อายเปลี่ยนผลยุบทันที พวก
 พรากตรงเข้ามาทักถามว่ามา เล่น อี แค้ม
 อย่างวันนั้นเสียอีกแล้ว แต่หาใช่อย่าง นั้น
 ไม่ เขาคุกเข่าลงพนมมืออ้อนวอนและลเก
 ไทยกะลัยใหญ่โต ครั้นเมื่อเห็นว่าจะ เป็น
 ไปไม่ได้อีกจึงวางดาแล้ว ก็ทอ ก นือ ทอ
 ตัวลงร้องไห้ร่ำไห้เต็ม กลิ้ง เกลือก ด้วย ความ
 โทมนัสเสียใจและคร่ำครวญว่า -

“ขอไ้เวทนามเฒาะ หมอชีเว็ค ไ้
 อนุญาตให้ผมออกไปพ้นจากบ้านนี้หน่อย จะ
 สู้ไปทีไหนหรืออย่างไรก็ ยอม ทั้งสิ้น จะ
 เอาชีเอากรวนใส่และ มี ผู้ คม ตามไปก็ไ้
 ขอให้เอาชีเอากรวนผมก็ยอมทั้งนั้นขอ แต่ให้
 ออกไปพ้นจากทนต์เล็ก ที่มาซึ่งผมไว้เช่นนี้
 ท่านก็ไ้รู้ว่าจะทำอย่างไร แต่ผมไ้ ผม
 ไ้บอกท่านตามทีมี อยู่ในใจ ทั้ง หมก แล้วที่
 ท่านทำเช่นนั้นท่านไ้รู้ หรือว่าไ้ ทำผิด ต่อ

ใคร ครั้นผมจะบอกไ้ไ้ ถ้าขึ้นบอก
 ก็ต้องมีโทษเท่านั้นเอง ขอท่านจงเห็นแก่
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ - เห็นแก่สิ่ง บอกรัก ของ ท่าน -
 เห็นแก่ความรักของท่าน ที่ สดุดีไป - เห็น แก่
 ความหวังที่ยังอยู่ โปรด ปลดปล่อยให้วิญญาณ
 ผ่นพ้นจากไทยที่คั่งคั่งขึ้นนี้เถิด นี้ ท่าน
 ไ้ ยินที่ฉัน อ้อนวอน ข้าง หรือไ้ ? เข้าใจ

บ้างไหม ? จะไ้ลอง พยายาม ทำ ความ
 เข้าใจบ้างเลยหรือ ? ไ้หรือ ว่า เวลานั้น
 ฉันไ้ใช้คนเสียจริตแล้วแต่เป็นคนขบ คนขบ
 อาศัยอยู่เพราะชีวิตร์ของเขาไ้! ไ้ ไ้
 ฟังหน่อยเถาะ! ฟังฉันหน่อย! จงปล่อย
 ให้ไป! ให้ไป! ให้ไป!”

ฉันปล่อยเจ้าคนขี้นั้นให้พล่ามใหญ่โต ต่อ
 ไปไ้ไม่ช้าก็ถึงคลังเท่านั้นเอง เพราะ ฉนั้น
 ฉันจึงยอมให้ลูกขึ้นบนและพูด เชิง ชู ๆ ว่า -

“มาเถาะ เลิกอ้อการพินเสียที เรา
 ไ้ รัยพอยู่แล้วไ้บนอนที่เตียง และ พยายาม
 ทำใจให้เย็นปรกติดีกว่า”

เขาหยุดร้อง คุกเข่า ฉัน อยู่ นาน แล้ว
 ไม่พูดอะไรอีกลุกขึ้นไปที่เตียงนั่งซึม เจียบไป
 ที่เตียง

เมื่อพวกเราพากันออกมาจากห้อง ฉัน
 เป็นคนแรกที่ขยับขาขึ้นหลัง เจ้าคนขี้นั้น
 หันมาพูดด้วยเสียงร่อย ๆ อีกว่า -

“หมอซีเว็ค ฉันเข้าใจว่าในภายหลัง
ท่านคงจะอยู่ในยุคธรรมและเห็นคุณค่า ความ
ที่ฉันได้ ทำแก่ท่านในคืนวันนี้”

ไม่ไหว ต้องปล่อยไปเท่านั้นเอง ที่ทำ
เช่นนั้นถูกต้องทีเดียว” หมอซีเว็คจึง คอบ
อย่างเร็ว ๆ ว่า -

บทที่ ๑๙

จดหมายรายวันของจอห์นแทนฮักเคอร์
ที่ ๑ ตุลาคม เวลา ๑๑ โมง - ฉัน
ได้ ไปเที่ยวสืบค้นหาตัวเจ้าข้าด้วยกับ พวก
เพื่อนฝูงด้วยใจคอปลอดโปร่งแจ่มใส หฤ
ที่เป็นอย่างนี้เพราะเห็นว่าฉันน่าจะทำงานแข่งแรง
สบายดี และทั้งรับว่า จะ อยู่ ข้าง หลังกอ
ไม่กลัวว่าฉันจะแก่เราพวกผู้ชายด้วย อากา
ของเร้นฟัลด์ยังไปอยู่ไม่รู้ทำเอาพวกเราออก
จะสับสนไปสักหน่อย ขณะที่เราเดินออกมาจาก
ห้องไม่มีใครกล้าบิรปากเลยสักคน เกียว จน
กระทั่งเข้ามาในห้องทำงาน มีสเตอร์มอร์
ริสจึงได้เอ่ยขึ้นแก่หมอซีเว็คว่า -

“ยังไรแจ็ก เจ้าคนขยันพลุกพล่าน
ฟังจะได้เคยพบเห็นแหล่งขี้ใจไม่รู้ รู้ สัก
ว่าเรามีความ ประสงค์อะไรในใจ อย่าง
แม้ว่าเป็นเช่นนั้นจริงก็ออกจะน่า สงสาร ที่ไม่
เป็นไปได้อิงประสงค์ของเขา” หลอกโก
กาลมิงก็ฉันทนต่างคนนั่งอยู่ แต่ส่วน หมอ
แวนเฮลซึ่งพูดเสริมขึ้นว่า -

“จอห์นเก่งมากจริงฉันสงสัยใจ คอ คน ขี้
กว่าฉันอีก แม้ว่าเป็นฉันแล้วก็ คง ออก อยู่

“ผมไม่ใช่อะไรมากมาย ถ้าแม้เจ้า
คนนั้นเป็น คน ขี้ ธรรมดา แล้ว ก็ คง จะไว้ ใจ
ปล่อยให้ ไปเป็นแน่ แต่ฉันรู้สึกว่าเขาไม่เหตุ
เกี้ยวของอะไรก็อดคิดคำนวนค้นคว้า เพราะ
ฉันจึงทำให้ผมเกรงไปว่า การ ที่ ช่วย เหลือ
เขาอาจให้โทษแก่เราได้ ผมยังไม่กล้าทำทาง
กิริยาอาการของเขาที่อ่อนวิ้งอ่อนวอนขอแนว
และพยายามจะฉีกคอผมนั้นอย่างไร นอก
จากนั้นเขาเรียกอีกคำคำนวนค้นคว้าว่า “หลอก
และนาย” ข้างที่การทรมอน อยากร ออก
ไปให้พ้นจากนี้เพื่อจะไป ช่วย อีก คำ คำนวน ค้น
คว้าทางไหนทางหนึ่งกระมัง แต่ผมเข้าใจ
ว่าอย่าด้วยคำ ว่า นี้น มันยังค้ำ หน บังคับ
สุนัขขี้ให้ช่วยเหลือเป็นกำลังได้แล้วมันคง
ไม่มีอำนาจมายังค้ำคั้นเอาได้เป็นแน่ ส่วน
ไม่ว่ากันก็คงอยากจะให้ยังค้ำได้ หากผม
ยังกับเขาไว้เสีย”

พวกกันเพียงนี้เราก็เตรียมตัวจะไป ขณะ
นั้นหลอกโกกาลมิงได้คลอก หายไปไหน ประ
เกี้ยวหนึ่งจึงกลับมาก ถึงนอกหัวก็เงินเล็กๆ
มากด้วยในมืออธิษฐานว่า -

“อย่าที่คร่ำครวญพรณนั้นคง ต้อง มี หน

ชม เพราะฉันนั้นเคยต้องเตรียม เครื่อง ลูชั่น”
 มีมาสำหรับปลายปรางค์ด้วย” เราพากัน
 ขึ้นกำแพงเข้ามาในบริเวณที่ข้านั้นโบราณนั้น
 และพยายามลัดลอดไปตามเงามืดใน สนาม
 มีให้แสงจันทร์ส่องมาต้องได้ พอถึงประตู
 ไพร่ฟ้าเสวอร์ก็เปิดกระเบื้องลวง เขา เข้า ของ
 ะไรในนั้นออกมา มากมาย วาง ลง ที่ บรรได
 แล้วแย่งออกเป็นสักทองเพื่อแจกกันคนละทอง
 และว่า—

“สหายทั้งหลาย เราจะต้องประจัญบาน
 กับอันตราอย่างน่ากลัว เพราะฉันนั้นจำต้อง
 มีอาวุธกันตัวหลายอย่าง สัตว์ของเรานั้น
 หาใช่เป็นปศุสัตว์ธรรมดาไม่ ขอให้อำไว้ว่า
 มันมีแรงเท่ากบมีมนุษย์ร้ายสิบคน จำเป็น
 ที่เราจะต้องระวังมิให้มันมาดักต้องได้ จง
 เอาสิ่งไว้ใกล้ กับวงใจของท่าน” แก
 ส่งทางเงินให้ “และเอาดอกไม้ น้สร่วม
 ไว้รอคอย” คราวนั้นแกส่ง ดอก กระเทียม
 แห้งให้ “ส่วนมีกบขี้ขี้ นั้น สำหรับ สัตว์
 อื่น และตะเกียบไฟสำหรับเป็นสิ่งช่วย
 เหลือแก่เรา จะแขวนไว้ ที่ ทรวงอก ก็ได้
 ของพวกเคียดก็กลัวมากกว่าเพื่อนก่อกอง”
 แกส่งซองกระดามยันต์ ให้คนละซอง “คราว
 นี้จอนไหนพวกกูญแจแล้ว ไม่จำเป็นที่เราจะ
 ต้อง พัง เข้า ไป ทาง หน้า ต่าง อย่าง บ้าน มีส

หมอลูชั่นไว้ดลวงเอาพวก กูญแจใน กระเข้า
 ออกลงไขตลวงหนึ่ง หรือสอง ลูก เหล็ก
 ตาลก็เคลือบ ขี้ผึ้ง แต่ เบ็ด ยาก อยู่ นึก หนึ่ง
 เหตุด้วยสีกสนิม ท่าน ไพร่ฟ้าเสวอร์เป็นผู้
 ให้นำฝักเข้าไว้ก่อน

พอเข้าไปข้างในหมด ทุก คน แล้ว ก็
 ปิดประตูเสียด้วยเกรงว่า แสงไฟที่ เรา จะ
 ส่องสว่างออกไปข้างนอกถนน ครั้นแล้ว

ต่างคนก็จุดไฟ และทำการค้นหาต่อไป

แสงไฟอันวิหริ ทำให้ ในย์ คา เพื่อน แล
 เห็นเป็นรูปอะไรไปต่างๆ นาๆ กระทำให้
 ความคิดทลกลบไปนึกถึงเมื่อครั้งอยู่ แทรน
 ชิลแวนเนียบอีกถึงคนอื่น ๆ ก็คงหวาดกัน อยู่
 ไม่มากนักน้อย เพราะสังเกตุเห็นต่างคน ดู
 คอยเหลียวล่อกแลกลูกอยู่ทุกเสียงแกรกรวาก

และเงาขวายเช่นเดียวกับตัว ฉัน เหมือนกัน
 ที่บ้านหน้าไป ด้วย ลอดคนเคียดเกือบราว
 สักหนึ่งห้อง ตามมุมและฝา ก็ เต็มไป ด้วย
 ใบแมลงมุมล่องจิบหนาเป็นคราย ๆ ขน
 ไต่ตัวหนึ่ง มี พวกกูญแจ พวกใหญ่ สนิม ขึ้น
 เกะกรังวางทั้งอยู่ ท่าน ไพร่ฟ้าเสวอร์จิบ
 พวกกูญแจนั้นขึ้น หันมาพูดแก่ฉันว่า—

“จอนาแทน แกร้จกทันดีกว่าพวกเรา
 ทั้งหมด รู้ไหมว่าทางที่จะลงไปโยสัดนั้นไป

ทางไหนกัน?” ฉันทงนำทางลงไปให้ แต่
ที่จริงไม่เคยเข้ามาสักครั้งเดียว รู้จักจาก
ในแผนที่เท่านั้นเอง เห็นเลี้ยวผิดเลี้ยวถูก
อยู่สองสามหนจึงได้มาถึงประตูไม้ โอ๊กกลม
ประตูหนึ่ง ลูกกุญแจไขประตูนั้นอยู่
ข้างระคนหล้าปากอยู่สักหน่อย แต่ในที่
สักก็ค้นหาจนได้ เรา เบ็ด ประตูเข้าไปใน
นั้นรู้สึก กลิ่นไอ มัน ช่าง อับ ๆ ซอซ กล
เพราะที่เล็กคับแคบ นิดเดียว ทำให้หวล
ไปรดูกถึงอ้ายกลั่นซุนๆ ในกุฎีต่งศัพทียาน
ค้ำวนคั โซย! นักถึงขึ้นมาแล้วข้างแสน
เกลียดแสนสิดิสเอียน ทกลมหายใจ ที่
เข้าไปรู้สึกเป็นกลิ่นอับยัสสั่วร้าย นั้นไปหมด

เราช่วยกันตรวจคนที่นี่โดยเลือกคลอ
ว่าจะคงมีหีบเหล็กละตู้สักใบ แต่หีบไขอ้าย
กระโตไม่ทำให้ล่ายากอะไรมากนัก อัยในการ
ที่ระคนหล้า ในช่วงประเคี้ยวเกี่ยวกับคนรู้ ไร
ว่ายังคงเหล็กละตู้สักใบหีบไขจาก จำนวนห้า
สิบกว่าชามานั้น ควรวางหนึ่งทำเอาฉันท สัก
ที่ เห็น หลอดโกทาลมึง เหลี้ยว ค้วย ออก ไป
ทาง ๆ มิคนอกประตูกุญนั้น ฉันทลงเหลี้ยว
ตามออกไปข้างข้าง ยังไม่ทราบรู้สึกเหมือน
เห็นหน้าค้ำวนคัมกเป็นขอในยศาแวง ปาก
แวงหน้าซัดผลุยโผล่อ้อยที่ นั้น แต่ เป็น อัยใน
ครุเคี้ยว หลอดโกทาลมึง ทัก ชัน เสียว่า

“ฉันคิดว่าได้เห็นหน้าใครอีก ที่จริงก็กลายเป็นเงาเท่านั้นเอง” ฉันทยังไม่แน่ใจ จึง
ค่อย ๆ หันตะเกียงแล้วย่องออกไปดู ก็ไม่
พบปะเค้าเงอร่องรอยอะไรเลย ทั้งที่นั้น
จะหาประตูหามุมหาซอกที่ระเหมาว่า เจ้า คน
นั้นคอกหนีไปแอบซุ่มอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ทำ
เอาใจฉันไม่สู้ ก็ลงไปสนัดใจ แต่หาได้
กล่าวออกมาเป็นวาจาประการใดไม่

ต่อมาสักครู่ฉันสังเกตเห็น มอริวิธ ลอย
หลังขยับขยับออกมาจากมุมที่ กำลัง คั่น อยู่ นั้น
ในยศาเราทักคนจึงแลตามไปยัง เห็น ที่ นั้น
วาวเป็นกลุ่มใหญ่สนัดใจที่เคี้ยว และเป็น
หนูออกมาทางฝั่งใด

เราพากันยืนแข็งไปตามกันหมด เว้น
ไว้แค่หลอดโกทาลมึงคนเดียวซึ่งมีสติคิดว่า
เพื่อน กระโดดไปที่ ประตูไม้ โอ๊กใหญ่ตาม
ซึ่ง หมอชีเว็ค อธิบายไว้ ใน เจตหมาย รายวัน
และไขกุญแจเปิดประตู นั้น ออก แล้ว เข้ามาก
หิวเงินที่ติดเอามา ขณะนั้นมีเสียงสุนัข
เห่าหอนใหญ่โตทางหลังบ้านหมอชีเว็ค ใน
ครู่หนึ่งสุนัขก็เคอร์เรียวสามตัว กระโจน พรวก
พรวกฮัมมาทางมุมนั้น เรา พากัน ออก
ไปที่ประตูเวลานั้นเจ้าพวกหนูยิ่งมามากมาย
ก่ายกองหนักขึ้นอีก มองไปข้างไหน เห็น
แต่ตัวดำ ๆ คา วาว ๆ ไปทั้งสิ้น ส่วนเจ้า

สุนัขพอกะโธมาดังระดังต่างก็ หุค
ซังก ทำ รุมๆ ฟุกๆ ฟักๆ หอนเห่า ซอย กล
หลอก โกลาหล มึง จัง อู่ม เอา ตัว หึ่ง เข้า มา
ขณะทันนั้นกระต่ายก็ พน ภายใน บ้านๆ ทำ
ให้มีความกลัวหาญขึ้นในทันที ออก วัง
ไล่กัดเจ้า สัตว์ใด อย่าง ร่าเริง ใน อึกโ
เคียวเจ้าพวกหนูที่เกรียวกราวออกมา นั้น พา
กันหลบหนีหายไปหมดสิ้น ได้ มา เป็น

เหยื่ออย่างตัวละครสองสามตัวเท่านั้น ค่อยทำ
ให้ใจพวกเจ้าชุ่มชื้นแรมไสขนิทหนึ่ง

เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรที่จะ คั้น หา อีก แล้ว
เราก็จากันออกมาจากบ้านนั้นพอคี่สว่าง แสง
อาทิตย์ส่องฉายขึ้นเป็นรัศมี เหลือง อยู่ ทาง
ตะวันออก ช่าง กระไร เวลา วัง ไป รวด เร็ว
เหลือเกิน หมอแวนเฮลซิงเมื่อสิ้น ฤกษ์ แะ
ประตูไว้้อย่างเดิมเรียบร้อยแล้วหันมาพูด แก่
พวกเรว่า -

“ตามทีใดที่ไปคนกันขวาส่าเรา ไม่ มี
เหตุเภทพาลอย่างใด ทั้ง ที่ เรา นึก คาค ล่วง
หน้าไว้ ทั้ง สิบรู้ ได้การว่า หายน หาย ไปก็
ไปด้วย แต่ฉันยังเกรงอยู่ว่า คิวฮาย คิววันค
เองคงจะไม่ไต่อยู่ทัน เพราะถ้าไม่เช่นนั้น มัน
คว่ำแค้นฤทธิเดชอะไรใหญ่โต ถึง เช่น
นั้นกันยี่ว่าเรา ได้การขึ้นไปบนบรรได ขึ้น แรก
แล้ว จะยากเย็น ไรต่อไป ก็ ต้อง ทำ

ไปโดยเต็มฝีมือเท่านั้น เวลา นั้น กลับ บ้าน
กันเสียทีเถระ สายมากอยู่แล้ววันอื่น ยัง มี
อยู่อีก แล้วจึงค่อยคิดการต่อไป

เวลาที่เรากลับ มา ถึง บ้าน เป็น เวลา ยัง
สังคอยู่ ไม่มี สิ่ง เสียง กระตุก กระตาค
อะไรนอกจากเสียง ไคร ตะโกน ลีๆ อยู่ ทาง
โน้นคนหนึ่งก็เสียง เร็นพลัดคว่ำควรวู้อะไร
ต่างๆ นานา

ฉันค่อยๆ ย่องๆ เข้ามาในห้อง พบมี
น่านอนหลับสบายใจอ่อนๆ รวิวิๆ จนฉันเอง
ออกสงสัยก็ขยับเอียงหูฟัง ลึที่นั่น หล่อน
ซัดเศวรัสไปกว่าธรรมดา มาก คงจะเป็น
เพราะการประชุมของเรามาเมื่อคืนทำให้หล่อน
ตกใจไปก็กระเป็นได้ เพราะ ฉันไม่ อยาก
ที่จะรบกวนหล่อนจึงนอนลงเสียทีเถาะยาว

ที่๑ ตุลาคม ต่อมา - เราได้ทำการ
เห็นค เห็นอย มา มาก ทั้ง กลางวัน กลางคืน
เมื่อเข้านอนหลับไปเป็นนานก็คง รู้สึก เช่น
เคียวกับนอนธรรมดา มีนาเอง ก็ คง เห็นอย
มากเหมือนกันเพราะหล่อน นอน เสีย จน พระ
อาทิตย์ขึ้นสูงก็เกือบถึงยอดไม้ ฉันเองยัง
ตื่นก่อนหล่อนมี หน้าขาว เวลาที่ปลุกขึ้น ก็ ต้อง
เรียกดังสามสี่ครั้งจึงได้รู้สึกตัว ช่างกระ
ไรหล่อนนอนหลับเสียดังกับตายทีเดียวฉันจึง
แล้วยังงัวเงียจำฉันไม่ได้ อีก หัน มา จึง

ทุกอย่างกลัว ๆ ซอยกลคล้ายกับคนที่ ๔ ร้าย
แล้วสักคืน และหลอนอยู่ข้าง ระ ย่น อึก
ออกหนอย ๆ ว่าเพนอยเปลี่ยฉินจึง เลย ปล่อย
ให้จนค่อไปอีกหกกลางวัน ในเวลานั้นเรา
เป็นอันรักกันไควว่า หียไค โยก ย้ายเขาไป เสีย
แล้วล้วยเฮ็คหีบ แต่จะไปอยู่แห่งหนตำบล
ไคไหนหารู้ไม่ เป็นน้ำท่าของ เรา ที่ ระ ค้อง
สืบค้นคึกตามค่อไป เพราะฉนั้นฉนั้นฉนั้น
ค้องไปลองสืบถามคึกที่ขอมมีสัสเนลลิ่ง คงจะ
ไคความข้างไม่มากก็หนอย

จดหมายรายวันของนายแพทย์ชีเว็ค

ที่ ๑ ตุลาคม - ราวเวลาบ่าย ฉนั้น คิ่น
ชิน ไคยรู้สึกเสียสัฟ เท้า ท่านอาจารย์ เคน
เข้ามาในห้อง ทำแกคัยอรินเว็งกว่าธรรมคา
ที่เคยมามาก เห็นจะเป็นเพราะอัยการททา
ไปแล้วเมื่อคิ่น ค่อย ทล ปร โปรง โลงใจ ไป
พอแก็เห็นว่าคิ่นคิ่นหายง่วงใจก็แล้ว ก็พ
ชินว่า -

“คนข้าของรอนทำให้ฉนั้นทังมาก นึก
อยากจะลองไปเยี่ยมคึกอีกสักครั้ง หรือจอน
บุงฉนั้นไปหาคนเคียวก็ไค เป็นความ รู้ อย่าง
ใหม่เคียว ที่ระไคเห็น คน ข้า พก เป็นเจ้า
ถ้อยหมอคความ ทังพร้อมด้วยเหตุและผล
ฉนั้น” ฉนั้นฉนั้นระค้องทำมาก จึงขอก
กับแกว่าถ้าอยากจะไปก็ให้ ไปคน เคียว เถิด

และเวียกคนคุมมาสั่งเสียเสร็จแล้ว แก
ก็หายออกไปจากห้อง สักครู่หนึ่ง หรือ ระ
นานสักเพียงไรหารู้สึกไม่ ด้วยมี เพลิน
ง่วนทำงานอยู่ แต่รู้สึกเหมือนหนึ่งประเคียว
เคียว โปร เฟสเซอร์ กลับ เข้า มาใน ห้อง อีก
“ฉนั้นจะมารวกวณกระมัง ?” แกถาม อย่าง
สุภาพโผล่หน้าเข้ามาเพียงประค
“เปล่าเลยคัย” ฉนั้นตอบ “เชิญ
เข้ามาเถะ การของฉนั้นสำเร็จ แล้ว จะไป
ด้วยกันเคียวนุกไป”

“ไม่ต้องหรอก ฉนั้นได้พบ เขา แล้ว”

“เป็นยังงัยข้างละคัย ?”

“ทำเขาไม่ชอบ ฉนั้นเสีย แล้ว ไม่ไค

พคจาอะไรกันก็ มาก หนอย หรือคึก เมื่อ ฉนั้น
เขาไปในห้องพคกำลังนั่งอยู่กลางห้อง ฉนั้น

ไปพคด้วยสักครือคำเขาไม่ยักคอบ ไคจะ
คอบก็อย่างพคาคายว่า “ทำไมจะไม่รู้
จัก อีคาฉวนเฮลซังข้าหนะ หรือ ข้า ยาก

เขาอัยสมชมของแกไป เหวียง เสีย ที่ไหน
แท้ ๆ ขอให้อัยพวคชาติ แก หิว คอ มัน
ฉิบ หาย คาย โหง ไป เสีย ให้พค ที่ เถิด !”

แล้วไม่ยอมพคอะไรอีกจนสัก คำ เคียว นัง
ซิม่วงเหมือนหนึ่งไม่รู้ สัก ว่า ฉนั้น อยู่ใน นั้น
เหมือนกัน ฉนั้นเลยค้องออกมา เป็นจบ
เรื่องกันเท่านั้นเอง”

พูดแล้วแวนเข้ลซึ่งก็ออก มาบอก ว่าไม่
อยากบวชนะ จะ ต้องไป เขยมน มีสัสสชาติ
เคอร์ค่อไป

จดหมายรายวันของมีน่ายักเคอร์

ที่ ๑ ตุลาคม - วันนุกุข้างรู้สึกแปลก
จริง ๆ ที่ต้องถูกอยู่ในที่มืดคนเดียว เมื่อ
ได้เคยมีความไว้วางใจของเจอนาแทนมานาน
แล้ว แต่เข้าใจว่าเมื่อสำเร็จกัน เรียบ ร้อย
แล้ว เธอคงจะเล่าให้ฟังบ้างเป็นแน่

เมื่อคืนเมื่อพวกผู้ชายไป กัน หมด แล้ว
ฉันก็ไปนอน แต่ไม่รู้สึกง่วงเลยจนลึก นึก
เคียว คิดถึงลูกและความหลังอะไรต่างๆ
นาๆไปเรื่อย จนกระทั่งยังงงหลับลงเมื่อ
ไรท์ก็ไม่ว่าง ตัว จำได้แต่ได้ยิน เสียง
สุนัขเห่าและเสียงแปลก ๆ มาจาก ห้อง มีส
เตอร์เรนพ่นแล้วก็ เงียบ สงัด หายไป หมด
เงยบนทำเอาฉันสับสนทั้งลูกฉัน มอง ดู ออก
ไปทางหน้าต่าง ก็ไม่มีอะไรแปลก ปรากฏ
นอกจากความมืดความสงัด กับ เงาดำ ๆ ตะ
คุ่ม ๆ ทุกสิ่งข้างไม่ มี กระโถก กระตาก
ไหวติงเอาเสียเลย ก่อนเข้านั่ง แต่ก่อน
เคยลอบเล่น แยก กันไป ตาม มโน ของ ตัว
ขียนก็กลับมารวมกันเข้า เป็น ก้อนใหญ่ และ
ลอบเข้ามาใกล้ขียนทุกที ฉันรู้สึก เหมือน
ทั้งว่ามีมาเกาะ อยู่ ที่กำแพงสักครู่เสียงเจ้า

คนขียนกลับถึงหนักขึ้น จนพูดว่า ใครก็
ฟังไม่ได้ ศัพท์ สังเกตได้ เพียง ว่า กำลัง
โทษมากและมีเสียงปล้ำกันดังอีกก็ ดังดัง
ทำกัคงจะปล้ำต่อสู้กับคนพยายามนั่นเอง ฉัน
ออกรู้สึกกลัวขึ้นมาเลยต้องแย่งกลับมาเคียง
ซักผ้าคลุม ศีรษะ เอา มือ ออก หู นอก หลับไป
ฝันอะไรอย่างซบซนแปลก กว่า ที่ เคย มาก
ๆ ๆ ก็คล้ายกับเป็นจริง

ตามที่จะ เรียกว่า ฝัน หรือ ไม่ ฝัน นั้น ว่า
ขณะตื่นนอนคอยเจอนาแทนลอบยักรู้สึกมือเท้า
ไม่มีการลึงที่จะไหวติง ศีรษะก็คุหนก้องราว
กับมีหินก้อนใหญ่มาทับอยู่ ฉัน ต้อง นอน
ทนไปเช่นนั้น ความนึกกลายเป็นสว่างมีลม
พัดเย็นแรง ฉันจึงเปิดผ้าคลุมศีรษะออก
แต่กลับเห็นมืดค่อไปหมด ตะเคียง แก้ว
ที่จุกเอาไว้ค่อทำเจอนาแทนนั้นก็กลับ หวัง
มีจุดแสงสว่างอะไรเล็กๆ ใสล พว้า หนา เข้า
มาข้างในห้องเต็มไปหมด นักขยายกระดูก
ฉันไปยึดหน้าต่าง คุให้แน่นใจ หรือ ขา แขน ก็
เพี้ยนไม่มีการลึงวังซาไปสิ้นต้องนอน ทน อยู่
เช่นนั้นเอง ฉันลองหลับตาเสียก็ยังเห็นอ้าย
จุดนั้นหนาเข้า ๆ ทุกที จนกลายเป็นก้อนเมฆ
ใหญ่เข้าไปลอบอยู่ในห้อง สักครู่มองเห็น
เหมือนมี ไน้คา แดง กว่ง หนึ่ง ล่อง ราว มา
ครั้นจึงไปอีกมันกลายเป็นสองดวง จ้อง

ตรงมาถึงฉัน ในเวลานั้น ความ คึก ขำขี้ไป
 นกถึงในทศหมายรายวันที่ จอนาแทน แล้ว ว่า
 ไก่เห็นอันมีหูหนึ่งกลายเป็นนกแสงสว่างเช่น
 นั้นเลยทำให้ยังสถานที่อันมาใหญ่ คือไปฉัน
 คงจะสันตติเพราะคุณนี้มีค แปร กันไป หมก
 แรกก่อนที่ เผลอ ปล่อยไป นั้น เข้าใจ ว่าได้ เห็น
 หน้ขาว ๆ หน้หนึ่ง ออก มา จาก ถิ่น เมฆ
 ก็มาถึงมาถึงแล้วจะทำอย่างไรต่อไปอีกก็จำ
 ไม่ได้ ฝันเช่นนั้นมา กลัว เหลือ เกิน แม้ ว่า
 ไม่ระวังตัวบางทีอาจทำให้สติพินแค้นเป็น ย่ำ
 ไปได้เป็นแน่อย่ากระขอความอนเควระหิหมอ
 ชีวติ หรือ หมอแวนเชลซึ่ง ขอบา ทำให้นอน
 หลับหรือก็กลัวว่าจะเป้นโทษของทำให้เขา ตก
 ใจกันไปเปล่า ๆ จะต้องลงโทษ นอนค อีก สัก
 คืนหนึ่งก่อน แม้ว่าเป็นเช่นนั้นอีกก็ เห็นจะ
 ต้องขอขยานอนหลับหมอเป็นแน่เมื่อคนนี้รู้ สัก
 เหลือยังเสียกว่าไม่ได้นอนอีก

ที่ ๒ คุลา เวลา ๔ ทุ่ม - เมื่อคน น
 นอนหลับไม่ฝันอะไรทำคางนอนหลับ เรือย
 สบาย เพราะจอนาแทนมาเมื่อไร ฉัน หา
 ไ้รู้สักตัวไม่ แต่จะ เป้น ค้วย เหตุใดไม่
 ทราบถึงระนอนหลับเช่น นั้น ก็ จึง คุ มั่นไม่มีความ
 ความชุ่มชื้นเลย วันหนึ่งรู้ สัก เหลือรพวย
 และไม่มีกระอกระให้ยักกว่าวานนี้ อีก ต้อง
 นอนอ่านหนังสือพักเรือย ทั้ง วัน เมื่อ ย่ำ

มีสเตอร์เร็นพิลด์ถามหาขอมยตัวฉันอีก พอ
 ฉันเข้าไปเขาคงจะเข้ามาขอมย และ อดย ไซย
 ให้พรต่าง ๆ นานา ๆ ก็ น่าสังสาร ฉันเอง
 ถึงแก่กล้าว่าว จอนาแทนกับพวกเพื่อนเวลา
 นั้นหาได้ขอมยไม่ มีอะไรพา กันไป หมก กลั
 มาก็เวลารับประทานอาหารเย็นที่ เกียว คุซัง
 มีอะไรยังกินเสียจริง ๆ ไม่ มี เวลาได้ เว้น
 วางเลย ฉันเองก็ส่ำส่าพยายามที่จะทำไม่
 ให้เป้นที่รบกวนเธอเหมือนกัน เพราะ เธอ
 ต้องเห็นคเห็นอยพอยแล้ว เมื่อรับประทาน
 อาหารแล้วเขาได้ให้ฉันมานอนและบอกว่า จะ
 ไปสยขหรักัน แต่ที่จริงฉันรู้ยว่า เขา คง
 อยากระปลุกษาหรรธิดีเหตุการณ์ที่ เป้นไป
 ในวันนี้เป้นแน่ มอง เห็นได้ ค้วย กิริยา
 ของจอนาแทนบอก ว่า มี เรื่อง สำคัญ ที่เกียว
 ฉันก็ไม่จำเป้นจะไปขัดขวางเขา แต่ฉันไม่
 รู้สักหาวนอนอย่างที่เคยเช่นนั้น อีก เลย ต้อง
 ไปขอขยานอนหลับหมอชีวติ บอกว่า เมื่อ
 คนนอนไม่สู้จะหลับเขาก็คิดสมบายนอย่างอ่อน
 ให้ อธิบายว่าจะไ้ ไม่เป้นโทษแก่ร่างกาย
 เพราะฉันนี้จะต้องลานอนที่ ค้วยรู้ สัก ง่วง
 นอนขึ้นมาบ้างแล้วก็คืนนี้

บทที่ ๒๐

จดหมายรายวันของจอนาแทนอีกเคอร์
 ที่ ๑ คุลา เวลาเย็น - ได้มา พย ธิ

มีสัสเนลลิ่งอยู่ที่บ้านของเขา ที่ เบอเนลกริน
แก่พะเ็น เป็น คราว เคะระห์ ร้าย เขา กำลัง
ทำอะไรไม่ได้เลย ด้วยแรง เจ้า เบียร์ เขา
ไปเล่นอยู่ในสมองเสียหมด อย่างไรก็
ใกล้ลงพุกพุกกับยายเมียแก่ ได้ความว่า

ท่านเป็นแม่ผู้ช่วย ของ ศาสตรมอลเล็ค เท่านั้น
ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ฉันจึงออกจากที่นั่นขึ้น
รถขับไปทั่วอลเว็ค พอถึงพุกพุกโยเซฟสมอล
เล็คอยู่บ้านกำลังกินน้ำชา แกเล่าว่า หีบ
ที่ขนมาจากคาร์แฟกส์นั้นอยู่ที่ บ้านเลข ๓๘
ถนนซีกแซนค็ โมลเอนคินัวแทนหูกโย ยัง
อีกหูกโยอยู่ที่ ทรอกจาไมคา, เบอรัมอนคิล

หากว่าเป็นเช่นนั้นจริง ความประสงค์ของ
คาควันคักก็แปลว่าคิระให้ การ ของ แก แก
ไปศาลไปทั่วที่ลอนดอนแล้วก็จะเดินทาง
ให้ไกลต่อไปอีก ฉันลงซักถาม ศาสตรมอล
เล็คบอกว่าหีบที่เขา มา จาก คาร์แฟกส์นั้น มี
ใครไปขมามาอีกหรือไม่ แกให้ การ ว่าไม่

รู้ ได้ ยินแต่คนๆ หนึ่งชื่อแซมมัลลิกแซม
พุดลงอยู่ ฉันจึงถามว่าจะไปพบตัวเจ้า คน
นั้นได้อย่างไร ถ้าแยกออกไปแล้วฉันก็จะ
รางวัลเงินให้ครึ่งไซเวอเรน แกครองอยู่
ครึ่งหนึ่งแล้วตอบว่า -

“ได้ครับ แต่แซมเป็นคนไม่ใคร่อยู่
คิดขยันเป็นที่ไปทางผมจะ ต้อง ลงไป ตาม

ตัวเขาก่อน ได้เท่าชื่อ ซอง บัก แสคมป์
เขียนนำหน้าซองเขาไว้ให้กระผมเถอะ เมื่อ
กระผมพบ ตัว เขาจะ ได้ ทั้งบอกไปให้ ได้เท่า
ทันที แล้วได้เท่าคอง รีม มา ที่เคียว ครัมมี
ฉันว่าเขาจะคอยไม่ได้”

ฉันตกลงยอมทำตามคำแกให้เคียววิ่งไป
ซื้อแสคมป์กับซองมาโดยหนึ่ง เขียน ชื่อ ที่ อยู่
ไว้ให้ แล้วกลับากกลับมา ฉันข้างรู้สึก
เห็นด เห็นอ เสียจริง ๆ ต้อง การ นอกเสีย
เหลือเกิน มีน้ำนั้นหลายเหยือกแล้ว หน้า
คาหล่อนคเคียวซัดลงไ้ไปมาก ในย์ ตาก
เป่นรอยเหมือนหนึ่งร่องให้ นำส่งสารแก่ๆ
หล่อนคกโทมนคิน้อยใจที่ตองอยู่ในที่ มีค คน
เคียวเป่นแน่ จิตร ใจจึงเลยเหียวแห้ง นึก
สงสัยอะไรไปต่างๆนาๆ แต่การที่ปล่อย
ให้เป็นเช่นนั้นยังดีกว่าที่พาเขา หล่อน มาได้
รับความตกอกตกใจด้วย

ที่ ๒ ตุลาคม เวลาเย็น - ฉันตั้งคา
คอยจดหมายของศาสตรมอลเล็ค อยู่ ตลอด ทั้ง
วันฟังระโต รันนแหละ ลายมือที่เขียน นั้น
ยุ่งย้งเต็มทีมีความสั้น ๆ ว่า

“แซมมัลลิก แซ่ม คอว์ควานส์ & ซิด
เคอร์คคิต ถนนยาร์เคิลวอลเว็ค ฉาม
คนนั้นน่ะเถอะ”

พอได้ รับจดหมายนั้นฉันรู้สึกขานจากเคียว

ทันที และรวบทิ้งอะไรให้มันนั้น เพราะ
 คุกทำล่อนไม่สู้สยบายเศร้า ซักซุย ผอม ลงไป
 มากนักก็อยากจะให้นอนเสีย นาน ๆ สัก หนอย
 ไค่ นกคังไไว้ว่ากลับมานั้น จะ รังแก ให้
 หล่อนไปอยู่เสียที่เอกซี้เคอร์ เพื่อ ว่า การ
 งานอะไรไม่หล่อนจะได้ทำไป ดีกว่าที่จะ ต้อง
 มาทนมันอยู่ในหมู่พวกเรานี้

เมื่อถึงถนนอวลเวทฉณกัลังจากรถเที่ยว
 เกินหาข้อเคอร์คือ แต่ข้างกระไรกว่า
 จะหาได้พบแสนลำบากเสียเหลือเกิน เพราะที่
 คีทต้องเข้าเคอร์โครานส์ค่อยหาได้ง่าย หนอย
 ถึงเช่นนั้นก็ยังไม่หมด ความ ยาก เช่นไปไค่
 เพราะหวั่นอะไรเช่นนั้นเจ้าแซมเพอินไม่ไค่อยู่
 ที่บ้าน ซักถามพวกคนเหล่านั้นอยู่เป็นนาน
 จึงไค่ความว่าไปทำงานที่ขอยล่า เสีย ตั้ง แต่
 สิบเอ็ดทุ่มแล้ว ตกถึงต้องตามไปขอยล่า
 อีกจึงเป็นอันไค่พบตัว และต้อง ขอม ออก
 เงินค่าจ้างรายวันสำหรับวันนั้นให้เพื่อถามข้อ
 ความเล็กน้อยเท่านั้นด้วย อีคาน ทำ แก ก็
 เป็นคนซื่อตรงก็หรือ พอ เอ่ย ถึง รางวัล
 เท่านั้นหน้าตาขี้นย่องมองใสบริบองคิดว่าจะเล่า
 ให้สั้นได้ สั้นพุงก็เคียว แกบอก ว่าไค่เคย
 ไปชนของจากคาร์แฟกส์มาปักคาคิลันถึง
 สองเที่ยว และชนเขาหิบบมาเก้ายก้วยกัน
 คุณถามแล้วว่าจำเลขบ้านที่ปักคาคิลันไค่ไหม

แกตอบว่า -

“นั่นและครับคุณ ผม ก็ ลืม เลข บ้าน
 เสียแล้วจำไค่ไค่ว่าไม่ไกลไปจากโบสถ์สี่ชาว
 ชาวก็ประตูหรือ ทั้งไม่ใช่นับสูงบ้านใหญ่
 อะไรนักเป็นบ้าน เก่า ๆ ไม่ มี อะไร นอก จาก
 ลอองเค็มเช่นเดียวกับบ้านที่เราชนเขาหิบบ มา
 นั้นเอง ”

“ถ้าบ้านทั้งสองบ้านนั้นร้าง ไม่มีคน แล้ว
 แกเข้าไปในนั้นไค่อย่างไรเล่า ? ”

“มีขอรบบ้านที่เพอร์ฟัลคัมคนคอยอยู่
 เขายังไค่ช่วยผมยกเลย ผ่าซักรับฮัยเจ้า
 นั้นไม่รู้ว่ามีเขาแรง มา จากไหน ทั้งไม่
 ใช่นกหนุ่มแน่นอะไรไค่ช่วย หนวกก็ทิ้งอกขาว
 แล้วและผมเกร็งจนเกินไม่เมื่งามัน ยัง ยก
 หิบบนิกเช่นนั้น เหมือน เขา มี หิบบ น้ำตาล
 ยอนคัฒละขอมกลัมันก็เคียว ”

“แล้วบ้านที่ปักคาคิลันเล่า แก เข้าไป
 ไค่อย่างไร ? ” คุณถาม

“เขาอยู่กันเหมือนกัน ครับ ทำ คง
 จะรีบมากอยด่วงหน้าผมอยู่ก่อน เพราะพอ
 ผมซักรบจึงเขาก้อออกมาเบ็ค ประตู เอง และ
 ช่วยชนหิบบเข้าไค่ชนหมด ”

“ทั้งเก้ายก้วย ? ”

“ขอรบ ชนมาคราวแรกห้าใบ ครั่ง
 ที่สองสี่ใบ รวมเป็นเก้ายก้วยกัน ”

“ หึน ทั้ง อยู่ ใน ห้อง กลาง ทั้ง หมก หรือ ? ”

“ อยู่ทั้งหมกขี้นว หึนออก ช้าย กะ โดโล้งโลงเช่นนั้น ”

“ แล้วแกไม่มีกุญแจไปด้วยเลยหรือ ? ”

“ ไม่ได้ ใช้กุญแจ หรือ อะไร หมก แหละ ครบ ท่านผู้นั้นเป็นผู้เปิดประตูเองและปิดเองเสีย ”

“ ทำไมไม่แก้ เลข บ้านไม่ได้เลย จน ตัว เกี้ยวหรือ ? ”

“ ไม่ได้ ครบ แต่ผมก็ไม่เห็นว่ามันจะ ยากเย็นอะไรแก่คุณเลยเทียบ เป็นบ้าน สี่ห้องมีมุขหึนย่นม้านึกหึน และ บรรโ ค ที่ระขึ้นไปถึงประตูหลังแล้ว ผมจำบรรโ ค นั้น ได้ ก็ เพราะว่าเราช่วยกันยกขึ้นไป สาม คนและท่านผู้นั้นให้คำจ้างคนละชิลลิง แล้ว เจ้าอีกสองคนอยากได้ เพิ่ม เติม อีก ท่าน ก็เลยเหวี่ยงเอาตกรบรรโ ค มาหล่น ๆ คน หนึ่ง ลงท้ายพากันเบ็ดหมก ” ผมเห็นว่า ตาม หึน หึน แก่อธิบายก็พอเป็นเค้าเงื่อนเบาแสที่ ระคนหาบ้านนั้นได้แล้ว จึง หย่อน รวงวิลิ ไลให้ ในมือแกแล้วกล่าวขจรมาบอกคาคิลล ที่เคียว เมื่อถึงขั้วคาคิลลเชอร์คัสลง เสียจากรถเดินคึกมาทางคว้นตกก็พบบ้านคิง ที่ท่านนั้นบอกอธิบายให้ฟัง บ้านนั้น มอง ดู แค

ภายนอกก็เห็นได้ว่าเป็นบ้านที่ไม่ เคย มี ใคร ได้ถูกต้องมานานแล้ว ตาม หน้า ต่าง และบานกระจากเต็มหนาไปด้วย ลอนง ทั้ง นั้น กรวยไม้ ก็เก่าดำไปด้วยอายุรวบรวมใจความ ทั้งหมดก็ถือว่า เป็นบ้านที่ร้างมา ตั้งหลาย สิบ ปีแล้ว

เมื่อไม่มีสิ่งสำคัญอะไรที่จะร่ำหรือพินิจ พิเคราะห์พิจารณาทางส่วนหน้าบ้านนั้นคือไปอีก แล้ว ผมจึงเลย เดิน ลึก เลาะ ไป ทาง ด้าน หลังพบบ้านที่เข้าห้องแถวอยู่ใกล้ ๆ ที่นั่นสอง สามคน ลอนงซักถามว่ารู้ อะไร ถึง เรือง บ้านร้างนี้หรือไม่ เขาว่าเมื่อไม่ ช้า ไม่ นานนี้เองเห็นคิกันย้ายออกขาย ถ้าเมื่ออย่าง ะริคให้ ไปถามมิกแชลซันส์แอนด์แค้นก็ เอ ย่นคยานนุ เพราะว่าเห็นมีชื่อเขาอยู่ข้างท้าย กระดานขายนั้น ผมไม่อยากจะทำร้ายอันร ให้คนพวกเหล่านั้นสงสัยจึงแกล้งเดินเรื่อย ๆ กลบมา ที่จริงเวลานั้น เป็น เวลาโพลีเพล จวนจะสายดึหอยแล้วเวลามี อีก น้อย เติม ที่ จะเสียเวลาซักซาคือใช่ไม่ได้ พอ พ้น คา คนพวกนั้นแล้วผมก็รีบตรงไปซื้อฟฟิศทำ การ มิกแชลซันส์แอนด์แค้นที่ซึ่งอยู่ถนนแซ็ควิลล์ ที่เคียว

ชายคนที่พบนกิริยาท่าทางก็เรียบร้อย หรอก แต่มีอะไรซอซ กล ๆ อยู่ ผมได้

ลงชักถามดูเรื่องบ้านที่ปักคาคิลลี เขา
ให้การว่าขายไปแล้ว แต่ครั้นนั้น ตาม ต่อ
ไปอีกว่าใครเป็นผู้ซื้อ เขากลับ ทำ ท่าโ
และตอบว่า -

“ขายแล้วหะครัย”

“ประธานโทษผมเถอะ” ฉันทุก ค้วย
กิริยาอันสุภาพ “ฉันมีเหตุที่อยากจะ ทราบ
ว่าใครเป็นผู้ซื้อไป”

เขาหยกนั่งอยู่บนและเลิก คิ้ว เลิก คาง
ทางร่มเรื่อยไปว่า “ขายแล้ว ครัย”

“เข้าใจว่า ท่านคงไม่ อยากให้ฉันรู้
มากมายไปหะละมั้ง” ฉันทว่า

“ไม่ใช่ครัย” เขาตอบ “แต่ว่า ผู้
ที่ซื้อไม่อยากจะให้นามของท่านเป็นที่เปิดเผย
ทั้งมีกิตติคุณจำเป็นจะต้องถือเป็นความลับ”
ฉันไม่มีข้อที่จะบังคับให้เขา ขยาย ออก มาได้
เพราะฉะนั้นทางที่สุกก็มีแต่จะใช้ถ้อยคำเป็น
ยอให้เป็นที่ถูกใจ จึงว่า -

“ถ้ากระนั้นผู้ซื้อคงจะเป็น ที่ พอใจ อย่าง
เอกที่ใด ไว้ ใ้ท่าน ส่วนตัวฉัน เอง นัยว่า
เป็นคนเคราะห์ร้าย” ครองนั้นส่งคาคิลลี
ให้ “ที่จริงในส่วนตัวฉันก็ไม่มี ความปรารถ
นาอันใดทอด ที่ทำเช่นนั้นทำในน้ำ ที่ ของ
ตลอดโลกกาลมีซึ่งอยากจะได้ประโยชน์น้อย
ถึงเรื่องบ้านที่ขายไปเท่านั้น” คำพูดเช่น

นี้ทำให้เขาเปลี่ยนความคิดที่คิดว่า -

“ฉันก็ อยาก จะ ปฏิบัติให้ ถูก แก่ ความ
ประสงค์ทั้งของท่านและของพระเดชพระคุณ
ท่านตลอด เหมือน กัน ค้วย เคยได้ รับ ใช้
สรวยท่านมาในเวลาก่อนนี้ เมื่อ ยัง เป็น ท่าน
อนเนอเวเฮลธาเออร์โฮมวุดอยู่ ถ้า ท่าน
จะให้ ที่อยู่ของท่านตลอดไว้แล้ว ฉัน อย่าง
ไรก็ฉันจะเขียน ขอกไปให้ท่าน ตลอด ทราบ
เอง”

ฉันอยากที่จะคบไว้เป็นมิตรกันดีกว่าที่จะ
เป็นศัตรู เพราะฉันจึงขอยใจเขาและขอก
ที่อยู่ที่บ้านหมอสั้วเวทให้ แล้วก็ถามว่า

มาดามบ้านพบพวกเพื่อนอยู่บ้านกัน พร้อม
มูลไม่มีใคร ขาด หน้า มีน้ำ นั้น ค หล่อน
เคว้าซัดผ่ายผอมลงไปมาก แต่ข้อสำคัญ
เป็นวันเร็วขึ้นมานะ ขอนสกดหัวใจฉันให้
สลัดเหี่ยวแห้งลงไป ทันที นก สมเพท หล่อน
แท้ๆ

ตามเหตุที่ใดคนพบฉัน ฉัน ยัง ไม่ ได้
เล่าแก่พวกเพื่อนเหล่านั้นหรืออยู่จน กระทั่ง เรา
อยู่ตามลำพังของ เรา และ มีน้ำ ไป นอก เรียบ
ร้อยแล้วจึงได้เล่า พอฉันเล่าจบลง แวน
เฮลซึ่งเขียนชื่อว่า -

“จอนาแทน เพื่อนเราไปทำการมาก
มายเทียบวันนั้น นัยว่าเป็นเคราะห์ดีอย่างยิ่ง

ที่เราเดินทางถูกกัทางที่หยาบไต่หยาบไต่ นั้น ถ้า
หากว่าเราไต่คนพอยในย่านนั้นจริงแล้ว การ
ของเรา ก็ไกลถึงที่ สุกเข้าไป มาก ที่เคียว
แต่ถ้าแม้ยังมีซากอยู่ อีก ก็อยู่ข้างลำยากรเรา
จะต้องสลับคันค่อไปจนกว่าจะพบ และรวบรวม
มาให้ ไต่ทั้งหมด ” เราคำนึงถึง กัน อยู่
ครู่หนึ่ง มีสเคอร์มอร์ รีตริงกล่าวขึ้นว่า -

“ พวกกันซอนก่อนเถอะ ว่าเรา จะ เข้า
ไปในย่านนั้นอย่างไร ? ”

“ ทำอย่าง ที่ เรา เข้า ไป ใน ย่าน นั้น ชี้ ”
ตลอดโกกาลมิ่งตอบ ออก มา เร็ว โดยไม่ ทัน
ตัวกรอง

“ ที่ไหน ไต่อาธ มันลึกก้นอยู่น่า ที่
เราเพิ่งเข้าไป ไต่ ใน ย่าน ที่ คาร์ แพ็กสัน นั้น เพราะ
เป็นเวลากลางคืนและมีกำแพง ยัก กัน ทาง
อยู่แต่ที่จะไปท่าเป็นอ้าย มหาโจร เข้า ใน บ้าน
ที่ขี้กาก็กลั่นนี้ ไม่ว่าเวลากลางวันกลาง คืน
เขาอาจเอาตัวไปเข้าคุกเสียได้ ในทันที กัน
ยอมมิว่า ใจเฝ้า ไม่เห็นมีทาง ๆ ไหน เว้น
แต่ฮือฮาเอะเบ็นครึ้นบ้านนั้น แก จะ สงเคราะห์ หา
ลูกบุญแก่ให้ ยางที่พ่วงนั้นเมื่อใด วยจร
หมาย เรา คง จะ ไต่รู้ เรื่อง รว อย่างใด ข้าง
ตลอดโกกาลมิ่งทำหน้ามั่งคั่งชมมกอย่างตริกร
ทองแล้วลุกขึ้นเดินไปมาในห้อง สักครู่
เขาหยุดและหันมาพูดว่า -

“ สมองของควินล้องไวพอใช้ อ้าย
เรื่องขึ้นชะ โมยออกกะ อากว หนัก จิง ของ
เขาอยู่ ไม่เห็นมีทาง ๆ ไหนวันไวแต่เรา
จะไปชะ โมยบุญเราของตาคำวันค่ำได้ ”

เมื่อไม่มีสิ่งใดที่ควรทำได้ต่อไป เรา ก็
จำต้องคอยอยู่จนเช้ามืดกว่าตาคำมืดแล้ว จะ ออก
มาที่หลอกโกกาลมิ่งเท่านั้น เราจึงส่ายหัว
ปลุกษาหาวิธีกันอยู่สักหนึ่งนอหนึ่ง แล้วคาง
ก็แยกกันไปนอน ฉันรู้สึกหนาวนอน เหลือ
เกิน เพราะฉันนั้นต้องหยุดจกทหมาย นี เสีย
ที่ก่อน....

จดหมายรายวันของนายแพทยชวีต

ที่ ๑ ตุลาคม - เรื่อง เร็นพลัด ทำให้
เป็นทพิศวงสงสัยอย่างยิ่ง เมื่อ เข้า นัฉัน
ลงเข้าไปหาคุณสียใจ คอ เขา เปลี่ยน แปลง
ไปกว่าเก่ามากจะพูดหาทำทางก็ล้วน อย่าง ผู้
ที่มีควมมั่งคั่ง ๆ ทั้งสิ้น ฉันนึกแวงว่าเรา
จะมีควมในใจอะไรอยู่ข้างเป็นแน่ จึงซัก
ถามโดยอ้อมว่า -

“ ยังใจ เกี่ยวกับ เรื่องแมลงวัน เป็น ยังใจ
ข้างละ ? ”

เขายิ้มอย่างคนถือตัวแล้วตอบว่า -

“ แมลงวันตัวขี้ประคี่วเช่นนั้นเอามา พก
ทำไม มันเป็นตัวที่มีเนอมีหนังพอสำหรับ
เลี้ยงตัวมันเท่านั้นเอง วิญญาณก็เล็ดหนี

เคียว มีประโยชน์อะไรสำหรับฉันเล่า?”

“อ้อ! นี่แกห่วงด้วยเรื่องวิญญาณหละ หรือเวลานั้น?” เขาสิ้นศรัทธา หงก หงก คอยว่า—

“อ้อเปล่า เปล่า! ฉันไม่ต้องการ วิญญาณเลยสักกึ๋นเคียว ชีวิตเท่านั้นที่ฉันต้องการ” คราวหน้าตาเขาแจ่มใสขึ้นทันที “เวลานี้ฉันไม่เหมือน แต่ก่อนหรอก ชีวิต เป็นของ ประเสริฐ อย่าง ยิ่ง ฉันได้ รับสิ่งที่ต้องการพอแก่ใจแล้ว หมอ ถ้าท่านอยากจะเรียนเรื่องคนยักกิน สัตว์ แล้ว ท่านควรหาคนยักใหม่เถอะ! ตัวฉันนั้นไม่ต้องการวิญญาณสักกึ๋นเล็กๆ ขีประคิวดูเช่นนั้นหรอก ถึงมีก็ใช้ ไม่ได้ ไม่ มีอะไร สำหรับกินหรือ—” เขาหยุดซังกะเสียนทันที “จริงจริงหาหมอ ประคิวดูท่านเมื่อ ท่านได้ รับสิ่งที่ต้องการจนพอแก่ความปรารถนาแล้วท่านก็คงไม่มีความประสงค์ อยากได้อีก ฉันมีเพื่อนอย่างคิแล้วเช่นเคียว กับ ท่าน เหมือนกันหมดชีวิต เพราะฉันเชื่อว่าคงไม่ขาดชีวิตเป็นแน่!”

ฉันขี้เกียจจะพูด ต่อความ ยาว สาว ความยักให้มากมายต่อไป เพราะ ถึง พก เขาก็คงพาล่ามเพ้ออะไรที่ไม่ เป็น สำ ออก มา เลอะเทอะใหญ่โตเท่านั้น จึงเลยต้องออก

มาเสียดใจ แต่ยังงังไม่ทวามทวามเห็นฉันเห็นว้างถึงแม้เขาจะเป็นยักก็ยังมั่ง หมา ยอะไรในใจอยู่อย่างหนึ่งซึ่งยังมองไม่เห็นวาระเป็นอะไรแน่

ต่อมาในวันนั้นเขาให้ คน มา ตามไป อีก ความจริงถ้าไม่มีข้อชะงักของระแวงสงสัย อยู่ในใจบ้างแล้วฉันก็คงไม่ไป แต่ในขณะที่ฉันออกกระค่อนข้างทั้งๆ อยู่มาก ทั้งรู้สึก ว่าเหตุที่คิอยู่คนเคียว ด้วยเพื่อนฝูง พา กันไปสืบค้นอะไรไปตาม กัน หมด อยากหาเครื่องเพ็ดพิณใจบ้างจึงเลยเป็นอัน ตก ลงไปตามทักซอ

ขณะที่เข้าไปเขานั่งอยู่ ที่ พน กลาง ห้อง พอเห็นฉันก็ถามฉันทันทีว่ากับได้ใครม ช้อถามไว้พร้อมเสร็จคอยทว่า—

“ว่ายังงังเรื่องวิญญาณนั้นหนะ?” “ก็ดีกว่าว่าโลง?” ฉันถาม เขาหนึ่งยังไม่คอยเหลียวดูรอบๆ แหงนหน้าดูเพดาน และพนอนอยู่ครู่หนึ่งจึงคอยอ้อยๆ ว่า

“ฉันไม่อยากจะวิญญาน!” “แกชอบชีวิต อยากรู้ ชีวิต ยังงันหละ?”

“ยังงัน หนะ! แต่ เรียบ ร้อย แล้ว หมอไม่ต้องง่วนวายวิคกักงวลหรอก!” พก แล้วเขามอบคิหูกคาคาลายกับเด็กๆ เมื่อก

สยหน้า ฉันออกนอกอาณาเขตจะ เอา ออก
เอาใจ และทั้งอยากจะ สย คุ ความหมาย
ของเขาในใจด้วยจึงถามว่า -

“ยังไงแก่เธอเอาน้ำตาล มา ล้อ แม่ลงวัน
อีกไหมล่ะ ? ” เขาสิ้นศีรษะและตอบ แกม
หัวเราะว่า -

“ไม่สู้อยากนัก ! แม่ลงวันวันนี้นึกเกี้ยว
เอามาทำอะไรได้ ! ฉันไม่อยากจะไ้ไ้มัน
มาร้องให้หนูวอกหุรอก ”

“ก็แม่ลงวันมูมละ ?

“อ้อ แม่ลงวันมูมตัวเขา ! มีประโยชน์
อะไร ! ไม่เห็นมีอะไรจะกินหรือ - ” เขา
หยุกเสียทันที เป็นที่ เหมือน รู้สึกตัวนัก อะไร
ขึ้นมาได้

ฉันมีความปลาดใจเป็นที่ สุก อยากรู้ว่า
เร็นฟลัดมีความนัย อย่างไรในใจ ของเขา จึง
ต้องหยุกซังกัดตรงคำ ว่า “ คม ” ถึง สอง
ครั้งเขานแล้ว

“ อ้อ ! ฉันเห็นหละ ” ฉันว่า “ แก
อยากได้ของใหญ่ที่จะกินกันไ้ยังงั้นหนะ ?
กินข้างใหม่ละ ? ”

“ ใช่ ! พุก เหลวไหล อะไร ยังงั้น ! ”
เขาพุกแกก้อ “ ฉันไม่ต้องการวิญญาณ
ข้างหรือวิญญาณอะไรหมก ! ” แล้วเขานั่ง
นั่งขมไปสักครู่ยังไ้กระโดดลุกขึ้นยืนใน

ศาลกแดดเหมือนมีข้อโกรธซึ่งอะไรขึ้นมา

“ให้คนกรก ! ” ร้องตะโกนสน
เสียง “ มาล่อหลวงพุดแก่ฉันด้วยเรื่อง วิญ
ญาณทำไม ? ถึงฉันไม่ไ้ คึกถึงเรื่องวิญ
ญาณ ก็ ไ้ รัย ความ เค็ด ร้อน ความ ทุกข์
โทมนัสพออยู่แล้ว ” ฉันเห็น อาการ เขา
พุ่งขานเต็มทั้งเขานกหัวคเเรียกคนพยายาล
เข้ามา ขณะนั้นกิริยาอาการเร็นฟลัด สงบ
งยับยั้งลงทันที

“ ประทานไทยผมเถระควย หมอ ผม
ล้มตัวไป หมอไม่ ต้อง ทา คน ช่วย เหลือ
หรือ สมองผมยังเหียงหนักเข้าก็ เผลอ
ไปนึกเกี้ยวเท่านั้น แม้ว่าผมจะเห็นใจผม
แล้วคงจะเวทนาสงสารบ้าง ขอไ้โปรด
อย่าให้ผมต้องไ้เสื่อคนเสียวิตเลย เพราะ
ระคิจะอ่านอะไรบ้างคุณน้าอีกนัก ” ฉัน
เห็นว่าอาการเขาเรียบร้อย เป็น ปกติแล้ว
จึงไ้คนพยายาลไปเสีย และตัวฉันเอง ก็
ออกมาในเวลานั้นด้วยในขันมีข้อที่ เป็น ข้อ
นำผงนสนแท้ไ้ไ้ข้อยหลายข้อด้วยกัน คือ

๑ ไม่กล้ากล่าวคำว่า “ คม ” ออกมา

๒ กลัวว่าความคิจะไปมัว พวง นก ถึง
“ วิญญาณ ” อะไรอย่างหนึ่ง

๓ ไม่ต้งกลัวว่าอยากไ้ “ ชีวิต ”
ในภายหลัง

รวบรวมใจความทั้งหมดเหล่านั้นเป็นข้อ ๆ ให้เห็นได้ว่า เขาได้รักษาสัญญา สัญญาอะไรอย่างหนึ่งว่า จะให้ความสุขยิ่งใหญ่ในเวลาที่ไป และเหตุที่ไม่ต้องการวิญญูณสัตว์เล็ก ๆ นั้น ก็เพราะมีความหมายที่จะเอาชีวิตรมนย์!

ยงหา ที่มีอยู่ในเวลานี้ก็คือ ว่า ใครเป็นผู้ให้สัญญา?

อ้อ! พระทรงโปรกซ์พระองค์ด้วย! อีตาคำนัดมาเกี่ยวของ กับ เว้นฟลัก เป็นแน่ และคงจะมีความคิดอะไรใหม่ อย่าง น่ากลัวอีกโดยแท้ทีเดียว!

ต่อมา - ฉันได้ไปหาแวนเฮลซิงและเล่าข้อความกับข้อที่สงสัยให้ฟัง แกทำหน้าเศร้าครองนั่งอยู่ ครู่หนึ่ง แล้วขอให้พาไปหาเว็นฟลักอีก แต่มาคราวนี้ปลาตกที่สุกที่พังกำลังเอาน้ำตาลโรยล่อแมลงวันทั้งเช่นแต่ก่อนอีก เราได้พยายาม ที่จะให้หวนมาพบถึง เรืองที่โก สันทนา มาแล้วนั้น เขาก็ไม่ยักฟังเอาเสียเลย ร้องเพลงเรื่อยเรื่อยไปตามภาษาของตัว กังหนังไม่รู้สักว่าเราเข้าไปในนั้น ลงท้ายเราต้อง พา กันออกมาเอง

จดหมายห่ามิตแซลซันส์แอนด์แคนดิง

หลอดโคโคตาลัม

ที่ ๓ ตุลาคม

“กราบเรียนมาดังพระเดชพระคุณทราบดี -

“กระผมมีความยินดีที่จะ รับสนอง พระเดชพระคุณตามที่ได้รับสั่งคอยากร ทราบ ถึงเรื่องบ้านที่ปกาศิลลเลขที่ ๓๔๗ นั้น คือผู้ที่ยาชนเป็นคนรับใช้ ทวพย มรฎก ของ มีสเตอร์ฮาซิบฮอลค วินเคอร์ - ซฟพลค ที่ ถึง แก่กรรม ส่วน ผู้ที่ชื่อนั้นเป็นผู้ มียศชาวต่างประเทศผู้หนึ่งชื่อกานต์เคอวิล ได้มาพบขอขายเองทั้งชำระเงินให้เสร็จทีเดียว นอกจากนั้นจะ เป็น อย่างไร กระผม หา ทราบไม่ -

แล้วแต่จะโปรก

“มิตแซล, ซันคแอนด์แคนค

จดหมายรายวันของ นายแพทย์ชเวต

ที่ ๒ ตุลาคม - เมื่อคืนนี้ ฉัน ได้ ให้

คนพยาบาลคนหนึ่งคอยระวัง คอยอยู่ที่เตียงเพื่อว่าถ้าได้ ยินอะไรแปลกปลากจากห้องเร็นฟลักจะได้มา ร้องเรียก เมื่อ รับ ประทานแล้วเราก็จากันเข้าไปประชุมในห้อง ทำการปรึกษาหารือกันตามเคย

ก่อนที่จะไปนอน ฉันลองเดินลัดไป แอบมองดูทางห้องเจ้าคนย้านอีกครั้งหนึ่ง พยนอนหลับสบาย สบาย หายใจ เรื่อย เรื่อย เป็นปกติ

เข้านคน พยาบาล ที่ให้รักษา น้ำที่ดื่มมา
รายงานว่าเมื่อก่อนกลาง คึก หนอย หนึ่ง เร็น
พลังมีอาการค่อนข้างกระสับกระส่าย ลูก
ขึ้นตัวกม้นค่อนวอนอะไรอีกง แล้ว ก็ เงย
ไปไม่ได้ ยืนเสียวอะไรอีกแต่ครันซักถามเจ้า
คนนั้นไปตรง ๆ ว่านอนหลับเสียวกระมัง เขา
ปฏิเสธว่าเปล่าเป็นแต่ขี้บไปนิกหนึ่ง เลย
ตกลงไม่ได้ความอะไร

วันนั้นข้าก่อร์ไม่อยู่ ไปเที่ยวสยเสาะ
หาเจ้าเงอนร่อยรอบทางอะไรของเขา ส่วน

ควินสักขีซาก็ไปเที่ยวหาซอมา ด้วยเลอ
ว่าทำเป็นจะต้องใช้เรา อะไก็ ใช้ได้ทัน ท่วงที่
แวนเซลล์ซึ่งเล่าก็ ไป เสียว ที่ ขริคซ มิวเซียม
เพื่อหาหาโยรมโบราณอะไรของแก่ก็ไม่ทราบ
ตกลงเหลืออันคนเคียว อยู่บ้าน นั่ง เขียน ท
หมายรายวัน - เฮ ! นั้นเสียว อะไร - เจ้า
คนพยายาลิ่งพรวกพรวกเข้ามาใน ห้อง ขอก
ว่า เร็นพลังเป็นอะไรไปแล้ว ได้ยิน

เสียงร้องเขาวิ่งเข้าไปดพอนอนขว้างหน้าโลทิศ
ไหลอาบอยู่ทพณ ฉันท้องรียไปเคียว -

(ยังมีต่อ)

๓๓. ถ้าไม่จำเป็นไม่ควรระย่นมือไปในฐานะอันเกิดโทษแก่ท่าน แม้ท่านนึกไว้

แล้วว่าระระวังให้เต็มที่ ก็คงจะมีผลพลั่งลงเป็นแท้ เพราะธรรมชาติ

ของกรรมหากบันดาน.

ของ น. ล. พิษณุชาติ

ก๊อเลอบาทหัว

(ต่อจากหน้า ๑๐๑๘ ฉบับ พฤศจิกายน)

บทที่ ๔

อวสานกาลแห่งชีวิต

ชายพระเนตร
คนคลั่งอาวอง พก
ไม่ออก ความ
หวังที่จะได้ก๊อเลอบาทหัว
ผงเพชร เป็น อัน ค้องล้ม
เลิกหายไ้จากดวงใจสิ้น
แม้จะเสียกายจนไปแทบ
ซาก ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร
ได้ นอกจากค้องยอม
ปล่อยให้คู่ปรี่บักษัยนแน
มือค้องรับอยู่ด้วยอาการ
อนิยมเย้ย

ความจริง พระวรสี ๑ เองก็ตกใจไม่น้อย
ไปกว่าชายพระเนตรเหมือนกัน ความคึกคึก
ที่ว่าชายพระเนตรจะค้องมีช้ออยู่ในขัณฐิ์ คู้แข่ง
ขัณฐิ์ ขัณฐิ์กลัยเพิ่มจำนวนเข้ามาอีก เป็น
การเพิ่ม ที่คาดไม่ถึง เลยว่า จะไปไ้ได้ถึง
เพียงนั้น ฉะนั้นทำให้พระวรสีคนคลั่งพวง

เพริก ๐๒๒ ด้วยอา
การอันไม่สู้แตก
ต่างกันเท่าใดนัก

เวลานนอกจากเหล่า
ปรี่บักษัย น้อมล้อมรอบอยู่
แล้วก็มีพระวรสีคนเคียว
เท่านั้นที่ไม่ใช่ผู้ร้าย แต่
กระนั้น ก็ ค้อมม่น

หมาย ของพระวรสี ก็ไม่
ผิด แ่แปลกไป กับมนษย์
ทรชนพวกนี้ กล่าวคือ
ค้องการ ระเบียบกรรมสิทธิ

เครื่องอาวุธปลากลักด้วยเช่นเคียวกัน ทั้งนี้
ความ หวังที่จะไ้รับ ความ ช่วยเหลือ จาก
พระวรสีจึงเป็นอันใช้ ไม่ได้อย่างแท้จริง

ชายล่ำสัน ขัณฐิ์นแนมีอยู่ตรงหน้า นั้น คือ
คัวอัยแคงหมักเหล็กเองที่เคียว ขัณฐิ์
อันอวบ อ้วน กอปร ไปคัวอัย แคง ขัณฐิ์คักทั้ง

สองข้างย่อมแสดงน้ำใจ อันยกย่องของ มันได้ ชักเจน มันหิวและเสียขี้น้อยข้างหน้ายิวาร ทั้งสามก็ด้วยความมีชัยอย่างเต็มที่ พลัง เอ่ยปากเป็นคำรบสองขึ้นว่า

“แกระเป็นใครก็ตามเถอะ แต่ข้าหนัก ว่าคงไม่ไปดีกว่า อ้ายพวกย่องเขา เท่าไรหนัก ใจ! จึงใหม่ ที่รังอ้ายแกลกับข้ามันก็หิวอก อันเคียวกัน และใช้ความฉลาดก็คู่เหมือน จะไล่เรี่ยกัน จึง ๆ นะ! แกลฉลาดมากที่ เกียวกั๊กมาขึ้นบ้านอ้อคาพระนั เพราะว่าแกล รวยไม่ใช่เล่น แต่ว่านั่นนะ! อ้ายเพอนยาก อย่างว่าข้ารยทวนหรือรุมักเลย แกลเอาอย่าง อันเถอะวะ! โอ ในมือเน้อมาให้ข้าเสีย เเถอะ แล้วก็ถ้าหากว่าแกระสมัคเป็นพวก เคียวกันกับข้าละก็ผ่าชีวะ ข้าไม่รังเกียจ เลยสักนิดเคียว”

คำพูดเหล่านั้น ง่ายพอ ที่ จะ ทำให้ ชาย พะเนรเห็นได้ว่าอ้ายผู้ร้าย ไม่มีความสนเทห์ ในตนเองเลย แม้แค่นั้นยี้ เขาใจเสียว่า ชายพะเนรเป็นนักเลงย่องเขาธรรมคา ซึ่ง เมื่อไม่รู้ว่าจะหาเงินได้ โดยวิถีใด แล้ว ก็ยก เอาการโจรกรรมนั้นแหละเป็นอาชีพ แต่ ความจริง ชายพะเนร มี ความ มุ่ง หมาย ใน กำไลกันแข็ง เป็น พิเศษ ส่วน หนึ่ง ต่างหาก ทำให้ เป็น นักโจรกรรม อย่างบุคคล เหล่านั้น

ไม่ ฉะนั้นความเห็นของอ้ายแกลหมักเหล็ก จึงไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับชายพะเนรเลย ชายพะเนร นิ่ง คิด อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว จึงถามว่า

“ทีเสียวข้าเข้าเป็นพวกแกลละ แล้ว แกระว่าอย่างไร?”

“ข้าก็ขึ้นครีบท่านนั้นเอง จึง ๆ นะ คน อย่างแกลข้าไม่รังเกียจเลย ให้ คนตายชีวะ” อ้ายแกลรับตอบ

ชายพะเนร “ไม่ใช่เนะ ข้าหมายความว่า ถึงถ้าไล่ต่างหาก”

อ้ายแกล “สำหรับกำไล ยังใจ ๆ ข้า ก็ต้อง ขอ แกว่น ยังคำ เพราะ นายข้าเขา ต้องการ ใช้ข้าเองนะ ไม่ ปรารถนา ทรอก ของพบนั”

“อ้าว! ก็แกลเอาเสียแล้วข้าจะเอาอะไร ชักกินล่ะ ข้าก็กรอข้อมืออันกันนั้น”

“ของอันถมไปโง่ละวะ ที่ วา คา มาก กว่ากันมี โยนยกให้ข้าเสียเถอะ”

“ก็พวกแกลเอาของอันอย่างไม้ไค้ รึ นั ข้า ไค้มาโดยน้ำพักน้ำแรงแล้วหนัว่า”

อ้ายแกลชักว่าคำญ “บอก่านายข้า เขาต้องการ ข้าเองไม่เอากได้หรือกรของ อย่างนี้”

ชายพะเนร “ก็ข้าก็ต้องกรให้คนอื่นกัน

น ข้า....."

อ้ายแคงหมึกเหล็ก ตอนนั้นเมื่อเห็นชาย
พระเนรพทโยกโย้รำไร สีหน้าของมันเปลี่ยน
เป็นครึ่งเกรียกขึ้นในทันที ขณะที่ชายพระเนร
กล่าววาทะอันไม่น่าฟังออกมาอีก มันจึง
หน้าคอบทวน ๆ ว่า

"โอเถะ โอเรืออะไร ๆ เอาไว้พด
กันที่หลัง เวลาที่ส่งกำไลมาให้ข้าเสีย
ก่อนเถะ"

ชายพระเนรซึ่งก็ด้วยความไม่แน่ใจว่าจะ
ทำอะไรก็ ความตั้งใจที่ระพดล่อหลอก
คู่ปรายักษ์เพื่อหวัง เอาตัวรอดนั้น เป็นล้มเลิก
ปราศจากผล เพราะแววตาอันปรากฏอยู่
ในสีหน้าของอ้ายแคง ยังชี้ชัดว่า มันชักจะเกิด
โมโหขึ้นข้างแล้ว ฉะนั้นชายพระเนรจึงพด
ออก ๆ เป็นเชิงหมกต๋องขึ้นว่า

"ตามใจแถะซี เมื่อแกไม่ฟังเสียง
กันก็!"

พร้อม กับ เสียง พุด ชายพระเนรได้
ค่อย ๆ ยกมือขึ้นถือ กำไลกำกันแข็ง อยู่ขึ้น
และเตรียมพร้อมที่จะวางลงไปในมือของอ้าย
ผู้ร้ายใจฉกรรจ์ทันที

อาการที่ค่อย ๆ ยกขึ้นและวางลงช้า ๆ
เพื่อ คอย ระวังการ เคลื่อนไหว ของ อ้ายมหา
โจรนั้น ย่อมเป็นคุณประโยชน์ส่วนหนึ่งแก่

ชายพระเนร เหมือนกัน ด้วยใน ขณะ ที่
อ้ายแคง และ บัณฑิต กำลัง กลั่นใจ คู่มือ ของ
ชายพระเนร ที่ กำลัง เชื่อม โกล เข้า มา ทักที่
หมึกซ้ายของชายพระเนรได้ยกขึ้นเหวี่ยงไป
ที่หน้าอ้ายแคงอย่างสุดแรงเกิด เป็นหมึก
ซึ่งเตรียมคอยหาโอกาสดูมานานแล้ว จึงโค่น
เหมาลงกับทำให้อ้ายแคงผู้ มีฉายาว่า หมึก
เหล็ก กระเด็นลงไปล้มคว่ำอยู่กลางห้อง
และใน ขณะ นั้น เอง ลูกสมุน ของ มัน ก็ ตรง
เข้าใส่

ก่อนอื่นที่ชายพระเนรจะพึงกระทำคือยก
กำไลกำกันแข็งแรงขึ้นไว้กับเข็มขัด และพอ
คู่ปรายักษ์มาถึงก็ใช้ วิชายุทธศาสตร์อย่าง เชี่ยว
ชาญล้มคว่ำหน้าลงกับพื้นห้อง ซึ่งเป็นเหตุ
ให้ทุรชนทั้งสาม ตกคว่ำ ตนเอง ล้มถลึงไป
ตาม ๆ กันหมด

ชายพระเนรรีบลุกขึ้นได้ โดยเร็ว พลาง
ใช้ ฝ่าเท้าเป็นเครื่องช่วยเหลือ แต่ความ
งานค้ ในข้อนี้ไม่สำเร็จได้ง่าย ๆ เพราะใน
ทันใดที่วิ่งผ่านอ้ายแคงซึ่งนอนหมอบอยู่กับพื้น
มันได้ เข็มมือ ไปกระชากขาชายพระเนร โดย
แรง ชายพระเนรล้มพาดลงกับพื้นห้องอย่าง
ไม่มีคำสู้ จึงจำต้องกระทำการปล้ำยลุด
คลุกคลีกับคู่ปรายักษ์ อีกคนหนึ่ง

ตลอด เวลา ที่ ชายพระเนร กำลัง กระทำ

การต่อสู้กับคู่ปรปักษ์นั้น พระวรสีได้ช่วย
โอกาสไปทำเครื่องโทรทัศน์ทันที แล้วยกห
ขึ้นต่อไป ยังโรง ตำรวจ พระนครบาล นางเล่ง
พูดว่า

“นั่นที่ไหน จะ... จะ ไปรบกวนกัน หน่อย
ข้อนี้แล้ว ไปรบกวนคน มาที่ บ้านพระวรสี เจิง
สพานนารถวรสีที่เดอะ จะ... จะ กำลังถูก
โจรกรรม จะ เร่วหน้อย มันกำลังสู้กัน
ใหญ่เชียว จะ... จะ...”

พระวรสี ยังไม่ ทน จะ วางหู สมาชิก ของ
อ้ายแคงคนหนึ่งก็ตรงเข้ากระทำการขัดขวาง
แต่พระวรสีไม่ ใช่ว่าจะกลัว คนที่ จะ ยอมใคร
ง่าย ๆ จึงใช้กำลังกาย เข้ามาฉวย กับปรปักษ์
ด้วยเช่นเดียวกัน

แม้ว่าพระวรสีจะเป็นคนเก่าคร่ำครวญอาย
ก็... แต่ซึ่งอ้ายผู้ร้ายจะกินดียว แกใน ชื่อน
ไม่ใช้เป็นของง่ายอยู่สักหน่อย เพราะใน
ขณะที่สยดหูลูกจากวงแขนอันล้ำลึกของ อ้าย
มหาโจรแล้ว และมันยังบังอาจเข้ามาอีก
พระวรสีได้ยกเท้าขึ้นเหยียบออกไปที่หนึ่ง ซึ่ง
ถึง กับ ทำให้ เจ้านั้น ลงไปนอน ชม คาว ใ
อย่างสบาย ๆ

ณ บัดเวลานี้เอง สมาชิกอ้ายแคง คนหนึ่ง
เหลื้อมเห็น ความอัปยศ ของบริษัทได้ ชัก
เง และก่อนที่พระวรสีจะรู้สึกตัวอ้ายมหา

โจรได้ โดกเข้าตัวคอกทางเบื้องหลังล้มกลิ้ง
ไปด้วยกันทั้งคู่ พระวรสีพยายามคืนสยด
จะให้หลุดจากวง แขน ของมัน อย่าง สามารถ
แต่ไม่ไหว แขนอันล้ำลึกนั้นกดประคองคัม
เหล็กที่กำลังคืบคลานอยู่ด้วยที่เดียว ทุก ๆ
ขณะลมหายใจของท่านค่อย ๆ แผ่วบางหาย
ไปทุกที และในที่สุดก็ถึงซึ่งวิญญูภาพ
อยู่ละตนเอง

การต่อสู้ระหว่างชายพระเนรกับอ้ายแคง
หมัดเหล็ก รวม ทั้ง ยริชิต ของมันได้ แปร ไป
อย่างทรหอคคทนสุดที่ประมารณ ต่างฝ่าย
ต่างผลัดกันได้ เปรียบเสียเปรียบ อยู่เป็น ควบ
ซึ่งแสดง ว่า ชายพระเนรมิ ผนอไม่ ยิ่ง หย่อน
กว่าคู่ปรปักษ์เท่าใดนัก แม้จะเป็นการต่อสู้
ที่ต่างกันถึงสามต่อหนึ่ง ชายพระเนรก็ไม่
นึกพรวนพรง คงกระทำการปล่อยหมัดซ้าย
หมัดขวาอย่างสามารถ เมื่อได้ปล่อยหมัด
สุดท้ายซึ่งทำให้ อ้ายแคงลงไปแล้วด้วยได้แล้ว
ยริชิตของมันอีกสองสามคนที่ถูกชายพระเนร
ปรายเสียอ้อมหมัดที่หน้าประคองจึงเกลือกกลน
เข้ามาในท้อง เจ้าคนหนึ่งวายนานว่า

“รีบเข้าเดอะ ที่แคง พวกตำรวจพากัน
ยกมาเป็นกองแน่”

ยังไม่ทันที่อ้ายแคงจะว่าอย่างไร เสียง
พวกตำรวจ ท้อง ชนขึ้นโคม่า ก็ถึงปรากฏ ชน

และต่อจากนั้นอีกประมาณสองสามนาทีก การ
ต่อสู้อย่าง ทรหอกอทน ก็พลันบังเกิดขึ้นอีก
วาระหนึ่ง

ความจริงอ้ายแคงไม่ใช้คนโง่พอที่จะหลง
ต่อสู้ไปโดยไม่ไตร่ตรองเลย มันก็คิด

ใคร่ควรวณฺฑูตลอคแล้วจึงได้สั่งให้ลูกสมนทำ
การ ส่วนตัวมันเองเข้าปล้ำลูกคลุกกลไ้
สักครู่ก็หาโอกาสแผ่นออกจากประตูลี้
ไปยัง ๆ หน้า มีตำรวจนายหนึ่งหรือสอง
นายไล่หลังตามไปด้วย แต่ในไม่ช้านัก
ก็เกิดการปราบปรามได้เรียบร้อยตามเคย

อ้ายแคง เป็น อิศรภาพไปไ้ ไม่นานนัก
ชายพระเนรก็กระทำอาการอย่างเดียวกันบ้าง
กล่าวคือ พอปล่อยหมึกเต็กโตน ตำรวจ
นายหนึ่งหว่านกลับไปแล้ว ก็แผ่นออกนอก
ประตูวังตรงไปหน้าบ้านทันที พลางวิ่งหนี
ไปจัดการ กับรถจักรยานยนต์ ของตนโดยเร็ว
ยังมีคนที่เร่ร่อนเร่ร่อนอยู่ ว้างของอ้ายแคง
ก็ปรากฏขึ้นณะเบื้องหลัง

อ้ายแคง ตรงเข้าใช้ กำลัง แขน อันล้ำสัน
รักคอชายพระเนรจนร้องไม่ออก พลางมือ
ขวาก็ล้วงไปหยิบกำไลก้านแข็งที่เห็นอยู่ก็
เข้มนักเขาไปไ้ ชายพระเนรพยายามสยด
อย่างสุดแรงเกิด และพอหลุดออกมาไ้
ก็โผนเข้าใส่อ้ายแคงโดยเร็ว แต่อ้ายแคง

ตั้งหลักค้อยที่อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอาการ
ที่โผนเข้ามารึ่กลายเป็นรับหมัดของอ้ายแคง
เต็มแรง ถึงกับทำให้หงายกลับไปแน่นิ่ง
อยู่ทันที และในบัดดลนั้นเองอ้ายแคงก็ฉวย
รถจักรยานยนต์ของชายพระเนรขับไป

การ ต่อสู้ย่น่า หวาดเสียวใน ระหว่าง
เจ้าหน้าที่ตำรวจ พระนครบาล กับ อ้ายผู้ร้าย นั้น
ในไม่ช้าก็ยุติลงโดยท่านเจ้าพนักงานผู้รักษา
กฎหมายได้จัดการรวมกำลังมืออ้ายผู้ร้าย
ได้เต็มประสงค์ แล้วแะวิ่งหนีไปช่วยพยุง
คุณพระจรสขึ้นโดยเร็ว เมื่อท่านได้ สักก็
แล้วนายร้อยตำรวจที่เป็นหัวหน้าจึงถามปากคำ
ตามระเบียบ เสร็จแล้วก็ลากลับไปพร้อม
ด้วยอ้ายผู้ร้ายไปหมดทันที

สองสามนาทีกต่อมาเมื่อเจ้าหน้าที่กวาดพวก
ผู้ร้ายไปหมดแล้ว พระจรสจึงได้ฉวย
โทรศัพท์ขึ้นพูดไปยังบ้านนายชลอ บรรยาย
เรื่อง รวาทไ้ อธิบายให้ นายจินดา และ บุตร
สาวฟังโดยละเอียด และในที่สุดก็พูดว่า

“แน่ละ จินดา ฉันคิดว่าฉันรู้ว่าไม่มีค
นั้นใครแต่ว่าฉันยังไม่บอกหรอก ถ้าหาก
รู้ละก็รีบมากแล้วกัน”

มีเสียงทาง โน่นตอบอยู่สักครู่ พระจรส
ก็วางหูโทรศัพท์
ด้วยความ ร้อนใจใคร่จะ ทราบ เหตุผล

นายจินคาและนางสาวอัมพวันได้หันไปแก้ตัว
ก๊วยหลวงเขี้ยวสองสามคำ แล้วและวิ่งขึ้น
รถกลับบ้านโดยเร็ว รถของนายจินคาขับ
ออกหากที่ไปไ้ ไม่นานนัก หลวงเขี้ยว และ
ขุนศรี ก็หันมา ขวนนางสาวนางเขี้ยว กลับ ย่าง
โดยอ้างว่าจะมาฟังข่าวพระเจรสีฯ ซึ่งทำให้
เจ้า หล่อน วิษ กระจ วิ กระจ วาฬ ทำ ตาม คำ สั่ง
โดยเร็ว

นายจินคาและนางสาวอัมพวัน มาถึงบ้าน
ลอสอลักษณ์ไ้ โดยสวัสดิภาพ แต่แทน
ที่หะพยใคร กลับ เห็นทุก ๆ ห้อง เต็มไปด้วย
ความวุ่นวายเปล่าปราศจากผู้คน นายจินคา
ปลุกไฟได้มที่ และพอจะวิ่งออกไปเที่ยวค้น
หาตามห้องหับต่าง ๆ ก็พอมิเสียยร้องขึ้นทาง
ข้างหลังว่า
“ช่วยการ คุณจินคา โปรดหันมาคุย
กับผมสักที”

นายจินคา และ แม่สาวน้อยเจ้า ของบ้าน
สก็่งแยกขึ้นทั้งตัว พลางหันกลับไปโดย
เร็ว ภาพที่ประสพแก่ตลองจักษุนั้นถึงกับ
ทำให้บุคคลทั้งสองชะงักงันอยู่ทันที เพราะ
ภาพนั้น คือ ภาพของ อ้ายมิกมหาโจรลัก
ลั่นนั่นเอง!

ด้วยความโกรธแค้นในการที่อ้ายมหาโจร
อุบายทำ คน เป็น ผู้ ก่อ ให้ เกิด ความ ยุ่ง ยาก

ต่างๆนายจินคาไ้ โดกเข้าไปสรวกษพระยา
พยักมัยแผ่นโสนเข้าศศรบลกและกระนั้น
ที่เคียว ส่วนนางสาวอัมพวันเมื่อไม่ทันที่จะ
ห้ามปราม ชายที่เจ้าหล่อนักญชาอยู่แล้วใน
ไ้ไ้ไ้ก็เป้นแต่ยืน ตัวสั้นกระหนกทกใจ-แทบ
ชีวิตระอออกจากว่างอยู่ทางหนึ่ง

การต่อสู้ย่งนำสยคสของไ้ไ้ไ้ไปอยู่พัก
ใหญ่ ความอับราไ้ซัยก็คกอยู่กั้ยนาย
จินคาโดยพลัน กล่าวคืออัยมหาโจรไ้
ทมิฬไ้ไ้ไ้ คมมีคตยยัง เบือง ทรวงอก ของ
ชายหนุ่มไ้คตยประสงค์ นายจินคาคั้นบิ
อ้องครวญ คราง ย่ง นำเวทนา อยู่ครู่ หนึ่งก็
ซอกใจตาย ในทันที ไม่ค้องสงสยภาพอัน
นำสยคสของไ้ไ้ไ้จะไม่คตยอยู่ใน หัวใจ ของแม่
สาวงามเจ้าของบ้าน และในขณะนั้นเอง
อัยมิกก็หันรมาทางเจ้าหล่อนโดยเร็ว พลา
งถามว่า

“อัยหมอนันมันตาย เพราะความซวกก
ของมัน มันเลือกคตยไปเปล่า ๆ โดยไม่
ไ้ไ้ไ้เร่องราวของมันเลย แต่หล่อนะคตย
คตยด้วยพิษพยาบาท”

นางสาว อัมพวัน คา เหลือก ด้วย ความ
หวาดกลัว ในเมื่ออัยมิกไ้พิชคตยลง มีทัน
ที่เจ้าหล่อนจะไ้คตยอย่างไ้ไ้ไ้ มันก็ตรง
เข้าศศรบลกคตยอันอ่อนลมุล และเริ่มบิ

เพื่อระเอาจมอัสสาสะสัททภัยออกเสีย จากว่าง
โดยพลัน สองนาคก็ออกมาอภัยมนษย์โทมพิ
ก็ทำการปลิดชีวิตเจ้าหล่อนเสีย อีกศพหนึ่ง
ตาม ๆ กัน แล้วมันก็กระทำตนลึหาย
ออกจากห้องไป

ก่อนหน้านั้นไม่นานนัก ฤๅของหลวงเชียว
ได้ มาหยก อยู่ ที่ ข้าง โรงเรียนนาย รัช จน
ราชดำเนินนอก แทนที่จะไปบ้านพระวิธิตาม
ที่เคียดอกเจ้าหล่อนไว้ แต่เมื่อเจ้าหล่อน
นางสาววงเยาว์-ขี้คร้าน จะโต้ แย้ง คำแก้ตัว
ของหลวงเชียว จึงจำต้องทนนั่งอยู่ในโรงไป
อย่างเสียบไม่ได้ ปลดปล่อยให้คณธาว์ของเจ้า
หล่อนหายไปสักครู่ใหญ่ ๆ จึงไ้กลับมาสืบ
จดขี้ต้อไปอีก

รดยศคนนำบุคคลทั้งสามมาถึงสำนักงาน
ทนายความแล้ว ชวนศรี จึง เชื้อ เชิญให้
นางสาว วงเยาว์ เข้าไป นั่งคอยอยู่ใน ห้องรับ
แขกก่อน ส่วนตนเองนำหลวงเชียวเข้าห้อง
ส่วนตัวข้างใน ซึ่งมีอ้ายแดง หมึกเหล็ก กำลัง
นั่งสืบายอารมณ์อยู่ พอชวนศรีแลเห็นก็ร้อง
ทักชวนว่า

“ไ้เวยแดง ไ้ไ้ใหม่”

ไ้เวยแดงเห็นส่ายอกเข้าหา “ไ้ช้ครี
ทำไมจะไม่ไ้ แต่ยากกว่านั้นผมยังทำได้
นั้น”

ชวนศรียิ้มด้วยความปลอดภัย พลาญเรียก
เอากาโลกันแก้มมาดู เสรีแล้วจึงขีญหา
ให้เจ้าลูกสมุนออกไปไ้

ไ้เวยแดง หายไปทาง ประตูลับ ตาม คำสั่ง
และในขณะนั้นเอง หลวงเชียว ก็ปรากฏเข้าหา

“ไ้เวยแดงมาไ้ หลวงเชียวรีบพูด”

ชวนศรียิ้มม หกมือหนึ่ง ถามว่า

“คุณหลวงต้องการจริงหรือ?”

หลวงเชียวลงน “ฮะก็ ต้องการ จริง ๆ
นะซี”

“ถ้าเช่นนั้นคุณหลวงต้องสัญญาให้ผม”

หลวงเชียวขงักอยู่ครู่หนึ่ง แล้วย้อน

ถามว่า

“สัญญาว่าอย่างไร?”

“สัญญาว่าจะยกหลานสาว แม่เวยเยาว์
ให้ไปนภรรยาผม”

หลวงเชียวคลั่งด้วยความปลอดภัย และ
เมื่อความคลั่ง ผ่านพ้นไปแล้วก็ทำท่าเหมือน
คงจะเข้าหักคอชวนศรี แต่เมื่อเห็นชวนศรี
ไม่สั่นเส็กอนอย่างไร ก็ย้อนถามไปข้าง
เสียงกรรโชกว่า

“ฮะ—นั่นแก เล่นยังงเอง แลหรือ?”

ชวนศรีหัวเราะ “อย่าเอะอะไป บอก
มาคำเดียวเท่านั้นยอมหรือไม่ยอม”

หลวงเชียวก็ตกพันด้วยความปลอดภัย แต่

เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไร จึงจำต้องยอมตกลง
ทำนาที่ต่อมาสัญญาระหว่าง ชุนศรี กับหลวง
เชียวทำสำเร็จเรียบร้อย

“เป็นอันว่า เมื่อผม ช่วยให้ หลวงโต
ทรัพย์ สมบัติ นั้นแล้ว คุณหลวง ต้อง ยก
แม่และเยาว์ให้สมนะ” ชุนศรีพูดวนตาม
สัญญา พลางส่งกำไลกำนัแข้งฝั่งเพชร
ให้ด้วยอาการยิ้มพริบตา

หลวงเชียว จำต้องพยักหน้าไป แยกๆ
อย่างเสียไม่ได้ แต่ในใจนึก แข่งชก หัก
กระดูกอย่างน้อยๆ รวบรวมกระดูกงู

ขณะนั้น ภายใน ห้องนอก ปรวกรว้าง ของ
ชายพระเนตร ย่องก๊วย เข้ามา และก่อนที่
นางสาว นางเยาว์ จะรู้สึกตัว ชายพระเนตร ได้จับ
การมีที่อกปากไว้ ใต้ โดยเรียบร้อย แล้ว
ตรงเข้าแย้มประคองที่กลางภายในทันที

สิ่งที่ยศบุคคล ทั้งสอง ค้นพบจาก กำไลกำนั
แข้งคือกระดูกงู แก้วแผ่นบางๆ แต่ในนั้น
จะมีรูป หรืออักษร อย่างไร ชายพระเนตร ไม่เห็น
นอกจากไค้ ยืนเสียด หลวงเชียว หลกออกมา
คำแรกว่า

“ปรางค์สามยอดเมืองลพบุรีละ”

ต่อจากนั้นก็มึนเสียงปริกษาหารือกันเบาๆ
ซึ่งชายพระเนตรจับเค้าไม่ได้ว่าอย่างไร เมื่อ
จะเอาความ อะไรอีกไม่ได้ แล้วชายพระเนตรก็

กลัวยออกไปตามทางเดิม ทั้งให้นางสาว
นางเยาว์ลุ่มมัทมอยู่ในเก้าอี้แต่ผู้เดียว

การปริกษาหารือระหว่าง ชุนศรี กับหลวง
เชียวได้สำเร็จเกิดขาดลงไปในวันรุ่งขึ้นจะ
ต้องโดยสรวรรถไฟเที่ยวแรกไปลพบุรีโดยเร็ว
มีการคักค่านค้อยเรื่องอันอย่างเล็กน้อย แต่ใน
ที่สุดก็ตกลงกันดี แล้วบุคคลทั้งสองก็พา
กันออกมาข้างนอก

ภาพที่ประสมแก่คลองจันทน์ของ ชุนศรี นั้น
ถึงกับ ทำให้ต้องออก อุทาน ด้วยความ ตกใจ
เพราะเป็นภาพที่ ชุนศรี กำลังจะขายลุ่มมัทมอยู่
บนเก้าอี้ ชุนศรีตรงเข้าแก้มักก่อนที่จะกระทำ
อย่างอื่น และเมื่อเจ้าหล่อนเป็นอิศรภาพ
แล้ว จึงตรงเข้าซักถามเรื่องราวทันที

นางสาวนางเยาว์ บรรยาย เรื่องให้ฟัง โดย
ถัดวัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชายทั้งสองได้ความ
รู้พิเศษอะไรขึ้นใหม่ นอกจากมองตากันด้วย
ความปลาบใจ และในที่สุดบุคคลทั้งสอง
ก็พากันลาชุนศรีกลับ

รถไฟ ขบวน ๘ นาฬิกาในเช้าวันรุ่งขึ้นได้
นำหลวงเชียว และชุนศรีไปถึง จังหวัด ลพบุรี
โดยสวัสดิภาพ และในเที่ยวเดียวกันนั้นเอง
ชายพระเนตรและพระวิสิทน์มาถึงด้วยเช่นเดียว
กัน พอมาถึงหลวงเชียวก็ไม่ต้องรอให้เสีย
เวลาเลย ออกไค้ ก็ตรงไปยังปรางค์สาม

บอกซึ่งตั้งอยู่บนเนินดิน วิมทาง รดไฟโดยเร็ว
แต่ระไคร่คานึงถึงว่าภายนอกปรอท สามยอก
นั้น สายตา ของพระวรสี และชายพเนรจ้อง
ดูอยู่ท่าไม้

พระวรสี คงระรอ อยู่นาน จน อครน ทนไม่
ไหวจึงได้ตามเข้าไปยัง แต่ก็ไม่เห็นใคร
นอกจากขุนศรีคนเคียวกำลัง คุ้ยปลูกคาหิน
อยู่ พระวรสีจึงดูอยู่ข้างหลังสักครู่หนึ่งจึง
ทักขึ้นว่า

“เฝ้าท่าน เพลินใหญ่เทียวนะ”

ขุนศรีสัทึง และเมื่อเหลียวมาพบพระ
วรสีเข้า ใบหน้า ก็พลันซีด สดกลงไปใน
ทันที

“ไต่เท้า — ไต่เท้า” ขุนศรีหลุกขาก
ออกมาด้วยความปลาบใจ

พระวรสีหัวเราะ “ท่านขุนคงไม่นึกว่า
ผมจะถามมาละซี”

ขุนศรีวางท่า เกือบๆ กระดากๆ ซอซอก
ส่วนพระวรสีอมยิ้มอย่างมีชัยเต็มที่ และใน
ขณะนั้นเอง ตัวปลาบ มหิศรวรย์ ก็ปรากฏขึ้น
ข้างหลังพระวรสี ขุนศรีแทบจะต้องร้องขึ้น
ด้วยความ ตกใจใน เมื่อไอ้มิก ปรากฏขึ้นมา
เช่นนั้น และก่อนที่ระกล่าววาจาอันใดออก
มาไอ้มิกได้ โลกแดง พระวรสี ทาง เบื้องหลัง
เต็มแรง

าง พระวรสี ทาง เบื้อง

พระวรสีล้มคว่ำ คืบคืบไป บิดมา อยู่
สักครู่หนึ่ง ก็ลุกใจ ตาย ปลดปล่อยให้ขุนศรี
ยืนตลึงพริ้งเพริศอยู่ด้วยความหวาดกลัว

“เป็นยังไง กลัว” ไอ้มิกหันมา

ถามขุนศรี
ขุนศรีสัทึง หน้าซีดไม่มีเลือด และ
แทนที่จะตอบคำถามของไอ้มิก กลับค่อยๆ
ถอยหลังห่างออกไปทุกที

ไอ้มิกจะมีความมุ่งหมายสถานที่ตาม
แต่ใน บัดกล นั้นเอง มันได้ โลก เข้า ตัวก็คอ
ขุนศรีล้มฟาดไปกับยถนาทั้งคี่ แล้วการต่อ
สู้อย่างน่าสยพ สยองก็พลันบังเกิดขึ้น โดยถ้วน
จนราวสัก ห้านาทีกว่าๆ ไอ้มิกจึงได้ ผลลูก
ขึ้นจากร่างของขุนศรี ซึ่งขณะนั้นมัวรอผล
ลูกแทงทะลุหัวใจประเดี๋ยวเดียว ค่อยโลภ

กูเหิมจนไอ้ มหาโจรลึกลับจะมี ความพอ
ใจต่อการกระทำของมัน เพราะปรากฏว่า
อาการที่ลุกขึ้นบนจากร่าง อันปราศจากชีพนั้น
มิ อากว เเยะเย็บ คุง สมน้ำ หน้า บ่นอยู่ด้วย
แล้ว มัน ก็ หันไป เจ็การ กับรูป ปลูกคาหิน ซึ่ง
ขุนศรีกำลังค้ำค้ำอยู่ ไอ้ มิกใช้ กำลังกาย
แรงก็ต่อสู้สักครู่ใหญ่ๆ รูปปลูกคาหินก็หลุด
ออกจากแท่นเบ็ดให้เห็นเป็นช่องอยู่ภายใน
ยังมีพื้นที่ ไอ้มิกจะทำการหยิบเอาวัตถุซึ่ง
บรรจุอยู่ในนั้นขึ้นมาก็มีเสียงร้องขึ้น ทางเบื้อง

หลังจาก

“โอ เก่งใหญ่เทียบนะ โอเล่”

โอมีคหันขวับมาโดยเร็วพร้อมก๊วยซึกมีค
พักขึ้นเตรียมตัว และพอประจักษ์แน่แล้วว่า
เจ้าของเสียบคือชายพระเนรคู่ปรารถนาของมัน
มันก็โชนเข้าใส่ทันที

เลื้อยต่อเสื่อ คงกระทำ การ พันทุ ก็น้อย่าง
ทรหอกทอนอยู่พักใหญ่ก็ไม่ปรากฏว่าปล่อยไค
ฝ่ายหนึ่งจะนำความมาขึ้นมาสักคนไค จนเป็น
นานชายพระเนรจึงไคเสียที กล่าวคือถูก
หมักไคของโอมีคลงไคลงมั่วและในบักกล
นั้นเองโอมีคก็โชนเข้าชกปลายมั่วกลยังเบี่ยง
ทรงออกทันที

แทนที่โอมีคจะแทงไค สวมประสังข์ กลับ
ถูกชายพระเนรถอยลงไปในอากาศ และ
ด้วยบุพพกรรมที่ไคลง ชีวิตมนุษย์มาโดย
ปราศจากเมตตาจิต มันไคลงมั่วของ
มันเองเป็นผลกรรมวิ ชายพระเนรกำลัง
อยู่คู่หนึ่งจึงไคเข้าไปใกล้ แต่โอมีคถูก
ไม่ไหวเสียแล้ว

โอมีคคงจะรู้ตัวว่าชะตาของมันถึงขนาด
แน่ จึงไค คอย ๆ ถอยหลวม นักขึ้นออก
เบืไคให้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงไคซึกเจน ใบ
หน้าของมันทำให้ชายพระเนรร้องออกมาด้วยความ
ปลุกว่า

“คุณหลวง คุณหลวงนี่เองแหละ”

บุคคลผู้ถูก ออก นามโยก มือ ซ้ำ ๆ คอย

ว่า

“ฉันไม่ใช่คุณหลวงหรอก ฉันเป็นน้อง
ชายเขา”

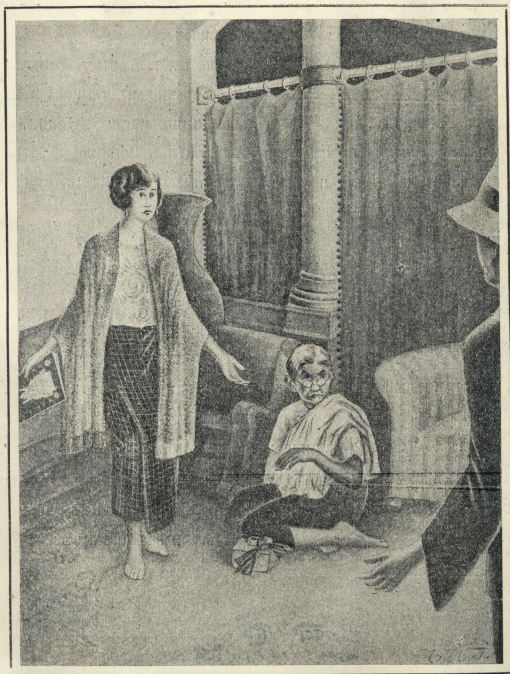
ชายพระเนรทำท่าลงน ย้อนถามว่า “ถ้า
งั้นหลวงเชียวล่ะ”

“ฉันมาหาเสียแล้ว เพราะเขาไม่ยอม
ยกนางนางเขาวให้ฉัน ฉันอยากจะได้อะไร
ให้ฟังให้หมดนะแหละ แต่ — แต่เห็นจะ
ไม่ไหว ฉันกำลังจะหมดลมอยู่ อยู่เดียว —
นี่แล้ว คุณหลวง — กัย — กัยฉัน — เป็นลูก
แฝดกัน ฉัน — ฉันเป็นน้องเขา ทัย — ทัย —

พักยังไม่ทัน จะจากคำ ขรุษผู้ ไค กระทำ
การฆาตกรรมชีวิตมนุษย์มาแล้วก็ซึกตาตั้ง
ซากไคภายในทันที

เมื่อไม่อาจสามารถที่จะไค ความอย่างไร
แล้ว ชาย พระเนร ก็ลุก ขึ้นไปหยิบ หยิบใน
โพรงไคเห็นหินดินกลบออกจากปรายคสาม
ยชคไป

ในคืนเดียวกันนี้เองชายพระเนรได้นำคน
ไป ปรากฏ ขึ้นใน ห้อง รม แห็ก ของ นาง ลาว
นางเขาว และเมื่อเห็นเจ้าหล่อนดังทำจะ
แสดงตนเป็นปรารถนา ชายพระเนรก็ ยิ้มด้วย
ความพอใจพลางพูดว่า

“คุณพี่ — คุณพี่ ชลธิ”

“อะไรนั่นของจำพิไรไต่จริงๆ เหวื่อหรือ?”

“เอ ทำไมคิดนั้นไม่ทนาย” เจ้าหล่อน

เจ้าหล่อนหน้านิ้วคอดยักคอดยัก วิสาสะ

กล่าวขึ้นลอยๆ

ของเขา แต่ในบิกกลนั้นเองก็ร้องออกมา
ด้วยความยินดีว่า

“นี่อะไรทนายได้ยังไงไร เพราะเขา
ไม่ได้ขยับขยับขยับ แต่ในวันนั้นพะเอินเขามา
ขยับก็เลยรีบเพราะที่แทน ที่จริงในพวกห้อง

“คุณพิ — คุณพิชโล!”

ชายพะเนาะไร คิงผมปลอมบนศีรษะออก
และลยรอยสักแค้นไต่ตามหน้า แล้วยักตัว
ตรงขึ้น ทำให้เห็นร่างอัน ผ่องใส ของ เขาได้
ชัดเจน

ของเรา มักจะมี ลูกแฝดเสมอ อย่างเช่น
คุณอาว ก็มี น้องชาย คนหนึ่ง เป็นลูกแฝดอีก
เหมือนกัน”

“คุณพิ คุณพิยังไม่ได้ยักหรือ?” แม่

“จริงค่ะ คิดกันเคยพบครึ่งหนึ่งหรือสอง
ครึ่งจำไม่ได้ เขาทำงาน อยู่ที่ จังหวัด
นครปฐม”

ส่วนน้องรับถาม

นายชโลยม “ตายรึน้อง ยัง พียงไม่

มีการสนทนาด้วยความปลื้มปริ่มต่อไป
อีกบ้างตามควร แล้วนายชโลยกก็ลากลับ
และหลังจาก ความ ยุ่ง ยาก ทั้งหลาย แล่น

ตายหรือ?”

นางสาวนางเยาว์ผดุง “ก็คิดเห็นคุณพิ

ถูกแทงแท้ๆ นี่นา”

นายชโล “ถูกแล้วแต่คนที่ถูกแทง

นายชโลก็ได้ทำการสมรสกับนางสาวนางเยาว์
อยู่ด้วยกันด้วยความผาสุกสืบมา ส่วนทิพย์
ชุมทรัพย์ก็ได้ไปค้อออกเพิ่มจำนวนทรัพย์สมบัติ

ไม่ใช่พิ เขาเป็นพี่ชายของพิชโลที่ น้อง

คงยังไม่รู้ว่าคุณพิมีลูกแฝด เขาเกิดก่อน

ของนายชโลด้วยอีกส่วนหนึ่ง นับว่าเรื่อง
ราวทางสันติได้มายุติกันโดยเพียงนี้เอง

พิ ๒ - ๓ นาทีเท่านั้น”

ใบทองภักดีแทนสร้อย โดย อุบลวรรณ

(ต่อจากหน้า ๑๐๔๔ ฉบับ พฤษภาคม)

กรรม (ต่อ)

ยี่ เว หิตถุจ สารุญจ	ดีเว ปรมทุกกร
๑๕ การไต่ยอดขี้ผึ้ง	ความดี
ทั้งประโยชน์ทั้งทวี	มากล้น
เสริมอาคมให้สุขศรี	สมมาด มุ่งนา
การนั้นยากยิ่งพัน	พิรุณผู้ฟังแสวง

สุทธิ อสุทธิ ปจจัต

๒๐ แสดงความสะอาดนี้	เนื่องมา
อีกความไม่สะอาดปรา	กฏไชร
จะบริสุทธิ์หรือหา	บริสุทธิ์ ไม่เลข
สองอย่างนี้หากได้	เฉพาะด้วยอาตมา

นาญญ อญญ วิโสธเย

๒๑ คนอนสามารถให้	อีกชน หนึ่งแล
บรรลุตสุทธผล	ห่อนได้
ดีชวกเพราะตน	ตกแต่ง เองนา
ใครเล่าจักสรรคให้	ชั่วร้ายกลายดี

สานิ กมฺมานิ นยฺนติ ทุคฺคติ

๒๒ กรรมมีสองอย่างอ้าง	ออกอรรถ
กรรมชั่วกรรมดีจัด	แจกไว้
ทำชั่วชั่วยอมชด	สู่ทุก- คตินา
ทำชอบชอบส่งให้	สู่ตัวแดนสวรรค์

มลาเว ปาปกา ฐมฺมา อสฺมิ โลเก ปรมฺหิ จ.

๒๓ ปวงธรรมลามกนั้น	เป็นมล- ทินเว
ในโลกนี้ทุกหน	แห่งหล้า
ถึงในโลกหน้าผล	เพิ่มส่ง
เพราะวิบากบาปกล้า	กลั่นให้ห่างคุณ

ปญฺญํ สุขํ ชีวิตํ สุขมฺหิ

๒๔ บุญคอยส่งสุขให้	ในยาม
ชีพดับ, สุขย่อมตาม	ได้แต่
เหตุมีสติปราม	ปราบเวท- นาแฮ
อีกเมื่อดับขันธเข้า	เขตต์แคว้นแดนสวรรค์

ฉบับ ตัดต่อเล่มใหม่

โดย อานันท์

(ต่อจากหน้า ๑๐๐๘ ฉบับ พฤศจิกายน)

บรรพที่ ๖

พิธีการประหารชีวิตครั้งข้าพเจ้า ได้
ไปในเวลาไปพอครบได้หนึ่งสัปดาห์พอดี ก็
ได้รับพระราชานุญาตให้เอาตัวของข้าพเจ้าไป
รักษาตามคำพิพากษา เจ้าน้ำที่ใต้กระ
เตรียมการไว้พร้อมมูลตั้งแต่ตอนเพลากลาง
คืน ครั้นรุ่งเช้ากระบวนประจานโทษก็เริ่ม
เข้าตั้งแถวเป็นขบวนน้อยๆ เข้ากระบวนหนึ่ง
เมื่อพระไกรมาเทศนาโปรด ขบถัดหนึ่งแล้ว
ราชมีญ์ก็ให้ข้าพเจ้า ประทับ อาธารณ์ ไป คอย
ข้อคาแลใช้ครวณจนยกหยกษา เป็นจอมพล

ไปในกระบวนนั้น เสียงฆ้องกระแตกระเทาะ
ครึ้มครางคล้ายกับทารถ้องให้ ซึ่งตัว
ข้าพเจ้าเองได้ถูกบังคับให้ตะโกนร้องประจาน
ตัวไปทุกๆ ระยะ ๑๐๐ หลึงชายชาวเมือง
แหยถ้วนหน้าก็พากันมาขอตามดู ข้าพเจ้าอยู่
ทั่วทุกถนนหนทางจนเย็บคยก็ อันเสียง
โหม่นนาซังซมแล สงสาร ข้าพเจ้าอยู่ ออของฟัง
ไม่เป็นศัพท์ ลางคนที่ใจแข็งกล้าก็เดิน
ตาม มา ข้างๆ กระบวน เพื่อจะไปยัง
ทะเลแดงแกงก้วย ส่วนคนที่ใจอ่อน เมื่อมา

เห็นหน้าข้าพเจ้าได้ฉันทักซัดใจแล้ว ก็เลย
หลบไป เพราะ ความ เสียว ได้ สยด สยอง ใจ
เหล่าทหารแซงต้องคอยห้ามปราม คน คนอง
กาย เกล็นล้งล้าเข้ามาปะปนในกระบวน
อู๋มู่ โคซากเลียง

ครั้นการพาตระเวนเพื่อ ประจาน ความผิด
ของข้าพเจ้าได้ สิ้นสุดลง ในระบอบหนึ่งของ
กำแพงพระนครแล้ว เขาก็พาเอาข้าพเจ้า
ออกไปยังวังตาลกทาบเมือง ซึ่งขณะนั้น
ไว้ทั้งแปด สำหรับใช้ ประหาร ชีวิต นักโทษ
มาแต่โบราณกาล ภายในแอ่งกลางกันม่าน
ไว้ทั้งสี่ด้าน ด้านหนึ่งเป็นซุ้มประตูเข้า ถัด
จากหน้าประตูเข้าทางข้างซ้ายมือ เป็นที่
ตั้งศาลเพียงตาสังเวทเพรียกขั้วสรวายเข็ก
ไว้กับศิระสุกร ตามลัทธิของเพชฌฆาต
มี ทาน นครบาล พรหม ทั้ง มรณาร มา นั่ง เป็น
ประธานอยู่อย่างสง่าผ่าเผย เจ้าน้ำราชมัญญ
พาเอาข้าพเจ้าเข้าไปผูกติดกันไว้ กับไม้หลัก
ติดกัน นั่งหันมือทั้งสองสามยอด แล
งักหัวกระป๋องไขว่ขวานออกจนหมด คาถาโหล่งเฮ้ง
คุมแถวทหารอาสาไปรับเกส เข้ามาตั้งเป็น
วงล้อมรักษาเหตุการณ์เวลาตลอด ประมาณ
๑ กองร้อย เมื่อเข้าไปภายหลังข้าพเจ้า
สยดตาม ถึง ระเบียบ การ รักษาใน น้ำที่ ชนคิน
ได้ความว่าไม่เคยมีตัวอย่างมาแต่ก่อน ที่

ทางราชการจะเอาทหารอาสาต่าง ประเทศ มา
กำกับการประหารชีวิตนักโทษเลย แต่
สำหรับการครั้งนี้เขาก็ดูเป็นพิเศษ เพื่อ
ให้การคุมขังวังล้อมแน่นหนายิ่งขึ้น ซึ่ง
ตัวคาถาโหล่งเฮ้งก็ เต็มใจ สมัค ที่จะ มา บังคับ

การด้วยตนเอง เพราะจิตอธิษฐานอาฆาต

“นักโทษผู้นี้ใคร จะเป็น ผู้ รับ รอง !”

หัวหน้าราชมัญญ์ร้องถามขึ้นด้วยเสียงอันดัง

ทันใดนั้นนายเพชฌฆาตคนหนึ่ง มือถือ

ดาบก็ สย เต้า เข้า มา ยืน ข้าง ตัว ข้าพเจ้า

พลางก็เงยตาขึ้นทู่เหนือศีรษะข้าพเจ้า ด้วย

ท่าทางอันซึ่งจริงจัง แล้วร้องตอบว่า

“ข้าพเจ้ารับรองเอง !”

เมื่อพวกราชมัญญ์ได้ฟังดังนั้น ก็พากัน

ถอยออกไปตามน้ำที่ มนษศิ มาน้ำที่ตกคอ

คน ก็กระเข้ามาเอาหินอุดรท้าวข้าพเจ้าตามพล

แต่ข้าพเจ้ายกมือขึ้นห้ามไว้ แล้วพูดว่า

“ไม่ต้องออก ก็ ได้ ใจ ของ ข้าพเจ้า ไม่

ว้อกแว็กตก”

“มันมีผลธรรมคาไปหรือ ?” เขาว่า

“แต่สำหรับฉันเห็นว่า ไม่จำเป็นต้อง

ทำเป็นธรรมคาเสมอไป” ข้าพเจ้าตอบ

อย่างไรเย็น

“ตามใจมันเถอะ !” ท่านนครบาล

ตะโกนมาประกาศ

กันนั้นข้าพเจ้าจึงได้ ได้รับความสะดวกสบาย โดยไม่ต้องเป็นคนโรคหุนก เพราะลูกเอากินอุรทุ เหมือนกับนักโทษประหารชีวิตทั้งหลาย ในหมู่พวกตาคูกของผู้นักมายันต์ อยู่ด้วย อิสสาสะ ประสาท อันมั่นคงต่าง ๆ ก็เพื่องมาที่ตัวข้าพเจ้า เป็น ตาเดียวกันไปหมด เป็นที่น่าเข้าใจอย่างหนึ่ง ครั้นว่าข้าพเจ้าจะเล่าข้ามไปเสียก็กระทำให้พละเรื่องก็อวยวิไป จึงอนุญาตบรรยายลงความซบซนในเหตุการณ์ของการ กระทำไว้สักเล็กน้อย เชื่อว่าท่านสหายทั้งหลายจะอภัย

อันนั้นเชื่อว่าสุสานเป็นที่เก็บศพก็ดี บ้างบ้างฝังเผาศึกต่าง ๆ ทั่วไป ก็ดี มันย่อมไม่เป็นรมณีสถานที่เทียว สำหรับหย่อนใจแก่ปวงกตชนคนใด ท่านก็ไม่เห็นธรรมดาที่เป็นจริงฉันนั้น แต่ทว่าขอย่อแห่งความสังเวชสลดใจเหล่านั้น ยังได้รับความประหลาดลึกลับของบุคคลผู้ ปกครอง โดย อากาโร เข้าถือนายข้าข้าพเจ้าจะระวี รัชชา แล้วฉาง อยู่เป็นนิตยอย่างสอาดอันหมดจด พอควรแก่การจะกินได้เมื่อลงคราวจำเป็น แต่สถานที่หนึ่งซึ่งเป็นที่สำหรับกระทำความตายให้แก่ นักโทษชั้นอุกฤษณ์ หาได้ มีกรรมสิทธิ์ติดอยู่แก่ใครเป็นผู้ถือสิทธิ์ไม่ ฉะนั้นสภาพแห่ง

รูกขชาติ จึงทรงต้นแลเลื้อยเลื้อยเกี่ยวพันกันไปตามลักษณะของ พื้น แผ่นดิน ทั่วทั้งวง เมื่อมีการจำเป็นจะพลายามนุษย์ผู้เคราะห์ร้ายถึงขนาดคนใด ก็จัดการทวงถอนถึงเสีย แต่เฉพาะเพียงบริเวณที่ตอถองการแท้ ๆ จึงเท่านั้น อันภายนอกนั้นก็เต็มไปด้วยหนามพังกอ หนามไผ่ แล โศก กระสุน ซึ่งมีพิศมัยอันร้ายแรง ไว้ตามยะถากรรม ทนระลอกแล้วถึงคนใด ถึงแม้ว่าคนจะไม่ มีอิสระ ลอยชาย เข้าไป เกาะเกาะใน การกระทำของเจ้าหน้าที่ในร่วมเขตใดก็ดี แต่ถึงกระนั้น ก็จะได้ มี ใคร ไร ระบับ ระบ่อ ที่ถ้อย คือ ทักขล้ายาก ที่คนจะต้องพากันเหยียบย่างไปบนความแหลมคมของหนามไผ่ เพราะความกระหายหัวใจ อย่างยิ่งนักนั้นก็หา มิได้ และแทนที่คนจะยอมแพ้เสีย ให้หนามแหลม ๆ เหล่านั้น ก็ต้องพ่ายแพ้ลง ฟินาไปสิ้นจนเป็นผลดีเอง นั้นและความเด่นชัดของมนุษย์นั้นช่างเป็นการน่าระอาอย่างยิ่งนัก ก็ยังถ้ายังได้เห็นเขาเหล่านั้นกำลังเขย่งขึ้นแซกเขี่ยกันเอง เพื่อบริการของข้าพเจ้าให้เห็นโดยฉันทักขเจตด้วยแล้ว ก็เป็นการน่าขยขันในนักหนา โอ! มันหาใช่เป็นของควรที่ สภาพจนระ ชมชื่น อยู่ นัก เลื้อย ที่เดียวหนอ!

ครั้นไ้เวลา นายเพ็ชฌาต ก เอามือก
กระหม่อมข้าพเจ้าไว้ แล้วก็รู้สึกเย็นวาย ๆ
ที่ศีรษะ เพราะเป็นพิษระยาบลมสกของเข
เพราะที่ที่ข้าพเจ้าไม่ไ้ต้องมนตร์นั้น จนจ
ที่เกี่ยวข้องอย่างไรก็ไม่ทราบไ้? ในขณะ
นี้ข้าพเจ้าจึงเป็นแต่รู้ สึกว่าเลย ๆ ไม่ยักง่วง
กลีบเห็นเป็นขำไปเสียด้วยซ้ำ แต่ครั้น
วาระขึ้นทำลมทาโลงอยู่ ก็จะเป็นการ
ล่วง เวลา ของ เขา ให้ เน้น ซ้ำ ไป โดย เปล่า
ประโยชน์ ทั้งข้าพเจ้าก็ไ้ตั้งใจอะไรให้มัน
เสร็จ ๆ แล้ว ๆ ไปเสียสักที่ ซิคร้านมานั่ง
ทนมอชหลัง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทำเป็นหลยตา
แล้วก็ก้มหน้าลงไ้คอโก้งขึ้น เพื่อเขาจะ
ไ้เลือกพันเอาตามชอบใจ ฝ่ายนายเพ็ชฌาต
ไ้เห็นอาการของข้าพเจ้ามันเย็นไป เช่นนั้น
ก็ถอยหลังออกไปนั่งถ้อย คม เชิง อยู่ข้าง
หน้า ห่างจากข้าพเจ้าประมาณสัก ๖ ศอก
เศษ โดยอาศัยที่ข้าพเจ้าหัวทาคอยครุ่น
ก็เห็นเขาทำเป็น อาดหิ สัญญาณ ด้วย มือไป
ทางประตูย่า ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าก็ทราบดี
ประจักษ์ว่า เขากำลังเรียกคายนั่นให้
ออกมาพันข้าพเจ้าแล้ว

ใจข้าพเจ้านึกเสียอย่างใหม่? ท่านสหาย,
ท่านจะถามข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ? อย่างเลย,
ขอไ้ไปรบกวนอย่าไ้พยายามถาม ข้าพเจ้า

อย่างนั้นเลย ก็ข้าพเจ้าไ้คำนวณคแล้วว
ความตายนั้น คงจะไม่ไ้ซ่อนไกล ที่แท้ก็
คือความหลยที่ไม่รู้จักตน และมีวิญญาน
อันไ้ ใครไปสู้ยังโลกที่ใหม่ ที่สุกที่ ข้าพเจ้า
ยังไม่เคยประสบพบเห็นมาเท่านั้น มันจะ
เป็นการแปลกปลากไปมากมายนักเชียวหรือ
ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย เชิญละสิ! ทาย
ร้าย ทาย ที่ ทาย หน โยราด บ่อม ว่า กัน กัน
ข้าพเจ้าไ้ทำทางของข้าพเจ้าไป ถึง มุม ที่สุด
แล้ว จะต้องมาเีหระอะไรแก่ความตาย
เจกมันยังพอกันไ้ว่าชวไม่เย็นอ นั้น
ก็เพราะมันไ้ คึกจนคกแล้วเหมือนกัน น
และหัวใจของข้าพเจ้าในเวลานั้น

ข้าพเจ้าก็มี ก็มิต้องคอยรับคมาอยู่
อย่างเร่งร้อน ไม่ชอบซักซำเสียดเสียด
นายเพ็ชฌาตอย่าง เค้นไป คาม แขนง คึงคักคัก
และเสียงอากาศซาดเพราะอำนาจแห่งคายน
กวักแกว่งอยู่ไปมา ครุก็งอไม่เรียวทว
กว้าง แต่กลีบกระทำไ้สำเนียงมนนคัง
พันหยดโอฆามแลพจมาเป็นลิตกทั้ง ประหนึ่ง
กยว่าถ้ามยุยาลัส ปลิว ลอย มา ตกลง ยังพัน
พระอรณิ ก็จะได้ ยินแต่เสียงของสองสิ่ง
นั้นกระทยกันไ้เป็นอันคิ หากไ้ มีสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดมา กระคก กระคาก ทำลาย ความ สงบ
เจียแห่งกาลฉาตของข้าพเจ้าไ้

พอตกนกับเมือข้าพเจ้า กำลัง พัง นึกไป
ถึงทางที่ชอยอยู่ก้วยความตั้งใจจริง ก็ไค
บินเสียงพย ๆ ๆ! แล้วก็ผลลวี่ ๆ ๆ!!

พร้อมกับเสียงให้ร้อง ไชโย ! ไชโย !!
ไชโย !!! ประกังขึ้นขึ้น ๆ กันโดยรอยทวี
ของข้าพเจ้า และไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะทน
พิจารณาให้ตระหนักว่าเป็นเรื่องอะไรกัน ก็
มีร่างกายของคน ๆ หนึ่ง ล้มฟาดลงมาที่
ข้าพเจ้ายังนึก และกินชักพลาก ๆ เพราะ
ถูกฟันที่เข้าเกือบขาดสพายแล้ง ต่อมาเป็น
ครู่ ข้าพเจ้า จึง สังเกตไคจาก เครื่อง แต่ง ตัว
ว่าเป็นเพศผาคนนั้นเอง และอีกคนหนึ่งทง
คุมเชิงอยู่คร่งหน้าของข้าพเจ้านั้น ก็คือชาว
อยู่ณะที่นั่นเหมือน กัน กอง ทหาร อาสา
โปรตุเกสตกกัน ไคเกิดการต่อสู้ขึ้นกับ
พลเมือง ซึ่งแต่งตัวเป็นราญ อยู่เป็น
อลหม่าน

“ไคให้ครมึ ผนมาช่วย!” เป็น
เสียงคน ๆ หนึ่งตะโกนพลาง วิ่งพลางเข้ามา
หาข้าพเจ้า และทรงเข้าคักเชือกผ้าขาวที่มีคัก
แขนข้าพเจ้าอยู่ก้วยหลักออกทันที ข้าพเจ้า
เหลียวไป ก็ จำไค นึก ว่าใคร ที่ ไหน เสีย อีก
องนามทหารผู้ ชอส์คัยในหมู่ของ ข้าพเจ้านั้น
เอง กายทั้งสองมีอนันอ้ายไปค้วยโลหิตสดก
“นั่น, พวกเราทั้ง ๓๖ คน ” เขาพูดค้อมแล้ว

ก็ชมอไปที่หมู่คนซึ่งกำลังคลยพันแทงทหาร
โปรตุเกสอยู่อย่างพลัน “โอ้, นี่ครมึคบาย
เรารับพากันหนีเถอะ”

ในขณะนั้นสั้เก้เงิน ที่ กางกัน อยู่ ทั้ง
คาน ชุ่มประคบาย ศาลเพียงตากัน วิภาศ
ไปสิ้น ผู้คนที่ยืนอยู่ทั้งหมด ก็ตระหนัก
คกใจรวนเรซึ่งกันหนีอยู่ไม่เป็นส้า องนาม
สังคบายมาแย่งให้ข้าพเจ้าถอยเล่มนหนึ่ง ทันไค
นั้นความชยากเป็นอศิระภาพ ก็ผกชนมา
ในไค แต่พอคบายถึงมือ ข้าพเจ้าก็กระโจน
เข้าไคผู้ซึ่ง ยังอาว ก็คกัน ชัก ขววงไม้ เลือก
หน้า สองคนก็ของนามค้องช่วยกันผาพัน
โดยมุ่งหมายจะแหกออกไปจากที่ลุ่ม แต่
ก็ยังไม่ไคไคโดยง่าย ๆ เพราะทหาร
โปรตุเกสมากมายนัก ทันไคนั้นข้าพเจ้า
ก็เหลียวไปเห็นท่านนครบาลผู้ มีปากอินกล้า
ยืนตัวสันเทา ๆ อยู่ จึงวิ่งปรากเข้าไป
ยักเขาซื้อมือไว้ ข้างเจ้าพวกทนายจะเข้าแก้
แต่ไคของนาม ประเคน ลงไปให้ คนละขั้วไค
หลัก เลยพากันวิ่งหนีไปหมด

“จะว่าอย่างไรเจ้าคุณ ท่านเป็นทักของ
ผนข้างละ ปากกันนี้!” ข้าพเจ้าควาค
ส้าทักถาม

“อย่าทำฉันเลยพ่อทนหัว นึกว่าปล่อย
ลูกนกถูกกลากสักทีเถิด” ท่านขุนนางขยับ

ถูกชักเข้าไปในร้านนั้นโดยเร็ว

การเข้าใจ ในทำนองที่เคยเข้ามาแล้ว
ก็มีขึ้นในใจข้าพเจ้าอีก ตามที่เคยได้กล่าว

มาแล้วว่า การค้นของมนุษย์เพราะความ
คั่งใจ ได้เหยียบย่ำทำลายเครื่องกักขวาง

ต่าง ๆ เสียสิ้น โดยอาการฉุนเฉียวตามเกิด
แต่ก็หาเท่ากับการค้นของ คนที่ไม่มีความคั่ง

ใจนั้นลึกเท่าการฝึกเส้นผมก็มิได้ ในขั้นต้น
ว่าหนามไหนได้ แผลกลาญไป เพราะ คน

เหยียบย่ำ แต่กับคนคนไม่ทุกพระระเทศชนิด
ก็ได้ถูกคนโดนจนวายไปเป็นน้ำกลอง ถ้า

ไม่ใช่เพราะว่า คงตาลหุ้มคันทาลแต่ละต้น
สูงใหญ่ไพศาลไม่สามารถที่จะล้มลุก คลุก

คลานได้ง่าย ๆ แล้ว ก็อย่าหมายเลยว่า
จะขึ้นทรงกันอยู่ ได้แต่กระนั้นก็หาพินิจจาก

มนุษย์ที่มองข้ามอันไม่ใช่ขอยึด วังตรงมา
โดนชนเอาอย่างแรง ๆ แทบทุก ๆ คนไม่ มี

น้ำขยขึ้นใจหนักหนา และผลแห่งความ
คั่งคั่งของมนุษย์ ดูช่างแปลกวิงวอน !

ท่านสหายเอ๋ย

“เราจะไปทางกาญจนบุรี จะไปทาง
ไหน ?” ในที่สุดข้าพเจ้าหันไปถามองนาม

องนามแห่งนั้นเข้าไป คงอาทิตย์อยู่ครู่
หนึ่งแล้วตอบอย่างแน่ใจว่า “ต้องไปทาง

วันตกเฉียงใต้ ชีอริย์ ” แล้วเขาก็ขมิ

ไปตามทิศ

“งั้นก็มาทางนี้” ข้าพเจ้าว่าแล้ว
ก็ออกนำหน้า

“เราจะไปทาง ปรารถนา มีดีกว่า หรือ
ชอริย์ ?” องนามท้วง

“ฉันมีอะไรจะไปยั้งนั้น” ข้าพเจ้า
ตอบเรื่อย ๆ

“ดังนั้นเรากำลังถูกพวกมันตามมาจ๊ะอีก
เป็นแน่ เพราะทางนี้กว่าจะออกจากพรมแดน

ได้ตั้ง ๒ หรือ ๓ วัน ” เขาอธิบาย
“จำเป็นจริงหรือจะไปให้ได้ ” ข้าพเจ้า

ยืมพูด
องนามก็ไม่พรั่นพรึงเหมือนกัน กลับ

เดินตามหลังมาด้วยความเต็มใจ ข้าพเจ้า
วิ่งข้างเขินข้างเรื่อยไปแล้วแต่ก็มี ประเทศ จะ

เป็นททยหรือกลางแจ้ง โดยไม่ได้หยุดพัก
กันเลย พักหนึ่งใหญ่ ๆ จึงบอกให้องนาม

ราชาลงข้าง เพื่อจะได้ผ่อนความเหน็ดเหนื่อย
เสียบ้าง เพราะทางนี้ยาวถึงแม้ว่าจะไม่รัก

เร็วเป็นพุ่มชฎีเสียก็เคยวกก็ แต่กระนั้น
ก็ยังเป็นเครื่องถ่วงเวลาไต่อยู่ข้าง เพราะ

ไม่ใช่เป็นทางสัญจรของสาธารณะชนเช่นทาง
เกวียนหรือทางหลวงเป็นต้น เราช่วยกัน

เขาทวยวิคตคเควองกักขวาง มีหนามไม้แล
หนามพุงคอเหล่านี้ ทั้งกับประหนึ่งเป็นงาน

อีกเรอกอย่างสำคัญที่เคียว เมื่อถึงทราวยก
ต้องวิ่งเข้ามามีไป ยักเอาแนวไม้ ทางข้างหน้า
โดยรวดเร็ว อันการกระทำทั้งนี้ เป็นความ
ประสงค์ ของข้าพเจ้าที่จะให้การหนีไม่ทิ้งร่อง
รอยไว้เพื่อสัตว์ ใช้ ติดตามได้โดย ะอย่างไร
ก็ตาม ข้าพเจ้าก็เชื่อ อย่าง แน่ชอน ที่เคียว ว่า
ฝ่ายมันก็คงไม่ ปล่อยปลระ ละเลยให้ ข้าพเจ้า
หนีไปได้ โดยสวดกกายเช่นคิก เมื่อมัน
จับแรงคุมกันเข้าคิกแล้ว ก็คงจะหวดกลับ
มาเล่นงานข้าพเจ้าเหมือนกัน โดยไม่ต้อง
สงสัยที่เคียว

ณนี้ และ ข้าพเจ้า จึงถือเอา การ เคนไพร
ของข้าพเจ้าในคราวครั้งนี้ โดยได้ออกเมฆ
มาหากพวนายอยู่ซึ่งไป ตักยวงคิก มนุษย์มา
จึงกระทำให้เคียวไป ด้วยความหวาด ะแวงภัย
ไปทุก ๆ ฝักว้าง อันส่วนของนามนั้น
ถ้าเขาไม่ใช่เป็นมโนราชของ ข้าพเจ้า เขาก็คง
จะเป็นมโนราชของพระสุธนราชาสักอย่าง หนึ่ง
จึงมีความ ซอัสติย แล้วก็ใคร่ ข้าพเจ้า ยิ่งนัก
ไม่ยอมห่างจากข้าพเจ้าเลยจนเพียงก้าว ถึง
แม้ว่า การ หนี ของ เรา จะ เป็นไป ด้วย ความ
วิบวอนก็ตาม แต่กระนั้นเรายังมีกระจิร
กะใจพอที่จะ ชั่วชอน กัน ชมนกชมนไม้ เล่นบ้าง
โดยมันใจว่าไคหนีมาได้ไกล โสแล้ว ด้วย
เกศะคุณพระคุณเจ้าช่วย ตั้งแต่ข้าพเจ้า

วิ่งหนีมา จนตกมาเป็นเวลานานแล้ว ก็
ยังหาได้มีวามว ว่าได้ มีใครได้ ติดตาม
มาถูกทางเดินของข้าพเจ้าไม่ ซึ่งถ้าข้าพเจ้า
จะคำนวณหนทางดูอย่างเครว ๆ แล้วก็คงไม่
น้อยกว่า ๖๐๐ เส้นเศษ หรืออย่างที่จะกว่าก็ได้

พันเอ็ดกัฟอกก็เกิดลมพายุ มีคนมดไปทั่ว
ก็คอยคุรหนึ่ง แล้วฝนก็เริ่มตกลงมานันมีก
ไคตั้งแต่นักไปหาน้อย ๆ ไปถึงปานกลาง จน
ถึงเมื่อกใหญ่กลายเป็นสายน้ำทั้งฝนแต่ทุกเทลง
มาอย่างจึก ๆ ข้าพเจ้าก็ยงนามต้องพากัน
ปฎิหารลงไป ชกอยู่ ในโพรง ต้นไม้ มะรามา
ทั้งสองคน

เผ่านั่งยิบเฝ้าคอยนี้เวลาทุก ๆ เหมื่อนตั้ง
แต่ยั้งจะไม่ย้ายคัก้วยข้าเมื่อแรกฝนตก จน
กระทั่งจนระพลย่ำล้งไปร่ำมร่อแล้ว ก็ยั้ง
หาซากเม็กไม่ รู้ สักหนาวาจนคางสันไป
ค้วยกันอยู่ก ๆ ต้องถึงกัยตกเข้านั่งเยียก
กันให้ยบอุ่นพอประทังไป อันสุถึณยาคัก
คนองส่ายลลายแสงอยู่เปรี๊ยะเปรี๊ยะ ยาง
ควรวกถึงกัย ตก ต้อง ยอกไม้ แล หินผาเป็น
พิทูลลัด คุเป็นทันสยคสยของยั้ง และ
สิ่งทวายที่สุด ก็คือความหิว เมื่อนักถึง
ความหิว เล่นเอานันคัก้วยไม่ทราบว่าจะได้
อาหารที่ไหนดมากิน ? ครันที่หนีไปมองคูกหน้า
องนาม ว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง ? มันก็เข้า

แบบเดียวกันนั้นเอง ความเห็นที่ต้งวัง
มาโดยได้พักคินนอยกาวที่สคัน ไค้กระทำ
ไค้กระทำ ออาหาร ของเรา ทั้งสองคน คลอน
แคลนไปมาก แต่กระทำอะไรไค้ เมื่อไม่มี
ทางไค้กระทำ ก้างชวณกันคิเห็นเหล็กไฟ
ซุกซุกยหรีกันคูกคนละม้วนแล้ว ก็เริ่ม
ลงมือคูกกันอย่งแณ ๆ เพื่อฆ่าเวลาคอกให้
ฝนหายเท่านั้น.

“ผ่าซั! นั้ระกไปด้งไหนกันนะ?”
ของนามแหงนหน่าซนไป มอญค ทั้ง พัว แล้วก็
พค ซน ลอย ๆ คล้ายกับ จะปรวาก กับ ตัวเอง
“ไค้ลงมาค้ง วันนั้ค้ำแล้วข้างไม้ หมคพัว
ย้งหรือ?”

“นั่นนะซคันก็ออกรำคาญคัม ที่แล้ว”
ข้าพเจ้าพลอยคล้อยตาม

“ผมเชื่อว่า ด้งข้าพวคนั้นจะตามมา
จึยเวา ก็ค้งมาไม้ถูกทางเป้นแน่”

“มันย้งเป้นลูกฝลคคนอย่งแณย้าพวง
ไป เออแต่ว่า นอย่งไรจ้งตามมาพคคิน
ท้นการพคคิไค้ยว?”

“โอ๊ย...เรอรววมันย้งคยากครึย ผมจะ
เล่าให้ฟัง”

“เออ ๆ ไค้ลงเลาให้ฟังดิ คินไม้
ไค้แกกม้วยแล้วย้าน”

“คอกอย่งนคริย เมื่อล็ก ๒ เกอนกว่า ๆ

มานั้ คุณพระท่านเรยคให้ผมไปหาที่ข้าน
สมทรวแล้วไค้ไป เมื่อไปด้งท่านพคว่า
ท่านไค้ ทรวย้าววาก สคทรนารายนั้เขามาราย
งานกับท่านว่า ไค้เท้าไค้หอยไปจากเมือง
ทรวยอย่งปลาค ไม้มีใครทรวเรอรว
ว่าไปเป้นไปคายอย่งไร? ท่านจ้งให้ผม
กับพวคทรวในหมู่ของเราท้งหมค ไปลัย
ถามให้ ไค้ความ ผมกับทรวร็กพาคันไป
ค้วยมาเร้วทก ๆ คนรวมไค้ ๑๔ วันคัม ๆ ก็
ด้ง ผมจ้งไปเทยลัยหาย้านไค้เท้า ครึน
ไค้แล้วเข้าไค้ไป ผมพคชายคนหนึง ย้ง
เป้นค็ก หมุ่ม รูปร่าง สระ สรวย เป้น อันมาก
เขา กาล้ง ย้น หน้า เครือยู่ที่ กลาง นอกชาน
เรือน ผมจ้งเข้าไค้ถามเขาว่า ไค้เท้า
อย่งหรือผมอยากจะพคล็กหนอย เพราะมี
จึระรึน แต่ผมเรยคนามไค้เท้าว่าทวาก
จะถูกหรือไม้ถูกกัไม้ทรว? เพราะคุณพระ
ท่านส้งมาว้างนั้น”

“ถูกแล้ว คินอย่งท้นคินซอกทวาก”
ข้าพเจ้าพคกหน้าคอก

“หมุ่มนอยคนนั้น ท่าน้าคาคลคค
และสวนคอกกับผมว่า ไค้เท้าไม้ไค้ยู่ที่
ย้านนั้นหลายเวลาแล้ว แต่ไค้ มีคินเห็นว้า
ฝร้งไปร็กเกส หาม เขาไค้เท้า ลงเรอ โยไป
กลางทะเล หมุ่มนั้นออกคความเห็นว้า

เกรงว่าเธอจะทำร้าย ซึ่งตัวเขาก็ดังได้
ทราบดีว่า จึ่งรีบมาได้ตามหาที่บ้านนั้น
เพราะมีคนเกี้ยมแลกกาย ของใดเท่าใดเขา
ไปให้แก่เขา”

“เอะ! เด็กหนุ่มนั้นคือใครกันนะ เขา
ชื่ออะไร?” ข้าพเจ้าออกนกกังสงสัยเป็น
อันมาก

“เขาชื่ออะไรผมก็ไม่ไ้ถามเขา? เป็น
แต่เขาบอกว่าได้เท่าเคยช่วยรักษาเกียรติยศ
น้องสาวของเขาไว้”

“อ้อๆ เข้าใจละ เล่าต่อไปเถะ”

“เมื่อเขาทราบว่าผม เป็น พวกเดียวกับ
ไ้เท่า ก็เขาช่างก็เ็นอกใจเป็นอันมาก
ไ้สั่งกำชับกับผมมาว่า ถ้าจะไปสยหาไ้เท่า
ให้พยแล้ว ก็มิทางอยู่แต่ที่เมืองหงสาวดี
แต่แห่ง ก็ที่กรุงอังวะอีกแห่งหนึ่งเท่านั้น
เพราะเมืองทั้งสองนี้มีเขตเป็นท่าเรือ ย่างที่
เรือใบดำนั้น คงจะแวะเข้าไ้จอดทำการ
ค้าขาย คับเป็นไรสินค้า เมื่อผมไ้ทรา
ความตามนั้นแล้ว ก็รีบตามมาด้วยม้าทั้ง
กลางวัน กลางคืนไม่ไ้หยุดแวะ ที่ไหนเลย
ชายหนุ่ม นั้น เขาช่างเป็น คนใจดี เหลือเกิน
เมื่อก่อนที่ผมจะลาเขามาตามไ้เท่า เขาไ้
ให้เงินแก่พวกผมเป็นค่าพาหนะเดินทางทุกๆ
คน ก็ไ้สั่งฝากผมมาว่า ถ้าไ้พย

ไ้เท่าเมื่อใดแล้ว? ก็ให้ช่วยเรียนด้วยว่า
เขาคิดถึง แลเขารู้สึกเสียใจด้วยเป็น
อันมาก ที่ไ้เท่าไ้ประสยภัยเช่นนั้น แต่
ว่าผมก็สงสัยอยู่หนอยหนึ่งเหมือนกัน ที่ไ้
เห็นชายหนุ่มคนนั้น มีของสิ่งหนึ่งซึ่งผม
จำไ้ แต่ผมไม่กล้าถามเขา ย่างที่ไ้เท่า
จะบอกกับผมไ้บ้างกระมัง?”

“มีอะไรที่แกสงสัย?” ข้าพเจ้าก็ออก
ซักถึงเหมือนกัน

“ผมเห็น เขา สรวม ประคำ ทอง คำ พระ
พุทศคุณอยู่สายหนึ่งทีคือ ผมก็เหมือนจะ
เป็นพวงเดียวกับของไ้เท่า

คำถามขององนามเสียว ปล้าย เข้าหัวไ้
ข้าพเจ้าอย่างไรชอบกลพุกไม่ถูก ชายผู้
ที่อ้างตนว่าเป็น พี่ชาย ของ สตรีคนที่ ข้าพเจ้า
ช่วยชีวิตไว้วันนั้น คือใครกันหนอ? เหตุไฉน
จึงไม่ละอายแก่ใจเขา ประคำ ของ ข้าพเจ้าซึ่ง
น้องสาวของเขาเอาแหวนพอกำแลกเขาไป?
ใช่ เป็นเครื่อง ประดับ ของตนไ้ โดย อากา
เรียดเลย เป็นเคษะบุญที่ไม่มีใครไ้เอา
ใจใส่ในเรือนแหวนวงที่ข้าพเจ้าสวมอยู่นี้ ถ้า
หา ไม่แล้ว เมื่อ เรา ไ้ พย ะ กัน ภายหลัง
ข้าพเจ้าก็จะไม่มีสิ่งสำคัญไป สำนแดง กับ เขา
เลย จึ่งอยู่, ข้าพเจ้าไ้โดยสาวภาพมา
ครั้งหนึ่งแล้วว่า ไ้ยังเกิดมีความรักขึ้น

ในหัวใจ เพราะ ผู้หญิงเป็น เจ้าของ แหวน วง
ซึ่งพระยันทนข้าพเจ้าก็ยังคงอยู่ อันรูปโฉม
โฉม พระธิด และ กิริยาท่าทาง พุทรา ของ เจ้า
หล่อน ข้าพเจ้าก็ยังรักใจคิดตายได้ มิได้
เสื่อมคลายไปจากความรักกันถึง จนกาล
บางครั่ง, เช่นเมื่อสองสามวันมานี้เอง ที่
ข้าพเจ้ายืนนอนดูขงอยู่ในครุ ซึ่งร่างกาย
ได้บรรเทาเต็มไปดด้วยไข้ทรพิษอย่างพระธิด
นั้น ก็ยังไม่วายทีระส่ำเห็นหล่อน และ
อนาคต ของ ข้าพเจ้า สำหรับ หล่อนได้ทำเนน
เรื่องราวไปเป็นคั้งเป็นแฉ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้า
พอใจเป็นพิเศษ ก็คือข้าพเจ้าได้ ฝันไปว่า
ได้สัมผัสถึงกายของในหล่อน เป็นที่เกษม
สำราญใจยิ่งนัก เมื่อเจ้าผู้คุมมาปลุกให้
ขึ้น ข้างออกสู่ สักซึ่งหน้าหน้า จนเกือบ
จะลุกขึ้นลักเข้าให้สักฉวางหนึ่งแล้ว

“ ยังไงครับ ได้เท่านั้นเจียนไปเชียว?”

“ น้องสาวของชายคนนั้น ไคเฮาแหวน
วงนี้” ข้าพเจ้าส่งมือให้เขา “ แลกเอา
ประจำพระพุทธรูปของคุณไป” ข้าพเจ้า
ตอบด้วยความกระตือรือร้นอย่างไม่ใช้เล่ห์

องนามยกมือขึ้นขยักปากโอ แคก ๆ แล้ว
พูดขึ้นลอย ๆ ว่า “ ผมไม่ยกทรายว่าได้เท่า
ได้ ไปแพเจ้ามาหนึ่งรายแล้ว”

ข้าพเจ้ารีบ เอา ศอก กระดุนลิ้นข้างองนาม

ให้หยุดพัก ด้วยรู้ สักละอายใจ แล้ว
จึงตักตบกพูดกันว่า “ ไปกันนะ แกล้งทำ
เข้าใจผิดมากมายไป เป็นแต่เราชอบพอ
กันตามฉันทธรรมเท่านั้น เออ แล้วไป
ละ ทำไมแกจึงมาพบนั่นได้?”

“ เมื่อได้ตกลงกันว่า จะต้องมาที่เมือง
หงสาวดีกันก่อน เพราะเป็นหนทางที่ใกล้
กว่าจะไปเมืองอังวะ ดังนั้นผมแลพวกทหาร
ทั้งหมด จึงพากันแต่งตัวปลอมเป็นมอญ
เสีย เอาอาวุธมีดพกเข้ากับข้าทางเง
เค็นไปกับหมู่ราษฎรเข้ามาในเมือง โดย
ไม่มีใครสงสัยอะไรเลย? ที่จริงผมเป็น
โซคของผมแลพวกทหารนั่นเอง ที่พอมาถึง
ก็ได้พบเห็นเขากำลังพาเอาไคเท้ามา กระเวน
เพื่อจะเอาไปฆ่า หมู่ทหารทั้ง ๑๖ คน จะปรี
เข้าแย่งเอาไคเท้า มา เสียให้ ไค ในเวลานั้น
แต่ผมห้ามไว้ได้ ด้วยเห็นว่าดังจะสำเร็จ
ก็จริงแต่ก็คงจะหนีไม่พ้น เพราะผมเป็น
กลางเมืองแท้ ๆ สู้รอไปจึงเอาเมือง
กระแฉงแย่งเสียก่อนไม่ได้ แล้วต่อไปนั้น
ไคเท้าก็คงจะระวดยอยู่ตลอดแล้ว เพราะว่าผม
กับพวกทหารได้กระทำการไปอย่างไร 2๒ ไม่
ต้องเรียนก็ได้”

“ งั้นไคเท้า”

ชายหนุ่มชาติฉวนหยกพูดแล้วก็หัวเราะ
ว่าเหมือน เด็ก ๆ ซึ่ง ไค ของ เล่น อัน พงใจ

นั้นเราจึงพากันขนย้ายขนไปขนคันไถรถคันหนึ่ง
เป็นพุ่มหนาทึบ มีกิ่งก้านสาขาคงกึกว่า
ใคร แก่งลงมา ตก แอ้งไว้ ด้วยความ ปราณี
พลางก็ต่างคนต่างคลี่ผ้าขาวมา ของตนออก
ทำเปลชูชก แล้วก็กระทำการถากถาเลียหยาบไป

ความหนาวสันสันทัน ด้วยต้อง ตาก ภาย
อยู่กันน้ำค้างนั้น ได้บังคยให้ข้าพเจ้าสีก
คันขึ้นตั้งแต่หัวนึ่งเป็นแสงเงินแสงทอง อัน
ร่างกายนั้นมึงทึงปวดเมื่อยและกระดูกันกระดูก
คล้ายกับว่าจะเป็นไข้ แทบกับว่าระลอกขึ้น
จากเปลมิได้ แต่ทว่าความหิวโหยไม่ไหว
ต้องลุกทลึงขึ้นนั่ง ข้าพเจ้าใจหายวาม ที่
ไม่ไ้เห็นเปลขององนาม หายไปพร้อมกัน
ทั้งเจ้าตัวเขากว๊ว ข้าพเจ้าตกใจสอสร้าย
ตามองหาอยู่เป็นครู่ จึงเห็นเขากำลังไ้
ไ้คงเข้าไฟ เรายึดสิ่งหนึ่งขงหรืออย่างอยู่
ข้าพเจ้าจึงเก็บเปลเสีย แล้วก็กระกายตามเขา
ลงมายัง ะ! มันช่าง เรียม เหลือเกิน
เขากำลัง ทำสับเพี้ยญชนะ อย่าง เนอ กระต่าย
อยู่ท่เคียว หนึ่งท่กลไ้ขึงกองอยู่ สันคง
สีกขึงกับขุ่มไปด้วยโลหิต เมื่อถูกไฟลน
น้ำก็ตกลงไปในไฟคังเสียงฉ ๆ ข้าพเจ้ามอง
ดูเขามันเขมคัง ๒-๓ ตัว ไม่ทราบว่าเขา
ไปไ้มาอย่างไร? มันช่างน่าเคียวจริง ๆ

“แกไปเอามาแต่ไหนของนาม?” ข้าพเจ้า

ร้องถามเพราะความคึก

เขาหัน มา หัวเราะ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดว่า
“ผมขว้าง ด้วยกาย ภาย ที่ ไคคันไม้ นั้นเอง
ขอรับ” เขาขมิบไปไ้ ไคคันไ้ไคนั้น แล้ว
ก็หัวเราะอีก “แหมมันมาเกินน้ำคังกันเยอะ
ก็เคียวขอรับ อีตัวหนึ่งสีขาวเหมือนขึงกับ
หอยก ขาขาวข้างหนึ่งแล้ว มันขึงกระ โค
หนึ่ไปไ้ เลย เหลือ แค่เพียง ๓ ตัวเท่า
นั้นเอง”

เขาพูดพลาง ก็กลับเนอกระต่ายพลาง
เรอไปเพราะไฟกำลังแรง หน้าตาอันม
ย่องเป็นคนมีความมั่งรังเสมอ ข้าพเจ้า
ออกเที่ยวหาน้ำล้างหน้า ครั้นเสร็จแล้วก็
กลับมาช่วยเขาย่าง ย่างเมื่อเจาเนอตัว
ฉลากแกมขึงสูกไปทก ๆ ขันสันแล้ว เรา
ก็ต่างแบ่งกันกิน จนอิ่มหมพมันด้วยกันทั้ง
สองคน เสร็จแล้วก็ชวนกันออกเดินต่อไป
ควนขันสูงไปตรงคังระ คาคคในราว
เที่ยงวัน ไม่ไ้พบพานสีกคนหรืออะไรเลย
นับว่าปลอกลกคึก ครู่หนึ่งเมอพ้นทิวไ้เออก
มากก็ถึงกลางทุ่งกว้าง ฉะทันมีราษฎรชาว
นาเขาควายมาเลี้ยงไ้ไปเนอมาก ดูกลอน
กลากทัวไป เมอพ้นทุ่งแล้ว ก็ถึงแม่น้ำ
ข้าพเจ้า ก็คึกเคลียวไ้ไ้ทัน ที่ ว่าทางที่
ข้าพเจ้ามานั้น คงจะได้ ผ่านมาทาง หลิง เมือง

เมาระตะมะ เพราะความแผนที่ปรากฏว่า ถ้า
ออกจากคลองชลเมาระตะมะ ๘๐๐ เส้นจึงจะถึง
แม่น้ำสะโคง ซึ่งกันเขตแดนระหว่างไทย
และอาณาจักรพม่า และแม่น้ำนี้มีลักษณะ
สมที่เรียกว่าสะโคงอยู่แล้ว ไม่มีคกกับเขย
ซึ่งมีอยู่ในจดหมายเหตุทางราชการนั้น

แม่น้ำสะโคงนี้ กว้างใหญ่ ไพศาล สดกระ
ดกนามไว้ มีคำกล่าวกันว่า ผีอยู่ปากหนึ่ง
จะเห็นช้างอีกปากหนึ่งเท่าหมูนั้น ก็เขยค้าย

อยู่ แต่สำหรับข้าพเจ้าขอคำนวณว่า ถ้าจะ
มีม้าใหญ่ ๆ สักตัวหนึ่ง ยืนอยู่ ปากทางโน้น
ข้าพเจ้าก็เห็นค้องได้ เห็น เป็นลูกหมู แน่จน

ที่เคียว แต่ว่าปราศจากเรือแพนาวาสัญญา
ไปมา พันทน์ มีสภาพ อันสงข เวยยร้อย

คล้ายกับประหนึ่งจะไม่มีเวลาไหล ท้นขึ้น ลง
คกทั้งน้ำในบ่อหรือสระนั้น, ถ้าใครจะคิก

ข้ามค้วยพะละก้าง ข้าพเจ้าขอขอกกล่าว
ว่าผู้คิกนั้นเป็นบ้า อย่างรักษามิ่หายที่เคียว

ดังนั้น จึงมีปัญหานว่า ข้าพเจ้าแล
องนามระค้องข้ามไปให้พ้นจาก กินแดน ของ

สักวัน จะทำประการใด? ข้าพเจ้านิ่งคิดแล้ว
คิกเล่าอยู่เป็นครู ในที่สุดปลงคกจึงหันไป

สีกิกองนาม แลขอกอขายให้แก่เขา เป็นที่
เข้าไถกันก็แล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นตรงเข้าไป

หาชายกลางคน ๆ หนึ่ง ซึ่งกำลังวิ่งควาย

เปลี่ยนอยู่ที่คั่ง เขาได้แสดงกิริยาปลาก
ใจในข้าพเจ้าเป็นอันมาก เพราะเวลานั้น

ค้วยของข้าพเจ้าแลลงนามนั้นและทะเลไป ค้วย
โคลนคตทั้งนั้น และกักอปรไปค้วยเราทั้ง

สองออกจะทำลากลนไปสักหนอย และมี
หน้าข้าถอกค้ายอยู่ค้วยกันทั้งสองคน คล้าย

ก้วยว่ามาปล้น เขาจึงขยับคตค้วยขึ้น
ทั้งทำคตที่อยู

“ผมค้วยอยู่หลายค้วยหรือ? ขอขันให้
ฉันใช้สักค้วยเถิด วาคาก่วงคตเท่าใดฉันไม่

ว่าคอก?” ข้าพเจ้าพคตพลาง แล้วก็ทำผน
ยิมกับเขาค้วยความสฬภาพ

“ไม่ได้!” เขาคระชากลเสียงคตบ “แก
อย่าเข้ามาใกล้ข้าหนา” เขาว่าแล้วก็ทำขยับ

ผ้าคตพุงเสื้อใหม่ เพื่อกะให้แน่นขงชน
“ทำไม? กลัวฉันจะทำร้ายค้วยหรือ?”

ข้าพเจ้าแค้นค้วยระ
“ก็แกถอกค้ายอยู่นั้นแฮะ!” เขารับคตอยู่

ทมิธข้าพเจ้า
“ใช่-กลัวไปไค้ เอิ!” ข้าพเจ้าก็โยน

คตลงไปที่คินตรงข้างหน้า “เมื่อพคตฉัน
ก็คิกเขาไว้ก่อนสิ” แล้วข้าพเจ้าก็แกคต

ทำเป็นค้วยหรือเสียบคตใหญ่
“ถ้าฉันก็หน้าไว้ ไกคตหนอย” เขาว่า

การคตคตของข้าพเจ้า แล้วปลาก

โคกเข้าซุยเอาเหยื่อง่าย ๆ กล่าวคือเกินเข้า
มากมีลงเหยื่อเอาเกาะที่กลางคืนทันที เมื่อ
ข้าพเจ้า เห็น ว่า เป็นโอกาส เหมาะให้ทั้ง นั้น
ข้าพเจ้า ก็กระโดดเข้าไป เอาเข้าทั้งสอง หนีบ
คอชาย ผู้เคราะห์ร้าย เจ้าของควายไว้ ไคมัน
พลาง ก็รวบ แขน ทั้งสองไปโพลไว้ เสีย ทาง
หลัง แล้วก็มัดเสียด้วยผ้าขาวม้าของเขา
เอง อดนามเอาทองเงินทั้งได้ ซึ่งติดตัวมา
โยนไว้ให้ ทั้งข้างๆ ตัวท่าน และเราทั้งสอง
ก็ยำหวาร ขึ้นไป นั่ง ยนหลังเข้ามึงขยับลิ้น
คอเป็นหนอง คิ้ว ที่เขา งาม อยู่ได้ โดย พร้อม
กัน ซึ่งการนี้ ข้าพเจ้าได้ วยเอาตะพดมีสาย
เชือกติดมือมาเสียด้วย แล้วก็ขึงคัมพเจ้าควาย
นั้นให้มันนำเราลงไปในแม่น้ำ ด้วย อาญา
แห่งเชือก ตะพด อย่างไม่มี ความ ปรานี เลย
ความ เจ็บปวดได้ ใจให้ ให้ เจ้า สัตว์ ลลาคไม่
เกินข้อ ล้มเสียสิ้น ซึ่งความ เองของเชือก
กระโจนวิ่งไปด้วยความแสบหนังก้าวอย่าง
สันทะเหยือก เมื่อถึงคตังก็ไม่หยุดหรือซังก
ให้ชักช้าเวลา มันยกเท้าหน้าทั้งสองขึ้นแผ่น
ลงไป ใน น้ำเย็นเยือก แต่ผิวอุ่น วะอุ เพราะ
แดดเผา คุเป็นทั้งจำเริญเย็นนัก เราทั้ง
สองก็ถอยขึ้นไปยังหลังควาย โดยเท้าคตัง
จมอยู่ในน้ำเพียงครึ่งแข้ง อดนามคอยเอา
ปลายควาย ทุ่มแทง สักข้างข้าง กันชอนมัน ข้าง

แทนประจักษ์ เพื่อกระตุ้นให้มันเร่งว่ายน้ำไป
โดยเร็ว

ทันใดนั้น เสียงตะโกนโห่ร้องก็ แล่น มา
โหวก ๆ จากฝูงคนทางบนคตัง ซึ่งข้าพเจ้า
เหลียวหลังไป ดู เขาเหล่านั้นล้วนแล้วไป
ด้วยรายการชาวนา กำลังตะโกนขังโยกมือ
ข้าง เพื่อจะให้ข้าพเจ้าถอยหลังกลับ ข้างที่
จะเป็นเพราะ ด้วยเขาจะเรียกข้าพเจ้า เพื่อเอา
ควายคืนคอกกระมัง? ถ้าเขาคิดดังนั้น ก็
คงจะโง่มาก เงินที่ให้ไว้ ก็เกินกว่าราคา
ควายทั้ง ๓ ตัวเสียซ้ำอีก จะให้ข้าพเจ้าทำ
อย่างไร? เมื่อขอซื้อกันดี ๆ ก็ไม่ขาย มัน
ก็ต้องใช้กำลังเข้าขึงคัมพกันข้าง แต่ข้าพเจ้า
ก็ไม่ได้ทำอะไร รุนแรง เกินไปนัก เพราะ
ข้าพเจ้ามีความจำเป็นโดยประจักษ์ทันด่วน จะ
มาฉวยเกรงเกรงใจกันมันก็ไม่ได้อะไร
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทำเป็นไขหลังย่น ท่านสหาย
ทั้งหลาย อย่า พัง ลง ความ เห็น ว่า ข้าพ เจ้า
ประพฤติกินเป็นโจรเลย

ครั้นการเดินทางโดยพาหนะควายเพื่อจัก
ข้ามห้วงมหรธพของข้าพเจ้าได้ ล่วงไปแล้ว
ไต่ กิ่งหนึ่ง ก็พุด ที่พบนน้ำได้ เกิดขวนขน
เป็นมวนเวียนขึ้น อย่างแปลกปลากตา มี
พายุเกิดขึ้น พลุ้ง ๆ อยู่ เป็น ทาง ยาว ไหว
ที่ตรงข้างหน้า เจ้าสัตว์ผู้เลือกอันสิ้นเนือง

มาจากคำแห่งท้าวพิ ก็ทำซึกหน้าเขนหันจะ
 ถอยกลับ ครั้นข้าพเจ้าแสดงนามเอาคะพค
 ข้างซ้ายข้างขวาเคื่อนคิแลด้อมแทง มั่น
 ก็กลยทำอาการลงมูกฟุด ๆ สู้ส่าหันทนเจ็บ
 มียอมไป ทนไถ่นั้น ข้าพเจ้าก็ไต้ประสย
 กับมหันทณภัยอย่างร้ายกาจเข้าทันที ภัยนั้น
 คือดำไม่ใช้สามีนางวิมลาล กล่าวคืออรช
 ผู้มีนามว่าชาละวันกุมภ ก็คงจะเอนท้าว
 พินดา หรือพญาพินวง ในจำนวนนั้นควไค
 ตัวหนึ่งเป็นแน่นอน มั่นไคลยขนิมาขวาง
 ทางควายไว้ด้วยความทนงองอาจ พร้อม
 กับทำสิ่งมหานท ข้ายากด่างพันแลเชียวคงทั้ง
 คมเลียบ ทั้งกว้างยาวอย่างมโหฬาร ปาน
 ปากประตูคำ มีวรรณอันเหลือช้อชนะคน
 แกรงสลัว ลำกายนั้นยาวใหญ่จะเทียบด้วย
 เรือเข็กสลักยลียแจ้แจวจะทวนนากัน สาร
 พางค์เค็มไปด้วยครายน้ำจเป็นขี้ไคร้อยู่เป็น
 ควาย ๆ ลอยน้ำพะเพ้อม ๆ มั่นลิมคาโพลง
 ไคกว่าคลยคันเดา เป็นวิคมีแสงแคงแก่ชุน
 เขียวส่อนิสัยให้เห็นว่าควายทหายาท พลง
 ก็สลักหางชลอ้วย ฟากท้อง พนน้ำอยู่ไป มา
 ในทำนองประภาคคักกิดอำนาจ ขัดขวางทาง
 เกินของข้าพเจ้า ตามคำแห่ง นักเลงโคเจ้า
 ของถันอยู่เค็มที่

เจ้าควาย อันน่าสงสาร ต้องทนว่าด้วยน้ำ อยู่

ยังก็เคียว ด้วยอาการอันเหนอยอ่อนกำลัง
 แลเกรงกลัวเป็นอย่างยิ่ง ฮ้อ! ด้วยเหตุผล
 กระนั้นเองสินหรือ ชาวน้ำจึงไคพากันตะโกน
 เรียกให้ข้าพเจ้ากลับ แต่มนักส่ายเสียแล้ว
 ถึงจะหันกลับก็กลับ จะค้อไปก็เคียวระหี ทาง
 คทสัดก็ค้อข้าพเจ้า ต้องอยู่ ที่ไหนเสียเขย
 ไกลมือ ทนนั้นและผลลวของนายหมุ่ขวัญ
 จะปรารถนา และข้าพเจ้าก็พึงสำนึกไคเคียว
 นเองว่า การทอ้งนามเห็นแต่ไคโอคาตยท้ม
 แทงว้างกายควาย เอนเป็นขาคแผลไป ทวนั้น
 ด้วยเหตุอันเองไคเป็นผลนำไป ถึงมูกของ
 เจ้าเรเซ ทวมทีมนั้น ไคกลนเลื้อยคงตะกาย
 ขึ้นมาด้วยความกระหาย โดยหวังว่าจะกิน
 เสีย เคยมีคำกล่าวเล่ากันว่า เขาเอาลิง
 มาคั่นนิ้วมือเสีย และผูกคิไว้ กับตะกาง เขา
 ลอยไปก็ยแพหยวก ก็ยังสามารถจะคัก
 รเซชื่ทัก้วยกินคนคิไคไคยอย ๆ อันเจ้าควาย
 ที่มีขาคแผลเลื้อยไคลลยู่สาไคไปนก็เช่นเคียว
 กันมันเป็นทำนองเช่นว่านั้น

ทันที, ทนคั้งทางเบืองหลังข้าพเจ้านั้น
 ก็กลยส่งเสียงฮอของชนอีก แต่หาใช่เป็น
 สำเนียงท้มความเรตนาคี เหมือนครั้งแรกไม่
 ข้าพเจ้าจึงเหลียวหันไปท ก็เห็นเจ้าทหาร
 มาไปรคเกสกล่าลงขีมา้อยุนคั้งเป็นอันมาก
 มั่นกำลังแก่งว่ตยอยู่ชวักไขว่ ด้วยความ

ศักดิ์อะไร แล้วกระโถนแข่งท่ามายัง
ข้าพเจ้า หนพั้งไม่เป็นศัพท

“เฮากองไว้ ที่นั่น ก่อน เดิก อ้าย เพื่อน
ยาก!” ข้าพเจ้ากระโถนคอยไปข้าง “มีวัน
ใดวันหนึ่ง ถ้าข้าไม่ตายเสีย ข้าคงจะกลับ
มาคืนให้แก่เองจงครย!!”

อันน้ำใจฉวยโดยมาก ซึ่งข้าพเจ้าขอ
เอาของนามขวกเข้าอยู่ในจำพวกเดียวกัน ว่า
เขาจะมีความเห็นอย่างไร? กัยเจ้าจรเข้ตัว
นั้น มันเป็นการนำพิศวงใจนัก ทองนามพูด
ออกมาแต่ตัวเองลอยๆว่า อ้ายกึ่งก้ามกราม
ตัวนี้ มันช่างใหญ่จริง ถ้าได้ยั้งกันด้อมย้า
กินสักหม้อหนึ่งก็ระอว้อยไม่ใช่น้อย แล้ว
เขาก็เอมมือเข้าไปลูบคลำหลัง จรเข้เล่นไต่
อย่างสยายใจ คล้ายกัยจับหัวลูกแมวตัวนั้น
กำลังคลอเคลียแข้งขาอยู่ณนั้น และไมทัน
ที่ ข้าพเจ้าจะร้องถาม ขอความเห็น กัยเขาว่า
ควรจะทำประการใดกัยเจ้าจรเข้ตัวนั้น ชาย
หนุ่มชาติฉวยณผู้เลือกอันร้อนกรุ่น อยู่ในกาย
ทุก ๆ หายากก็กระโดดขึ้นไปยืนอยู่ที่หลังจรเข้
แล้วด้วยความสะดวกคล่องตัววิ่งไต่ และทันใด
นั้นก็วิ่งไปทางตอนศีรษะของจรเข้อย่างรวดเร็ว
เร็ว เขาไม่หันมาหาหรืออะไรข้าพเจ้าห่มค ยก
กายขึ้นถือสองมือกุม แล้วกัฟลงทชอกคอก
และระหว่างปากของมันอยู่ฉับๆ และดูเหมือน

ทุกตัวของนามไม้ไผ่พันแต่เพียงเข้าเลย เช่น
ความตั้งใจ ะไต่ ตัว จรเข้ ขาดคากายทุกครั้ง
เมื่อข้าพเจ้าเห็นดังนั้น ก็สั๊กเชือกตะพดเข้า
ไว้ ในอุ้งมือจนมัน และก็เล่นตามเขาขึ้น
ไปข้าง เราสองคนช่วยกันทั้งคั้งคั้งพันมัน
อยู่เป็นโกลาหลพิ เลือดยากตาแลตามคอต่อ
เจ้าสัตว์ตัวนี้ไต่ แดง ลากไปในน้ำ เป็น แดง
ดอง เราก็ทำหุคหุคย่นผ่อนซากันไม่ ยั้ง
มีแรงเท่าใดเราก็ประเคน มันลงไป จนสุด
สามารถที่เราจะประหารมันได้

อา! ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้า
ขอให้เจ้าชาละวันกุ่มกัตัววิ่งเสียอีก ถ้ามา
โดนเข้าข้างคั้งนี้ ก็ไม่ต้องสงสัยว่ามันคง
จะกินกว่า ออ! กูอดวัน!! คั้งนั้นเมื่อคาย
แล้วไม้ไผ่บ้ายฟาดลงตาม บั้งตาแล ที่นั่ง
พระอิศวรไปแล้วครู่ใหญ่ อันท่าทางนักเลง
โคในน้ำ ของมันก็ได้ คลายลงไป เป็น ลำคัย
กล่าวคือค่อยหุบ ปากที่อ้าค้างอยู่ เป็นปาก ถ้า
นั้นลง และ เลือน ภายจน ถึงที่ละม้าย ๆ
ด้วยความสะดวก สงบเสงี่ยม เรียบร้อย จนครายเท่า
ถึงขนาดอันเป็นนครแห่งนาคพิภพ มิได้ทำ
ทุกขกิริยากันหรืออาละวาดอันใดอีก แต่
มันพ่นพวยอ้อยพลั่งพล่าน ในขณะทมนั้นจน
ลงนั้น ถ้าข้าพเจ้าไหวไม่ทันแล้ว ก็น่า
กลัวว่า ทั้งข้าพเจ้าแลของนามกัยเจ้าควาย

จะไม่ลืมตามันลงไปด้วย เพราะพิน้ำที่
ตรงนั้นไคว้นเป็นกันหอย ไม้ ลงไป มอญเป็น
เหวอย่างน่าเสียใจได้ แต่ข้าพเจ้าชักหน้า
ควายเขนไปพันเสียได้

ครั้นเห็นว่าคนไคว้ออกพ้นจากภัยไคว้นนั้น
ข้าพเจ้าก็ให้ จึงสองคน ช่วยกัน เขย็นค
ควายให้มันว่ายน้ำต่อไป ต่อมาอีกครึ่งหนึ่ง
ใหญ่ ๆ ก็ถึงชายหาดน้ำลึก พอเอา เท้าหยั่ง
ลงได้ ข้าพเจ้าแลงนามจึงพากันลงจาก
หลังควายเสีย ด้วยสงสัยว่ามันไคว้ทำงาน
มาเหนื่อยอ่อนมาก แต่เจ้าควายนั่นกลับ
ทำอาการปลุกใจขึ้นอีก ข้าพเจ้าสาบคาบ
อยู่รอบ ๆ ก็หาไคว้ประสยสิ่งอันใดไม่ จึงนึก
ว่ามันคงจะเกิดไข้เจ็บตามนิสัย จึงช่วย
กันพยายามจะบังคับมันให้มันว่ายน้ำต่อไปให้
ได้ ทันใดนั้น งดงาม ก็โผน เข้ามามาก
ข้าพเจ้าไว้ทางข้างหลัง และใช้มือกดคันค
ข้าพเจ้าให้มันลงไปในน้ำด้วยพลกำลัง ซึ่ง
ข้าพเจ้า ก็ยอมทำตาม ด้วยความกลัวไม่รู้ว่
เหตุผลกลไกใดใดเกิดขึ้น เป็นเวลาประว
กันกับที่เราทั้งสองค่าน้ำมลงไปหมดมอยู่ยัง
พันทรายไคว้นนั้น ก็ไคว้ ยืนเสียงเหมือน
วิฤตสิ่งหนึ่ง ฟากลงคองกยพิน้ำ อย่าง
เปรี๊ยะใหญ่แล้วก็รีบหายไคว้ เมื่อเต็ม
อาใจที่เราจะทนกับไคว้ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ผูก

งดงามไหลขึ้นมา ฉะกันข้าพเจ้าก็ไคว้หาย
ว้าย ด้วยควายนั่นไคว้หายไคว้เสียทางไหน
แล้ว ก็นั้นจึงชวนกันท่อน้ำต่อไปจนถึงคลัง
จึงขึ้นไปยืนคอยอยู่ เพราะงดงามบอกว่
ไคว้เห็นจระเข้กำลังจ้องหางจะฟาดมายังที่เรายืน
อยู่ในน้ำเมื่อครั้น ข้าพเจ้าก็ตกคอกให้ข้าพเจ้า
รมน้ำลงไป บางทีข้าพเจ้าเชื่อกันนั้นอาจะ
กลับมากินควายเสียก็ได้

ข้าพเจ้ายืนอยู่ครึ่งหนึ่ง ก็มีหวายเคียด
ขึ้นพลุ่ง ๆ ที่กลางแม่น้ำ ทันทีเจ้าจรเข้
ตัวมหิมาตัวนั้นเอง ก็ถึง ขึ้นมาจากน้ำ อย่าง
พุ่งกรวด ที่ปากของมันกำลังคายกลางตัว
ควายที่เราขี่มาไว้จนจมเขี้ยว แซงขาควาย
ขึ้นกินไคว้อยู่กระแหว ๆ พลังมันก็ชูคอวิ่งวน
ไปบนผิวน้ำ อย่างรวดเร็ว เหมือนจิ้งเหลน ซึ่ง
กำลังตกไคว้ โอ! ท่านสหายเอ๋ย มัน
ช่างฉีกกันลกซึ่ง เมื่อครั้นมันไคว้ทำอาการ
เป็นเงืองหงอย คล้ายกับว่าไคว้ รัยความเจ็บ
ป่วยแทบจะสิ้นใจอยู่แล้ว เจ้าจรเข้เอยเอง
ไคว้สอนบทรเย็นให้ข้าพเจ้ารู้จักสันชาติของเจ้าแล้ว
ว่า เป็นสัตว์ที่เจ้ามาขยายสาโดย เลี้ยงยาก
เพียงใดแล้วอีกครึ่งหนึ่งมันก็จมหายไคว้พร้อม
กับก้อนเนื้อควายอันโอชะรสนั้น

อนิจา! เจ้าควาย ผู้เป็น สัตว์ ที่มี ความ
สามัคคี ไคว้สู้่อุสาพาข้าพเจ้าแลงนาม

มาส่งถึงปากฝั่งให้พนักยืนทราบดีแล้ว อัน
ผลแห่ง ความดี ที่มัน จักได้ รัช คอยแทน นั้น
ก็คือความตาย เป็นที่น่าสงสารยิ่งนัก จง
ไปสู่ที่ซบซน ๆ เถิด

“อู! นั่น! นั่น!! ไ้เท้าคุณนั้น แน่
ครึ้ม” อองนามร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง พร้อม
กับไ้ชิมมอลงไปทันน้ำริมคลอง “มีทั้งกุ้งฝอย
แลกุ้งนางที่เคี้ยวครึ้ม”

แม่เจ้าไ้วย-ท่านสหายเอ๋ย ข้าพเจ้ามิ
แต่เหมือนไ้ไปตกกลางน้ำ หาไ้กินสิ่งเกตุไม่
แหล! ที่ริมคลอง ล้วนแต่เรอเข็งนั้น มัน
กำลังโผล่ศีรษะอยู่กระเป๋ม ๆ ขนาดศีรษะ
ตั้งแต่กำมาหนึ่งข้าง หย่อนข้าง เกินกว่า
ครึ่งสองกำก็มี ข้าพเจ้าเห็นมากกว่า ๒๐ ตัว
ชรอยว่าอ้ายพวกคนคงไ้กลืนอาหาร จึงพา
กันตระกายนมาด้วยความหิว ลางตัวสีกาย
เหลืองจืดเป็นหัวขมิ้นสีกก็มี ทำจนเป็นนิล
ก็มี ข้าพเจ้าแลองนามช่วยกันจับหัวระแหง
เอากุ่มลงไ้โคนหัวข้างคอย่าง เลยรุมหาย
ไปหมด ข้าพเจ้า หันไปมองคุฝั่งแม่น้ำ
สะโงะอีกครึ่งหนึ่งด้วยความท้อใจ แล้ว
เราสองคนก็ชวนกันออกเดินต่อไป

ท่านสหายที่รักของข้าพเจ้า ณะบั้น
ข้าพเจ้า ผู้มีนามว่า นายหมู่ขวัญทวารดา
ยไ้ไ้กลืนกินมาเดินอยู่ในดินแดนแห่งพระราช

อาณาจักรสยามเป็นอิสระแล้วด้วยประการทั้ง
ปวง ขอไ้ท่านสหายทั้งหลายไ้ช่วยกัน
จับใน อิทธิภาพ อันเล็กน้อย ของ ข้าพเจ้าใน
ครั้งนี้ด้วย เมื่อไ้ไ้เดินไปแล้วจนวนคำ ก
ถึงบ้านชาวไร่คนหนึ่ง เมื่อไ้ไ้ทำการในเรื่อง
อาหาร แลชอย่นมาจากเขาไ้ไ้สำเร็จเรียบร้อยแล้ว พอพลบค่ำเราทั้งสองก็ออกเดิน
ต่อไป

อันพงพนคสถานนั้น วิเวกวิ้งเงงไ้ด้วย
จักรระจันเรไรอยู่หึ่ง ๆ ร้อง เซงแซ่ คัพท
สำเนียงสุโธสนันแสนระโหยทล เพราะกระ
หายหิวอาหาร มีกระเวไพรไ้โยนแลไพรตัก
ก็กก้องขึ้นขานประโคมยาม สรรพพรวล
โอฟารสารพัดกลิ่นแต่รุกขพันธุ์สูงใหญ่เพียว
เปล่า แตกกิ่งก้านสาขายกคลุมไ้ด้วยยอด
แลใบ เป็นทรมนรมยา ยังก้ทรงผลหล่น
ผลเป็นพุ่มพฤษจรรคนัน จนหนาทึบ ยดบัง
วิคัม ทวง จันทรา ตา วา กร ใน ท้อง นภา กาศ
กระทำไ้ มีคัมวิหมันคุดมคุดมเควอ อยู่เช่น
แหล่ง ๆ อันลางแห่งก็ลยลัสลวแลละลานตา
หวนหอมระนรรสสุคนธชาติระรวรินนาสิกส
แสนเกษม ในยามเมื่อพระพายระบายพัด
กระพือพา อูระระเยือกเย็นด้วยลของปรมาณ
หิมะ หยด หยาก ชึ่ง ปลิว สาก อยู่ พรว่ง พรม
เป็นที่ล้าชันทยนัก นนผู้ถือเอาพฤษจรร

วันเป็นทางจร ย่อมจะแสนโสมนัสยิ่งนัก ซึ่งเราทั้งสองจะเรียงหน้าม้าเป็นคู่กันไปเสมอด้วย รมณีย์สถาน อัน ธรรมคาได้ ตก แต่งไว้พร้อมทั้งรถคันแลล้ามัธยม เป็นขอยิ่งยาใจอย่างเล็กเลอเพียงใดก็ ข้าพเจ้าผู้ใช้ชีวิตรคนเพื่อกระทำการตามหน้าที่ ก็ไถ่ถึงพร้อมแล้ว ในสมมุติโลกธรรมนั้น ๆ

ในขณะที่ข้าพเจ้าลงนาม ขี้นาค้อย ๆ เกลินไป ตามทาง ซึ่งต้องใช้ อาศรัย แสงพระจันทร์ที่ฉายลอบไข่ม้อยเป็นหย่อม ๆ ไปนั้น มันย่อมจะไม่สทกอยู่แล้วก็จริงอยู่ แต่ก็ยังไม่ช้าร้าย เท่า ร่างกายที่รู้สึก ซิน ว่าไถ่กระปลกกระเปลี้ยอ่อนเพลียไป คอยชักแก่จะให้ไหวโยยอยู่เป็นกำลัง ยานประหนึ่งกับว่าจะเปลงรายอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งแต่ก่อนร้อนระไรมา ข้าพเจ้าหาไถ่ รู้สึกอิกโยยถึงเพียงนี้ไม่ ส่วนองนาม เล่าก็ทำ ถ้าคอตกมาบนหลังม้าเหมือนกัน ถ้าข้าพเจ้าจะเคร่งครัดตามภาสิกโยธาณอยู่สักหน่อยแล้วทางที่ควร ก็จะต้อง หยคนนอน เสียดีกว่า จะคอตกทางมง่ายไป แต่ข้าพเจ้ามีความทนองธารเกินไประโยมานานก็เชื่อเสียว่า หนทางต่อไปข้างหน้ามันคงจะได้พยยันชาวป่าพอพักอาศรัยนอนสักแห่งหนึ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงออกไป เป็นบางครั้งในทางหลวงที่ข้าพเจ้าขี่ม้าไป มัน ย่อมมีแคช แลคว้างไม่ เป็นปรกติ

ซึ่งเราทั้งสองจะเรียงหน้าม้าเป็นคู่กันไปเสมอนั้นมิได้ - และกลางที่ก็มีกระมีต้นไม้ ใหญ่ ๆ เช่นมะม่วงเป็นต้น ไถ่ทอดกึ่งอย่างไม้สูงจะเล็กน้อย ข้าพเจ้าวางทางอยู่ ถ้าหากจะเดินด้วยเท้าก็ไม่ต้องหลีกหลบ เพราะอยู่สูงเกินศีรษะแล้ว แต่ถ้าอยู่บนหลังม้า เราก็ต้องหมอบก้ม หรือต้องเบี่ยงตัวเสีย ถ้ามีฉนั้น ก็เท่ากับ เอนาออกไป ผาตก เข้า กับพลองพอที่จะทำให้เรากระเด็นลงไป จากหลังม้าไถ่ ดังนั้น และ ก็ พ้นเสียให้ม้าเจ้ากรรม ตัวที่ข้าพเจ้าขี่อยู่ทำอาการลงมุกพิท ๆ ถอยหน้าถอยหลังจะไม่ไป ซึ่งทางหน้านั้นเป็นพุ่มไม้ มีค แทะระมออะไรไม่เห็น? แต่ข้าพเจ้าไม่สงสัยว่ามันจะมีภยันตรายอะไร! ด้วยคิดว่ามันคงจะคิกโก้งขึ้นเองเปล่า ๆ ปลี้ ๆ ฉนั้นเอง จึงกระคันท้องมันบ้าง กระชากยังเหียนบ้าง และก็ขี่ หวดลงไปด้วยเชือกตะพทสองสามชวี่ ฝ่ายมันทนใจมิได้ก็แผ่นตัวไปทางหน้า ปราศทันที ทันใดนั้นสายตาข้าพเจ้าก็เหลือบไปเห็นอะไรเข้าสิ่งหนึ่ง! ไถ่ประมาณเท่าโค้นเขาอ่อน แต่ว่าไม่เท่ากัน มิได้ มันมีรูปร่างเรียว ๆ กำลังห้อยโทกเทกแกว่งกวัดอยู่ไปมา ทนถึงไม่ซังทอดกึ่งขวางทางอยู่นั้น ความตกใจไถ่กระทำให้ข้าพเจ้ากระโดดหนีลงจากหลังม้าไปจนสุด

ตัว เหวะที่ทักไม่ขลุ้ม ไ้ ไปยืนอยู่ทาง
หนึ่ง ตรงกับหน้าม้าของนางม ส่วนม้า
ของนางก็เลยพลคนข้าพเจ้า กลับหลังไ้
ก็หือหนีไปจนสุดสัปดาห์ เป็นเวลาเกือบวัน
ที่ข้าพเจ้ากระโจนลงมาจากหลังม้า นั้น เจ้า
สิ่งที่มีรูปร่างคล้าย ๆ งวงช้าง ก็เข้ากระหวัด
โอบเอวคอมาควักข้าพเจ้าขึ้นไว้ ไ้มัน ฝ่าย
เจ้าม้านั้นคงจะทั้งตกใจ และทั้งเจ็บปวด ไ้
ยกขาหน้าทั้งสองขึ้น ออกกำลัง เ่นอย่างสุด
ความสามารถ แต่ก็ต้องถูกกระชากไ้หัน
กลับมายังที่เดิมอีก แต่แล้ว ม้านั้น ก็ทำ
ยอมจำนนไม่ ไ้พยายามขึ้นเ่นไปไ้ใหม่
ทันตักกับคงคั่งกันขึ้นอย่างฉะฉานใหญ่ แต่
ไม่นานเท่าใด ? เจ้าสิ่งที่มีคอกมันอยู่ก็ชัก
ปุกออก เจ้าเฝ้าเหวะที่ร่ายนกล้มลงทันที
มันยกไ้แต่เท้าอยู่ควักไ้ไว้ เช่นที่นำส่งสาร
อย่างบึ่ง ในขณะที่มีลมลงไ้ มันอุ้น ๆ
กระเด็นมาตองหน้าข้าพเจ้า เป็นเมล็ดถนตไ้
ข้าพเจ้าจึงเอามือลูบเช็ดกลับมากมก กลัน
นั้นเป็นโลหิตของสัตว์ชนิดหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้า
จำไ้ได้ว่าเคยไ้พบปะมาบ้าง แต่นักไ้ไม่ออก
ว่าเป็นสัตว์อะไรในเวลานั้น ? และไ้ไม่ทันที่
ข้าพเจ้าจะเข้าไปดู ที่ม้า ว่ามันถูก มคคอกหอย
ด้วยอะไร ? ของนางก็ยังคงมาไ้ พัวว้าง
กลับมายังที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ พลาจเขากระโโค

ลงจากอาณ วรธนามข้าพเจ้าด้วย ความตกใจ
ว่า, 'เมื่อไ้ไ้เท้ไ้เป็นอะไรไป ? จึงไ้พลัด
ตกลงมาจากหลังม้า' ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า
จะคอยเขาว่าอะไร ? เลยบอกไ้เขาว่าคช
ชั้น ของนางลัวงเขาเห็นเหล็กไ้กับชดช้นมา
จากยาม เมื่อไ้ไ้เท้ไ้มัน ลุกขึ้น แล้ว ข้า
พเจ้าก็คว่ำเอามือลูบเอง บอกเ็นนำหน้า
ไปยังที่ม้าซึ่งกำลังนอนคั่นอยู่ วาระความ
ขยระเขยงก็พลันมาสู่ไ้ข้าพเจ้าทันที ด้วย
ที่ ๆ คอยมันนั้น มันเป็นงูชนิดหนึ่งมีลักษณะ
เป็นงูเหลือมไม่เล็กเลย ไ้มีคัพพคอกหอย
มาไ้ไ้เ่นแนคัว ทั้งเกือย ๓-๔ รอย ข้าพเจ้า
เขาปลายไม้จะพคเขยออกมาดู ประมาณ
ศัวรรษของมัน อยู่ใน ราว ลักสองมือ ถ้าเห็นจะ
ไ้ไ้ เท้า มันไ้ชัก แล้ว อยู่ไ้ คอยม้ายาว
เกือยทั้ง ๖ ศอก ลำตัวไ้กวว่าท่อนขาอ่อน
ของข้าพเจ้าเสียอีก อันส่วนที่เ็นทางซึ่งติด
อยู่ก็ก้งไ้ไม่ แยก เก้าร้อย ก็คง จะไ้ไ้ คำกว่า
๘ ศอกเหมือนกัน เลือคไ้ลหอยคอยู่ไ้หระ ๆ
ครู่หนึ่งม้ามักใจไปไ้ด้วย เพราะคชหอยคง
จะแตกเสียแล้ว ลกในตาเหลือกลดจน
ปลัน และแลลันออกมานอกปากอย่างย่น
ยาว เ็นที่นำส่งเวชขึงนัก

"แห่ม! ตัวมันไ้เหลือเกิน ถ้าใคร
มาโดนเข้าอย่างม้าม ก็เ็นไ้จยไ้ไ้ไ้ไ้"

กระกิก” องนามออกทวนขึ้นด้วยควม
พิศวง พร้อมกับทำหน้าเป็นอันคิ้วระ

“นี่แหละจำไว้เถอะ ว่ามันคอยสังกัจับ
เนื้อหรือวางกิน เพราะพวกพรวนเคยพูด
ให้ฉันฟังบ่อย ๆ ว่า เขาเคย เห็น มันนอน
กลิ้งทก ไปไหน มาไหนไม่ได้ โดย กุท
ตะกะของมัน”

“จริงซี ครัว” องนาม คล้อย ตาม
“ได้เท่าเข้ามาตัวของผมก็แล้วกัน ผมจะเดิน
ไปข้างหลัง”

“ไม่ต้องหอรอก, ฉันจะเกาะไปข้างหลัง
แก่แล้วกัน ไปเถอะ

ดังนั้นข้าพเจ้าและ องนาม ก็ ขึ้นขี่ ม้า ตัว
เคียงกัน ออกเดินทางต่อไป ครั้น พ้น
มาดงที่ว่าง เราด้วย เร่ง ม้าให้ห้อ ไปโดย
เร็ว ต่อมาอีกครู่หนึ่งก็ถึงทางแคบสอง ฟาก
ทางหนาที่ขึงด้วยพงแขมและพงค้อ ถ้า
จะเดินด้วยเท้าก็คงจะลำบากมิใช่น้อย ข้าพ
เจ้าก็ไปเป็น อัน มาก ที่ได้ มองไป ดู ข้าง หน้า
โดยได้เห็นแสงไฟริบหรี่อยู่เป็นๆ ซึ่ง เป็น
ที่หมายแล้วว่า ณที่นั่นเป็นที่ยของ ชาว ข่า
ที่ข้าพเจ้าจะได้อาศัยแล้ว องนามกระคุ่น
ม้าเร่งฝีเท้าไปอย่างหือ เทียบค เลี้ยง ลม
พัดถูกใบหญ้า ๆ ด้วยความที่เราระให้ ถึง
ที่นั่นโดยทันใจ สองพุมไม่ คู้หนึ่ง แผลม

ยื่นออกมาชื้ออยู่ข้างทาง ดูเป็นชะโงก ง้า
ซึ่งภายหลังจากเหตุนี้ข้าพเจ้า กลับ มา พิศน
ทราบได้ว่า เป็นคันช้อยข่า นั้นตั้ง อยู่
ในที่มืดเกือบจะมองไม่แลเห็นหนว่าเป็น อะไร
คืออะไร ? เป็นท่าเลที่แปลกปลากระคุ่น ม้า
ที่เราทั้งสองขี่มาไม่ได้ คึกใจสงสัยอะไรหมก
ควบตะบึงด้วยเถียวแล้วแต่ มัน จะไปอย่างไร
ได้ ? พะคักกับลำตัวของม้าผ่านเข้ามาใน
ช่องพุมไม่ระหว่างกลางทางสุดแสงค้อ ฝ่าย
นำออกของมันก็กระทยเข้ากัยตัวกลิ้งท่ง เป็น
เส้นยาว ๆ ซึ่งขวางทางไว้ ทันทีที่อาวอุชนิค
หนึ่งซึ่งผู้ประคิษฐ์ได้ทอดไว้ข้างละเล็มในขุม
ช้อย ก็พุ่งปลัดออกมาสวน กัน และ
ก็สลักตรงเข้าที่ เลาะระ ท้อง ม้า ทั้ง ชาย ขว
ระหว่าง ขา ของ ข้าพเจ้า แล องนาม อย่าง นำ
เสียวไล่ความเจ็บก็กระทำให้ม้าเควระที่ร้าย
แผ่น ทกหน้า ทกหลัง เป็นโกลา หห ส่วน
ข้าพเจ้าแลองนามก็ปลิวผลอยไปพร้อม ๆ กัน
เพราะไม่ทันรู้ตัว แต่กระนั้นก็ดี ใช้ว่า
จะเป็นอุปัทโศโดยถึงที่สุดแล้ว พันดิน ก็
ปลุกคลุมไปด้วยไฟไม่แลเห็นแห่งนั้น ทา
ใช้เป็นที่พักพิง พอที่ข้าพเจ้าแลองนาม จะ
พวยอยู่ได้ตามปรกติไม่ ปลอดภัยเป็นหลุมพราง
ซึ่งพรวนคงจะได้ชักสารถไว้ ในการตก สัตว์
ข่า เราทั้งสองต้องพลัดตกลงไปกึก ๆ กัน

แทบจะทขคอกันหัก และมันก็เป็นหลุมซึ่ง
 ถึงจะไม่ใหญ่นัก ก็คงจะลึก อย่างไม่ใช่
 เล่นแป้นแน่นอน เพราะพนักก้นข้าพเจ้ายืน
 อยู่ ก็มันน้อยอยู่คงเกือบครึ่งแข้ง เพราะที่
 คีทของนามมอเห็นยาว ไม่ยอมให้ ยามละว่า
 หลุดไปจากบ่าได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอก ขุด
 ขนสองตุ ที่ไหนได้ท่านสหายเอ๋ย! ปาก
 บ่อมันสูงลุ่มมองดูจนคอตั้งขำที่ เคียว อย่างว่า
 แค่ว่าพเจ้าถึงของนามหรือใคร ๆ ก็สิ้น ศรัทธา ที่
 จะขึ้นขึ้นไปให้ ถึงได้ ทิ้งลงไม่รู้ ว่า จะ ทำ
 อย่างไร? ได้แต่หันหน้ามองตากันปริย
 ปริย มันช่างน่าขันเสียเหลือเกิน ท่าน สหาย
 ทั้งหลายเอ๋ย เราย่อมอะไรช่างไม่รู้จักสัน
 สัก? อ้ายเสียขำที่ไหนก็ไม่รู้ คิน มา ว่า
 นานข้างบ่ออยู่กระแฉก ๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว
 ก็ไม่รู้ ทางมุมหนึ่งหัว มันโค เท่า สัก เข้า
 เป็ดลอก? เป็นขนย่นหนักหนา ที่มัน หาได้ เข้า
 มาตะครุบเอาข้าพเจ้าและของนามไม่ ทั้งนี้
 ก็เพราะว่ามันคงจะได้ตกใจในกาว่า ข้าพเจ้า
 พลัดตกลงมาอย่าง โครมความนั้นเองของนาม
 เห็นดังนั้นก็กระโจนเข้าคว้าคอของมันไว้ข้าพ
 เจ้าก็แผ่นเข้าช่วยข้าง ฝ่ายอ้ายเสือ เจ้า กำ
 คงจะตกใจเป็นอันมากไม่ได้ คิดจะ รอ หน้า
 วยกบมีอะไรมันเอาแต่กินหน่อเท่านั้น? ข้าพ
 เจ้าชักมีกพอกออกมาหมายว่าจะ จ้วง พง กะ

มันให้เต็มรักเสียสักหน่อยที่เคียว แต่ของ
 นามร้องว่า “อย่าครวญ! อย่าครวญ!!
 เสียหนิงเปล่า ๆ ขาขไม่ได้ราคาใดทำร้าย ขา
 นำของมันไว้ ให้ แน่น ก็ แล้วกัน ประเคียว ก็
 สำลักน้ำตายเอง” ข้าพเจ้าได้ ฟังดังนั้น
 ก็เอามือแทงคินไว้กับข้างบ่อเสีย แล้ว ก็
 ตรงเข้าจับเอาขานำของมันไว้ หักไขว้ ให้ ขน
 มาทางบนหลังทั้ง สอง ข้าง เอา สอง เท้า
 เหยียบขาหลังของมันไว้ ไม่ให้หลุดกลาง ก็
 ช่วยกันกดคอมันให้มัน น้ำ ลงไป ของนาม
 กลัวว่ามันจะคินได้ ถึงกับขึ้นไปนั่ง ทัพ อยู่ บน
 หัว ฝ่ายมันโคแต่สยดสยองกำลังอัน เร็ว
 แรงแต่เราทั้ง สอง หา ให้ โอกาส แก่ มันไม่
 แหะละทั้ง ไม่ยอมให้มันทำถ้าจะนอนตะแคงเอา
 เปรียบแก่เราด้วยเจ้าสัตว์ผู้มีใจอ่อนกว่า เป็น
 เสือ เพราะว่าร่างกายเป็นเสือโดยธรรมชาติ
 ควรเป็นที่น่าสยดสยองแก่ ผู้ พย ะสัถย์ เพียง
 ใด? ก็ตามแต่มันก็ไม่ว่าจะกระหนกตกใจ
 ในเมื่อได้มาประสยพยภัยที่ไม่ ทั่น รู้ เ็นอยู่ตัว
 เช่นนั้น ดังนั้นการยังคืบข่มขืนให้มันกินหน่อเช่น
 เกือบจะเป็นปรกติเคยอยู่แล้วนั้น มันจึงไม่
 ใคร จะอิต ฤทธิ สัก ป่านใดนัก? ข้าพเจ้า
 ประมาณ เวลาได้ ครุ ใหญ่ ๆ สัก รว เคียว
 หมากแหลกเห็นจะได้มันก็เริ่มสั่น พยศ ที่ จะ
 คินร่นเพื่อกอชีวิตลงที่ ละ นัย ๆ จน กระทั่ง

เจ็บหายไป ด้วยความสงสัยเปรียบอัย ซึ่ง
ในที่สุดของการนี้ ข้าพเจ้าได้ถูกเลี้ยงเท่า
หลังของมณฑลสองสามครั้ง กางเกง
ขาดแต่ไม่ได้ถูกเนื้อ แต่ต้องนามไม้ไผ่เป็น
อะไรเลย? เขาฉลาดเขาอย่างของมณฑล ก
ไว้ในโคลน โขยไม่ให้มันขยิบจนกระทั่ง
ลึกลงทีเดียว ดังนั้นแทนที่มันจะใช้ เขียว
พื้นเลี้ยงมาชวนกักและขยเรวทั้งสอง ก็กลับ
ไปขยมาเขากินเข้าไว้จนยกปาก และมีน ก
ก็องตายเพราะเหตุนี้ด้วย

“นั่น, ใครอยู่ในนั้น?”

เป็นวาทะของคน ๆ หนึ่ง ตะโกนร้อง
ถามข้าพเจ้าลงมาจากปากบ่อ เป็นภาษา
กะเหรี่ยง พร้อมกับขมุกได้ ซึ่ง กำลัง รุก
อย่างรุ่งโรจน์โชติกาอากาศมาทอหน้าข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงแหงนหน้าขึ้นไป ก็จำหน้าคน
ที่โผล่หน้าลงมานั้นได้ จึงร้องตอบเขา ขึ้น
ไปด้วยความดีใจ

“ผมเอง! ผม!! นายหมู่ขวัญทหาร
ตาย ท่านขุนช่วยหา พระอง มาพัก รัย ผม
ด้วยซี”

เสียงหัวเราะเพราะความขยขันของชายผู้
นั้นก่อกยขันล้นบ่อ ในการที่เขาได้เห็นข้าพเจ้า
ผู้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนชาว เกล็ด กัน มา แต่ก่อน
ไกลังมาลิดลิตยอยู่ในที่อันใช้ ควร เหมือน

กับท่านอง กระคาย เช่น นั้น ก็ ขยขัน เลีย
ยกลใหญ่

ออกขุนสุวรรณคิร นาย กอง ส่วย ทอง
ทรายชาวกระเหรี่ยงขึ้น เป็นผู้ซึ่งทรง วุฒิ
ด้วยประการต่าง ๆ ความนี้ลยขายชาตินัก
ยยระชิต และมีนคงในความกระตัญญูกระ
ตะเวที่ต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอยู่เป็น
เนื่องนี้คย ประพฤติคนเป็นคนซื่อสัตย์ สุจริต
เต็มตามนำที่ของข้าขอยขยณ ชาลีมา ชาว ต่าง
ภาคภาษานำสรวเสริญยิ่ง เพื่อนลย สกุด
มาจาก บรรพบุรุษ หลาย ชั่ว แล้ว ทั้งใน กาล
ปรกติ แล เวลา งาน พระราช สงคราม มี คำ
แห่งเป็นนายกองควยคุมชาวกระเหรี่ยง นย
โดยประมาณสามะ โคนทวี ๒๐ หมู่ บ้าน มี พล
บ้าน ๓,๐๐๐ คนเศษ ทั้งทำการร่อนทองทราย
ในลำธารทั่วไปตามยริเวรเทือกทิวเขา แดว
คำยลสังขละ เพื่อส่งเข้าท้องพระคลังหลวง
ฝึกหัดชาวยลกรรพ ให้เป็นทหารต่อสู้ พม่า พม่า
ศึกในที่แจ้งด้วยควม วิริยะ อาร หาร ออก ทน
ยงทนอดค่านพระเกยสามองค และยรับนำ
ที่เป็นเจตบุตรตามยทั่วไป ในที่มคท่านอง
เสื่อข่าแมวเขานองสัง สำคัญ สำหรัย กองทัพ
ไทย ซึ่งได้ประโยชน์มากจากชาวกระเหรี่ยง
พวกนี้ ก็คือ ‘ชาวเขยว’ อันเป็นพชน
ที่ปลากมาก ในจำพวกกณัญญาหารทั้งหลาย

ในสมณพิภพนี้ งานพระราชสงฆ์ ความ
 ครอบงำหนึ่ง ราชการทหารเป็นอันใหญ่
 เสด็จออกขุนหมื่นน้อยกว่า ๔๐ คาง ๆ หนึ่ง
 เต็มไปด้วยข้าวย่างกันตั้ง ๓๕ เกวียนโดย
 ประมาณทุก ๆ ระยะ ๓ วันในวันรุ่งขึ้น กอง
 ทหารกองใหญ่กองหนึ่ง จักได้ รบเนอควาง
 สมณกวางทราย หรือโคกระบือยา พร้อม
 ทั้งรวงผองอย่างใหญ่เล็ก ซึ่ง เต็มไปด้วย
 ศัตรูอันและต่อมน้ำอันโอชะพอควร แก่ การที่
 จะเสด็จกันใด โดยไม่ขาดแคลน จนกว่า
 กองทหารนั้นจะกลับ ข้าพเจ้าและ ออกขุน
 สุวรรณศรีได้มี ทน ทาง สัมพันธมิตร กันไว้
 ด้วยใจเป็นมูลมาแต่เดิม ในครั้งหนึ่ง ที่เรา
 ทั้งสอง ไม่ยอมถอยหลังให้แก่ศัตรูที่คาน
 โพลีสามตัน โดยได้ ร่วมใจกันประจันหน้า
 ต่อสู้พม่าฆ่าศึกอยู่ในที่ลอมถึง ๑๕ คน แต่
 ลำพังเรา ๒ คนเท่านั้น ซึ่งในที่สุด เราได้
 ช่วยกันประหารฆ่าศึกเสียเกือบสิ้น ส่วน
 ที่รบกับศัตรู ไปได้ ก็เป็นทลลภาพทั้งนั้น จึง
 ตั้งแต่นั้นมา เราได้เป็นทลลภาพด้วยกัน
 และกันมาแต่บัดนั้น

“ประเดี๋ยวก่อนเพื่อน แก้ว ฉันจะให้
 ขวัญไปตามคนมาช่วย” ในที่สุดแห่งความ
 ขันของเขาได้ สิ้นสุดไปแล้วจึง ร้อง คอย ข้าพ
 เจ้าลงมา

ต่อมาอีกครู่หนึ่ง เขาก็โยนเชือกพรวน
 เส้นใหญ่ถนัดใจลงมาให้เส้นหนึ่ง ข้าพเจ้าจึง
 ให้องนามขึ้นขึ้นไปก่อน ครั้นองนามขึ้นไป
 เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็เอาปลายเชือกผูก
 ทวารเสื้อเสียให้มันเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็
 ค่ายขึ้นไปข้าง ๒! ที่ไหนได้ทหาร ค่าย
 ในหม้อของข้าพเจ้าทั้ง ๑๐ คน ก็มาอยู่ด้วย
 กันพร้อมหน้า ก็มิชาวกระเทวียงหน้า คา
 ที่ ๆ อีก ๒ - ๓ คนยืนอยู่ด้วยกัน เขาทุก ๆ
 คนพากันหัวเราะงอ ๆ ไป เพราะขันทีหน้า
 คาของข้าพเจ้าแกลงนามเต็มไปด้วยโคลนตม
 ทั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงแกลงพดขานว่า

“ท่านขึ้นช่วยคลีเชือกขึ้นมาที่ซี พวก
 ของผมยังมีอยู่อีกคนหนึ่ง”

ออกขุนสุวรรณแลพวก นอก จาก องนาม
 กันกว่าจริง เมื่อได้ พง ข้าพเจ้าว่า คัง นั้น
 ต่างก็เข้าช่วยกันสาว เชือก เส้น นั้น เป็น กลั
 กุจอ ไม่ช้าทวารของเสื้อก็กระเด็นขึ้น มา
 จากบ่อ เพราะถูกคน กระชาก เจ้าจึง
 ลุดสมันออกขุนสุวรรณคาซวกก็เผลอออกวิ่ง
 แต่องนามฉวยมือไว้ ได้สองคน เจ้าอีกคน
 หนึ่งไม่มีใครจับไว้เลย ร้องเฮ้โครเจ้าข้าไป
 นำขึ้นเหลือกิน

“เฮ้! น้อย่างไรกันพ่อ?” ออกขุน
 สุวรรณศรีร้องขึ้นด้วยความพิศวง “ก็ ข้า

เสียตัวเอง มันเข้าไปในทัยของฉัน เมื่อ “ไปเถอะไป ไปบ้าน นี่ไปอย่างไร หัวฉันฉันกำลังตามมันมาเพื่อจะยิงเสีย ทำ กันมาพอ? จึงพากันลงไป ชี้ เลื่อนโยบ่อ ไม่มันจึงตกลงไปในนั้นเล่านายขวัญ?” ก็ได้”

“ผมจะไปรู้ ใต้อย่างไร? นอกจาก แล้วเรา ทั้ง หมก ก็ พา กัน หัว เรา ขึ้น ระเบิดใต้อย่างเกี้ยวว่า ผมช่วยกันยกน้ำ พร้อมกัน ให้มันคายเท่านั้น”

(ตอนนำจะได้เล่าถึงนายขวัญเริ่มการสงครามที่ทุ่งนาทราย)

๓๘. ท่านไม่ควรแสดงความเสียใจ, ดีใจ, โกรธง่าย, รักง่าย ออกมาอย่างผลุนผลัน เพราะอาการเหล่านี้เป็นเข็มชี้หัวใจของท่านตรงทีเดียว ว่าท่านมีใจเป็น อย่างไม่.

ของ น.ถ. พิชญาทิ

ความรัก

(งสายสิญจ ๒)

ยอดรัก เป็นนามของหล่อน และ
หล่อนเป็นยอดรักของข้าพเจ้า

ท่านสหายที่รัก ท่านจะปฏิเสธหรือ ว่า
ข้าพเจ้าเป็นชื่อที่ไม่เพราะแน่นอน ท่านคงไม่
ปฏิเสธ ใครเล่าจะกล้ากล่าวว่านามเช่นนั้น
เป็นนามไม่เพราะ เมื่อผู้หนึ่งยังคงมีสติ
สัมปชัญญะบริบูรณ์ หาไม่ไ้, ไม่มี แน่
ที่เกียจ

เจ้าของนามอันจ้ายใจ เป็นสตรีสาวซึ่ง
สวยสด มีเพียงหนึ่งในจำนวนสตรีที่นับว่าสวย
ต่อหมื่น มีวิริยามารยาตระเป็นเส้นที่เกิน
กว่าที่ ขบข พงระนั้นกว่ามีประจำอยู่ใน ตัวสตรี
และเป็นสตรีผู้ซึ่งปลุกความใคร่ให้อุบัติแก่
บรรพชนถึงกึ่งหลังให้ได้ จนลึมนกว่าจิตต์
ใจของคนนั้น มิได้ สร้างมาให้รู้สึก แต่เพียง
เรื่องสตรี ย่อมมีเรื่องอื่นซึ่งอยู่ในห้อง
เจตสิกของคนอยู่บ้าง

ใครจะฆ่าเพี้ยนคนเป็นชายใดคอบุได้เล่า

เมื่อเกิดมีสตรีเช่นแม่ยอดรักอยู่เช่นนั้น และ
ใครจะเว้นรักหล่อนได้บ้าง เมื่อการเล่าสู่
กันฟังแค่เพียง ๖-๗ บรรทัดเท่านั้น ก็สรุป
รวมแล้วว่าหล่อนเป็นสตรี ที่ขบข จะต้องได้ใจ
ในหล่อนทั้งสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าผู้เป็นบรรพชน
หนึ่ง — ผู้ซึ่งมิ ยินยอม กับใครว่า จะมีอะไร
อื่นในโลกอีก ที่จะหวาน ยิ่งไป กว่าความรัก

และจะไม่ปฏิเสธว่าความรักคือความสุขอย่าง
สูงสุด — จำเป็นต้องได้ใจ และได้รักในหล่อน
อยู่เอง

แรก เมื่อ พย แม่ยอดรักนั้น พยกันที่
หัวหิน เมื่อเดือน เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ข้า
พเจ้ามีโอกาสได้ ไปพักตากอากาศตามตำบลที่
กล่าวแล้วเพื่อผ่อนอารมณ์ แทนการหมก
ตัวอยู่ในกรุงอันมีอากาศวิธึนอบอ้าว ความ
ร้อนภายนอก คือ ความร้อน ซึ่งเกิดจาก
อากาศนั้น ย่อม เป็นสิ่งแน่นอนที่จะต้องคลาย

กลายเป็นความเขินอายขึ้นต่อวงกลมเล็ก แต่
ความรอน ภายใต้นี้ที่เกิดขึ้นใหม่นั้น เริ่มเข้า
คลุมครอบงำ จนยากที่จะระงับยับยั้งให้เหือด
หายไป ความรอนชนิดนี้แฝงตัวอยู่ในทรวง
อกเช่นนั้น ข้าพเจ้าเต็มใจจะเรียกว่ารอนรัก

และความรอนชนิดนี้นั้น นักประพันธ์
เจ้าชู้ชอบบรรยายนัก แต่โดยมากมักกล่าว
กันเป็นเสียงเกี้ยวเสียดหยามว่า

รอนรักใคร่ได้ ไปเห็น

ทั้งนี้ เป็นคำพูดที่กล่าวตรงต่อความ
เป็นไปที่สุด ไม่มีใครกล่าวจะปฏิเสธ เรา
ท่านผู้มิชอบอยู่ในยวนหยุม ย่อมรู้สึกได้คำว่า
เพลิงความรอนชนิดนี้ พืชสังแรงกล้าเพียง
ไร และระงับได้ โดยวิธีใด

เมื่อมีความรอนชนิดนี้เข้ายากแล้วสมใจ
จิตจงใจอยู่ทุกขณะเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็น
ว่าถ้าไม่รีบจัดการยับยั้งแต่ต้นมือ ก็หน้า
กลัวว่าจะลุกลามใหญ่โตออกไปทุกที พืช
อันเกิดแต่ความรอนนั้น จะทำให้ร่างกายทรุด
โทรม อาจระงับดลให้ข้าพเจ้ามีจิตใจ
ซึ่งใช้การอะไรไม่ได้ก็ได้

ข้าพเจ้าไม่ใช่ชายหนุ่ม ชนิดที่ เห็นสตรี
สาวสวยเข้าก็รักเสียทั้งหมด แต่เป็นชาย
หนุ่มผู้พบแม่ยอศรีแต่แรกเกิดหลังรัก ทั้งนี้
แม่ยอศรี อาจจะได้ อย่างที่ ว่า ข้าพเจ้ามี

ความรู้สึก ต่อหล่อนเป็นอย่างไร จากสายตา
และแววตาของข้าพเจ้าที่ทอดเสนห์ส่งให้แก่
หล่อนนั้น

ข้าพเจ้าได้ มีโอกาส พยปะกับแม่ยอศรี
อยู่เสมอเป็นเวลาก่อนเคย และทุกครั้งที่
พยปะกับแม่ยอศรี ข้าพเจ้าคงความรักของ
ข้าพเจ้าทั่วซนทุก ๆ ครั้ง และถ้าข้าพเจ้า
นึกไม่ผิดแล้ว แม่ยอศรีก็คงต้องปรารถนาความ
รักของข้าพเจ้ายิ่งเป็นแน่

ข้าพเจ้า กลับคืน เข้าสู่พระนคร พร้อมกับ
แม่ยอศรี และคงแต่กลับจากหัวหินแล้ว
ข้าพเจ้า ก็ไม่มีช่องทางที่จะได้พบเห็นแม่ยอ
ศรีอีกเลยตั้งแต่บัดนั้นต่อมา

มีผู้มายกข้าพเจ้าว่า บิดาของแม่ยอ
ศรีดำรงยศเป็นนายพันเอก มีบรรดาศักดิ์
เป็นพระยารัษฎะย่อ จะมีบุตรรักใคร่กันนั้นทราบ
ไม่ถึง แต่แม่ยอศรีก็เป็นบุตรโอรสของ
ท่านคนหนึ่ง

‘ลูกพระยา’ จะมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
หนอ ? ยิ่งเป็นลูกพระยาที่มีรูปโฉมโฉม
พรรณงามเลิศเช่นนี้ด้วยแล้ว อาการหึง
ถือตัวเหล่านั้น จะมีอยู่ในหัวใจหล่อนสัก
เพียงใด ?

เมื่อ แม่ ยอศรี มี ฉายา เช่น กล่าวแล้ว
ใช้ว่าข้าพเจ้าจะทอดถอนอุทัยกับท่านได้ คง

คืออยู่เสมอว่า ความรักเป็นใหญ่ ถ้า
รักกันจริงแล้ว ถึงแม้จะเป็นลูกเจ้าพระยา
นาหมื่นก็ห้ามความรักไม่ได้

วันก่อนให้หลังนี้ไป ๘ เดือนเศษ เจ้า
หน้าของแม่ยอรักไม่ปรากฏ แก่คล่องรัก
ของข้าพเจ้าเลย แต่คงฝันถึงหล่อนอยู่
เสมอ ความรักของข้าพเจ้าเพิ่มขึ้น เพราะ
ถูกทั้งคุณและบวกรจนพอกพูนฝังแน่นท่วมหัว
อกอยู่ทุกขณะ

โอกาสอันวย หรือเทพารักษ์ช่วย สก
วิสัยที่ระวิจิตร ข้าพเจ้าได้พบแม่ยอรัก
เป็นครั้งแรก เมื่อมีงานฉลองอะไรอย่างหนึ่ง
ข้าพเจ้าเองก็จำไม่ได้ ในขณะ

แม่ยอรัก ปกคลุมอยู่ด้วยเครื่องประคัม
อันโอ้อ่า สวยอย่างไม่มีตัวรับ และเป็น
โล่ห์กำบังความงาม ของ แม่สาว อัน ๆ เสีย
หมดเลย เป็นสตรีที่มีบุรุษทั้ง ที่สุดในงาน
ฉลองอะไรกันนั้น

เมื่อความงามของแม่ยอรักมีชื่อเสียงโด่งดัง
เช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าปลื้มปลื้มมาก ก็
เพิ่มอันว่าฉันนักพิชชะโลมทรวงให้ชุ่มชื่นดวง
วิญญาณอยู่เสมอ เมื่อได้พบแม่ยอรักแต่
เพียงคืนเดียวในคราวนั้น

และ ตั้งแต่นั้นมา จนล่วงเข้าเดือน
เมษายน ปีใหม่ พ.ศ. ๒๔๖๑ ข้าพเจ้าไม่

ได้พบแม่ยอรักอีกเลย จิตต์ใจก็ครุ่น
คำนึงถึงอยู่เสมอ เลยนึกว่า ถ้าข้าพเจ้า
ไปเที่ยวหัวหินในฤดูร้อนปีนี้อีก บางทีอาจ
พบแม่ยอรักก็เป็นได้

จึงถึงคาค ข้าพเจ้าพบแม่ยอรักเป็น
ประเดิมของปีใหม่ ความรักของข้าพเจ้า
ล่วงมาแล้ว ๑ ปี โดยไม่มีอาการว่าจะผลิออก
เป็นผลประการใดเลย

นึกเสียว่า ถ้าข้าพเจ้าคอยพบแม่ยอรัก
ปีละครั้ง ๆ เช่นนี้แล้ว ต้องเป็นไปได้อันมี
ผิดไถหาญเข้าชิงความรักของข้าพเจ้า ทาง
ที่ควร ๆ ที่ข้าพเจ้าจะต้องจัดการลงไปทางใด
ทางหนึ่ง จนกว่าจะได้แม่ยอรักเป็นคู่ครอง
สมความมุ่งมาดปรารถนา

ดังนั้น พอกลับจากหัวหินเมื่อกลาง
เดือนเมษายนแล้ว ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะตรง
ไปเฝ้าฯ กับ ท่านเจ้าคุณนิคา แม่ยอรัก เสีย
ทีเดียว

การที่จะหาญเข้าเฝ้าฯ กับ ท่านนิคา ของ
สตรีที่ข้าพเจ้ารักนั้น ใครเข้าใจว่าง่ายดาย
แล้วข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นความเข้าใจเอา
อย่างง่าย ๆ ของ คน ที่ เคย มี ภรรยา แล้ว
เพราะพวกเหล่านี้ชอบยกเสมอว่า มันง่าย
กายเพียงใดที่เขาได้หล่อนคนนั้นคนนั้นมาเป็น
ภรรยา แต่เรื่องของข้าพเจ้านั้น เปลี่ยน

โคร่งเป็นคนลึกลับ

ข้อสำคัญมืออย่า ถ้าข้าพเจ้าไม่จัดการ
เราฯ ต่อ เจ้าคุณ รีบระย้อย แล้ว เรื่อง ของ
ข้าพเจ้าจะหวังไม่ได้ว่าจะเป็นผลสำเร็จ แต่
ท่านเจ้าคุณนั้น มีข้อไม่ละเพาะแต่ว่า รีบ
ระย้อยอย่างเคียว พวกเจ้าผู้กระย้อยสันเคียว
ควียเหมือนกัน

อำนาจ ความรักแม่ยอกรักจึงเป็นเหตุให้
ข้าพเจ้าคิดการเช่นนี้ ถ้าไม่สำเร็จ ข้าพเจ้า
จะอดก็พักไม่ได้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เสียใจ แต่
จะคิดเสียว่า เป็นการแสดงความรักและ
ความกล้า อย่างชายหนุ่มให้เจ้าคุณ รีบระย้อย
เห็นใจข้าพเจ้าอย่างหนึ่ง และจะหัวเราะทันที
ถ้าท่านเจ้าคุณปฏิเสธการสนทนาของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะหัวเราะเพราะเหตุใด บ้าง
ท่านจะเห็นว่า ข้าพเจ้ากำลังจะถูกตำรวจเขม
ควไปอาศัยที่โรงพยาบาลปากคลองสาร จึง
แสดงอาการเช่นนั้น ทั้งนี้ท่านผู้ใด จะเข้าใจ
อย่างไร ก็แล้วแต่ความพอใจ จะเข้าใจ เอา
เถิด ส่วนความเข้าใจของข้าพเจ้านั้น เห็น
ว่า เมื่อไม่สำเร็จแล้ว จะนั่งทอดเข่าเจ้าขอ
เป็นเจ้าขออย่างไรก็ได้ และจะเฝ้าโรคครวญ
อ้อนวอนละอ้อนขอเซาะก็ไม่ควรอีก เจ้าคุณ
รีบฯ จะเข้าใจผิดไปว่าในประเทศสยามมีบุตร
ของท่านอยู่แต่ผู้เดียวเท่านั้น

แต่ความคิดที่จะได้แม่ยอกรัก มาเป็นคู่
ครองนั้น มีอำนาจเกินกว่าสิ่งใดในสากล
โลกทั้งหมด และความรักแม่ยอกรัก
นั้นแล้ว เท่ากับว่ามีอำนาจอันมหิทธานภาพ
ของ อำนาจวิเศษ สกคควงจิตต์ เข้า ครอวยวิถิ
ของจิตต์ใจข้าพเจ้าอยู่อย่างคลายไม่ได้ เลบ
เป็นผู้ที่อาจทำสิ่งใดได้ทุกประการโดยอำนาจ
อันแรงพล้งนั้น เพื่อชนะความรักในแม่ยอ
กรักแต่ผู้เดียว

ข้าพเจ้าควรจะพูดกับเจ้าคุณรีบฯ อย่างไร
จึงจะดี คงไม่มีทางพูดอย่างอื่นอีกนอกจาก
จะสารภาพต่อท่านว่า ข้าพเจ้าหลงรักแม่
ยอกรักเหมือนหนึ่ง หลีกบัก อยู่ใน หัวใจ ของ
ข้าพเจ้าซึ่งเมื่อกล่าวถึงบักอยู่นั้น ก็ปวดแสบ
ปวดร้าว พอ อยู่ แล้ว ถ้าจะถอน ก็ ถอนได้
เพราะเท่ากับถอนความรัก แต่ข้าพเจ้าคง
ไม่รอด

และ จะเลียบถามถึงความยินยอมพรอ้มใจ
ของเจ้าคุณควัย ถ้าท่านเจ้าคุณเมตตา
บอกบักเป็นท่านเองว่า “ส่วนตัวฉันนะ ฉัน
ก็เต็มใจจะยกให้พ่อออก แต่ฉันและฉันก็
เป็นผู้ใหญ่ ถ้าทำอะไรลงไปผิดต่อ ‘ปลุก
เรือนตามใจผู้อยู่’ แล้ว ฉันจะต้องได้รับคำ
คำหนักใจฉันอยู่เสมอ” เช่นนี้ แม่ยอกรัก
ก็หลีกข้าพเจ้าไม่พ้น

เพราะข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า แม่ ยอศรี ๗
ข้าพเจ้า จึงได้ กลัวยออย่างน่ากลัวยิ่ง
ครายเช่นนั้น และจะไม่เข้าใจเอาเองว่า
แม่ยอศรีไม่รักข้าพเจ้าเป็นอันขาด คราย
เท่าข้าพเจ้ายังไม่ได้ รับ คำชี้แจงจากปากแม่
ยอศรีเอง

วันที่ ๑ เดือนมิถุนายน เวลา ๘ ล.ท.เศษ
ข้าพเจ้าย้ายหนามุงไป ตรงไป ยังบ้านเจ้าคุณ
วิบุรย์อยู่ซึ่งอยู่ทางหัวลำโพง เก่งไว้
ว่าเวลาที่ข้าพเจ้ามาหาท่านเจ้าคุณนั้น จะไม่
ใช้เวลาที่มาเดือนให้ท่านลูกขึ้นจากเตียงนอน
เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น ท่านก็ต้องหัวเสีย ๗
แล้วแต่แรก และจะเป็นที่ชกขวางต่อเรื่องราว
ของข้าพเจ้าด้วย

พออย่างเข้าประตูบ้าน ข้าพเจ้าได้พบชาย
ผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ มีหนวดเคราปราย เคี้ยว
หน้าแบน มีสีหน้าแสดงว่าคึกคักใหม่ ๗
อายุอยู่ในเรือน ๕๐ ขึ้นอยู่ใกล้กับกระดาง
ต้นไม้

“ขอโทษ ท่านเจ้าคุณ อยู่ไหม ครับ”
ข้าพเจ้าปราศัย

“อยู่ ฉันทเอง” เป็นคำตอบ

“อ้อ, ไต่เท้าขอรีย์” ข้าพเจ้ายกมือไหว้
อย่างนอนน้อม ท่านเจ้าคุณก็มิได้รีบ แล้ว
กล่าวขอรีย์ของข้าพเจ้าขึ้นว่า “เชิญข้างใน”

ข้าพเจ้า เดิน ตาม เจ้าคุณวิบุรย์ เข้าไปใน
ห้องหนึ่งซึ่งก็เป็นห้องรับแขก พอเข้า
ห้อง ก็ มี ร่วง ๆ หนึ่ง ปรากฏหยาบแฉะไปทาง
ประตูซึ่งเปิดออกสู่ทางโถงทางหนึ่ง เป็นร่วง
ของหญิงสาว บางทีอาจจะเป็นแม่ยอศรี
ก็ได้

กลางห้อง มี โต๊ะ เล็ก ๆ โต๊ะหนึ่ง ตั้งอยู่
บนโต๊ะ มีแจกันดอกไม้ ชักวาง อยู่ ตรงกลาง
หญิงที่หลบหน้าข้าพเจ้าหายออกไปทางประตู
นั้น คงมาทำการประคบบอกไม้ ชักแจกัน
มีช่อกุ๊กกหลายวางอยู่ช่อหนึ่งใกล้ ๆ กันนั้น
ท่านเจ้าคุณ หยิบชัก ลงไว้ ใน ที่ ๆ ควร จะอยู่
แล้วก็เชิญให้ข้าพเจ้านั่ง

ข้าพเจ้าหย่อนกายลงบนเก้าอี้ ตัวหนึ่งใน
หมู่เก้าอี้รอบโต๊ะ เจ้าคุณวิบุรย์ นั่งลงตรง
กันข้ามกับข้าพเจ้า

“ไต่เท้า มีโอกาส จะ สนทนา กับผมได้
ไหมขอรีย์?” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นก่อน

“เชิญ คุณมีธุระอะไร เชิญพูด ไม่
ชักข้อง” ท่านเจ้าคุณตอบเสียงชาดเป็น
ห้วน ๆ

“ไต่เท้าขอรีย์ ความเป็นอยู่ของมนุษย์
เราในโลกนี้ มีต่าง ๆ กันตั้งแต่ ชนชั้นสูงลง
มาจนถึงคนขอทาน เศรษฐีนั้นนับว่าเป็น
บรรพบุรุษที่มีความสุขอย่างสูงสุด และพวंगพริ้ม

แวดล้อมด้วยทรัพย์สินคาราวีร และ
ต่าง ๆ ขึ้นลงมาก็แปลกเปลี่ยนต่าง ๆ กัน

ออกไป ผมแปลกใจมากกว่า ความสุข
ของเขาเหล่านั้น เกิดขึ้นได้ทำอะไร คน
ชอทานบางครั้งยังมีโอกาสมีความสุขยิ่งกว่า
ชนชั้นอื่น ๆ ทั้งนั้นเขาคงมีอะไรอย่างหนึ่ง
ข้าพเจ้าเอ๋ยขึ้นเช่นนั้น

“สันโทษละกรรมัง” เจ้าคุณพด
ข้าพเจ้า “ถูกที่เกี่ยวด้วย” แต่อะไรที่
ทำให้เขามีสันโทษ”

เจ้าคุณ “ความพอใจในสิ่งที่เขามีสันโทษ”
“เขามีอะไรด้วย?”

“ฉันก็ยังไม่ถูก แต่แน่นอน ฉันคิดว่า
ไปถามบัณฑิตยสถานใหม่ดีกว่า หัวข้อของ
เรื่องที่คุณต้องการจะสนทนากับฉัน คืออะไร?
คุณยังไม่ได้พบ”

ข้าพเจ้า “นี่เป็นเรื่องเริ่มต้นของหัวข้อ
ขอรับ กระผม ขอ แว นามสกุล ว่องวิทย์
ได้เท่าใด โปรดทราบไว้เสียด้วย”

เจ้าคุณ “คุณ เป็นคนสืบชาวหนังสือ
พิมพ์อะไรบ้างหรือเปล่า? จะต้องการเรื่อง
อะไรจากฉัน”

“ได้เท่าเข้าใจลึกเสียแล้วขอรับ กระผม
ไม่เคยรับหน้าที่เช่นนั้น กระผมไม่ได้มาหา
เรื่องอะไรจากได้เท่า ขอได้เท่าได้กรุณา”

“ฉันจะกรุณาคุณในเรื่องที่ควร ฉันนึก
ว่าคุณควรพูดเรื่องของคุณเสียเสียด้วย”

“ขอรับ กระผมจะเรียนได้เท่าให้ทราบ
โดยโอกาสอันที่สมควร แต่เรื่องที่กระผมจะ
มาสนทนากับได้เท่านั้น เป็น เรื่องสำคัญ ซึ่งได้
เท่าไม่เคยทราบ” ข้าพเจ้าพูด ข้า ๆ ชัด
ด้วยคำ

“ฉันจะทราบได้อย่างไร เมื่อเรื่องของคุณ
ไม่ใช่เรื่องของฉัน ฉันนึกว่าคุณจะพูดแล้ว”

“ขอรับ กระผมจะพูดเกี่ยวกับ” แต่
ได้เท่า ต้อง กรุณากระผมให้มากนะ ขอรับ”
ข้าพเจ้า กังวาล เกรงว่า คำพูด ของข้าพเจ้าจะ
เป็นที่ ชัดใจ ต่อผู้ ประสานความสำเร็จ จึง
เอ่ยขึ้นว่า

“ตามได้เท่า ออกความเห็นว่าเป็นความ
สันโทษใน เรื่อง ที่ กระผม เรียน ขอความเห็น
จากได้เท่านั้น กระผมควรแจ้งให้ ได้เท่า
เข้าใจแจ่มแจ้งเป็นที่ชัดเจนขึ้นอีกว่า ความ
สันโทษของคนเรานั้น ย่อมมีอยู่ทุกยุคทุกสมัย
แต่ความสันโทษของมนุษย์ชายหนุ่ม ๆ เช่น
กระผม นั้น มีอยู่ในสิ่ง ๆ เกี่ยวกับ ความคึก
ของนักประพันธ์ผู้หนึ่งกล่าวในเรื่อง “ความรัก
คือคอกกุกหลาย” ว่า—อ้อ—บางที่ได้เท่าจะเคย
อ่านแล้วกระมังขอรับ”

“ฉันไม่เคยพบ, ไม่เคยจำเลื่องคำกับ

หนังสือขนิณนั้น ฉันอ่านหนังสือมื่อขนิณคน
ด้วยคำว่า "ยุทธ" ทั้งสิ้น" เจ้าคุณตอบ

ข้าพเจ้า "นั่น ถูกทีเดียวขอรับ ไ้เท้า
อาจจะเป็นแม่ทัพเช่น นรไปเลียนได้"

"คุณพุดว่ากระไร ? คุณประมาทฉัน
หรือ ? คุณเห็นหมอกาทิมาหรือ ?" เสียง
แหวกอึงมาจากเจ้าคุณ

ข้าพเจ้าตกใจมาก เหมือนลูกนกถูกกก
ด้วยมือ ข้าพเจ้าชักคอเจ้าคุณเสียแล้ว
เรื่องของข้าพเจ้า ยังไม่ไ้พูดออกมาเป็นกิจ
เป็นการ ข้าพเจ้าตอบคำถามของท่านเจ้า
คุณเป็นข้อ ๆ ไปว่า

"กระผมพูด แต่ไม่ไ้ว่ากระไรไ้เท้า
ขอรับ กระผมไม่ไ้ประมาทไ้เท้าเลย
ขอรับ กระผมไม่ไ้เห็นหมอกาทิมา แต่
กระผมมาพุกก็ไ้เท้าด้วยเรื่องสำคัญ"

"ถ้าคุณไม่ พุกใน วินาทีนี้ ฉันขอไม่
สนทนากับคุณ" เจ้าคุณพุกพอชกคำ
ข้าพเจ้า สอน ฉันว่า "กระผม รัก บุตรสาว
ไ้เท้า"

"แม่ยอกรัก"

"เป็นข้อที่ไ้เพราะมากนะขอรับ"

ถ้า สายตา ของ เจ้าคุณ สามารถ จะ เผลา
ข้าพเจ้าให้เป็นจุดไปไ้แล้ว ข้าพเจ้าก็คง
มอดเป็นเงาอยู่ตรงนั้นเอง เพราะท่านจริง

กู ข้าพเจ้า ด้วย แหว ทา ชุ่น เขียว โกรธ แค้น
อย่างที่สุด

"แกเป็นอะไร แกจึงยังอาให้ฉันไ้ ฉัน
คำพูดประโยคนั้น"

ข้าพเจ้า "กระผมเป็นอย่างไ้ไ้เท้าแล
เห็นแหละขอรับ กระผมเกรงว่าจะไม่ไ้
พุก เพราะไ้เท้า คาค คนไ้ให้กระผม พุก
กระผมก็เรียนไ้เท้าสำเร็จไม่ถึงวินาที"

ข้าพเจ้าไม่คิดเลยว่า การ เจริญ ของ
ข้าพเจ้าครั้งนี้ จะไม่เป็นที่พอใจเจ้าคุณจน
ถึงกับทำให้ท่านกรวดเกรียวเช่นนั้น ยางที่
ท่านจะอารมณ์ไม่ดีมาแล้ว ตั้งแต่ต้นนอน เข้า
ก็เป็นไ้เลยเป็นเหตุให้การมาหาท่าน
ของข้าพเจ้านั้น เป็นการมาเพื่อยั่วให้ท่าน
โทโสฉันเสียมากขนิณอีก

แต่จะทำอย่างไรไ้ การกลับเป็นไป
โดยมิไ้ฉันถ่วงเช่นนั้นแล้ว อย่าหวังเลยว่า
ข้าพเจ้าจะไ้ขวัญความเมตตาปรานีจากเจ้าคุณ
วิป ๑ ข้าพเจ้าท่านจะไม่เห็นแก่หน้าท่าน
ผู้ไ้เสียอีก ควรที่ข้าพเจ้าจะจัดการจัดการ
ไ้ไ้ ?

"กระผม ขอความกรุณา ของไ้เท้า เป็น
ทั้ง" ข้าพเจ้ากล่าวสลับไป "แม่ยอกรัก
กับกระผมไ้ พุกกัน เมื่อ ควรวไปตากอากาศ
หัวหิน บ่ หกสัณ และ หกหนึ่ง กระผม ขอ

กราบเรียนได้ทราบว่า กระผมรักแม่ขอรัก
อย่างขอรักเชชม บุตรสาวได้เท่าเป็นทศ
คาค้องใจกระผมมาก ทั้งนี้ แล้วแต่ได้เท่า
ระกรุณา

“ฉันจะไม่พุกกับคุณถึงเรือน คุณทำ
ความรักกับบุตรสาวของฉันที่ทวหิน ก็แล้ว
ฉันจะห้ามไม่ให้ลูกของฉันไปอีกในข้อๆไป”

ข้าพเจ้า “ขอรับ กระผมรักแม่ขอรัก
ที่ทวหิน กระผมไม่ได้ทำความรัก แต่มัน
เกิดขึ้นเอง”

เจ้าคุณจึงข้าพเจ้านั้นคาเชม “ฉัน
ห้ามไม่ให้ลูกพุกถึงเรือน ฉันห้ามไม่ให้
คุณนั่งในที่นี้”

“ได้เท่าขอรับ สงบก่อน กระผมขอ
เรียนได้เท่าให้ตลอด”

“แกเป็นอะไร จึงจะมาห้ามให้ฉันสงบ
ปากสงบคอ เมื่อแกพูดฉันก็กระตือรือร้น
สาวของฉันและตัวฉันเอง แกจะให้ฉันเรียก
ตำรวจมาจับตัวแกไปส่งที่เดิมหรือ?”

ข้าพเจ้า “ขออำนาจธรรมอันศักดิ์สิทธิ์
จงบันดาลให้ ได้เท่าคลายจากความเข้าใจผิด
อย่างใหญ่หลวงนี้ด้วย กระผมมิได้รู้หมิ่น
บุตรสาวได้เท่าที่ผสมบุษยา ได้เท่าเป็นผู้ให้
ความ สำ เร็จ แก่ ความ มาเนะ พยายาม ของ
กระผม สมควร อย่างไรที่กระผมจะปรามาส

ได้เท่าได้ กระผมนั้นจะเป็นอะไรแล้วแต่
ได้เท่าจะนึกเห็น และจำเป็นที่กระผมจะต้อง
ขอลาได้เท่าแล้ว กระผมเสียใจอย่างยิ่ง
ถ้าได้เท่า มีอารมณ์ เป็นปรกติ โปรดให้
เก็บยศกระผมมาสนทนาใหม่อีกครั้ง”

“ฉันไม่หน่วงเหนี่ยวแกไว้เลย” เจ้าคุณ
พุกกระซอกเสียง “ฉันปล่อยให้แก่ถูก
ฉันพอแล้ว ฉันพึ่งเคยสนทนากับคนสติ
วิปลาสเป็นครั้งแรก”

ข้าพเจ้าฉวยหมวก ยกมือไหว้ท่านเจ้า
ของบ้าน กล่าวคำอำลาและเสริมท้ายว่า
“ได้เท่า จะเสียใจ เมื่อภายหลัง แน่นนอนเทียว
ขอรับ”

เสียง ท่าน เจ้าคุณพุ่มพำ เมื่อข้าพเจ้าให้
หลังว่า “เป็นคนกล้าย่างนากลัว มา
ขอลูกสาวเขาคือ ๆ พวกแสงโวรทศปักษ์
อย่างน่า —” และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยินอะไร
ต่อไปอีก

คืนวันนั้นข้าพเจ้านอนกร่ำกรายลาต คณ
ถึงเรือนที่ไปนอนในคืนเช้า ความไม่กรุณา
ของเจ้าคุณมีประจักษ์ยิ่งใจข้าพเจ้าอยู่ ข้า
พเจ้ามิได้ตั้งใจไปหาเรื่องอะไรจะขัดใจกับท่าน
เลย ท่านเข้าใจผิดคิดไปเอง เรื่องของ
ข้าพเจ้า ก็คือพระพุกให้ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ารัก
บุตรสาวของท่าน แต่ท่านมีเพียงเสียงข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าได้พูดไปแล้วว่า ข้าพเจ้ารักแม่
ยอครัก และจะไม่รักไม่ได้ ท่านเจ้าคุณ
กลัย ถือ อำนาจไม่ให้ข้าพเจ้านั่ง อยู่กับท่าน
มีหน้าข้า จะเรียกตำรวจมาจับข้าพเจ้า ผู้ไม่มี
ความผิด อะไรก็คิดไป อยู่ ณ ที่ ๆ ข้าพเจ้าไม่
เคยรู้จักมาแต่ก่อนด้วย

คำพูดที่ข้าพเจ้านึกหวังไว้ว่า จะหลุดจาก
ปากท่านเจ้าคุณ ก่อน ที่ ข้าพเจ้า จะไปสนทนา
กับท่านนั้น เป็นอันว่าเป็นเคราะห์ของข้าพเจ้า
ที่ไม่ได้ ยินมธุรสพจน์ ของเจ้าคุณวิปุระยอครัก
ความมุ่งหมาย และคงจะไม่มีโอกาสได้
สนทนากับท่านถึงเรื่องนหรือเรื่องอื่นอีก

เดิมที เหตุการณ์เช่นนี้ ช่างทำให้
ข้าพเจ้าถึงกับน้ำตาแทบตก เพราะ ความไม่
สมประสงค์ ความคิดที่หวังจะได้แม่ยอ
ครักมาช่วย ข้าพเจ้า อย่างน่าทึ่ง ของภรรยา
นั้น เห็นจะเป็นอันเหลือภัยเหลือไม่ได้ และยังมี
สัตว์สาวที่โหด อีกอย่าง ที่ ข้าพเจ้ารัก อย่างแม่
ยอครักเช่นกัน — ไม่มี — เพราะข้าพเจ้าพึ่งเคย
รักเพศตรงกันข้าม กับ ข้าพเจ้า เป็น ครั้งแรก
และแม่ยอครักเป็นคนรักคนเคี้ยวของข้าพเจ้า
เมื่อ ข้าพเจ้า ประเดิม เริ่มรัก เริ่มชีวิตของ
ข้าพเจ้าครั้งแรก เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วในระหว่าง
หมั้นสักระยะในชีวิตของข้าพเจ้า ๆ จึงยังไม่
เห็น สัตว์อื่น ที่ ข้าพเจ้า จะรัก อย่างรักแม่ยอ

รักได้

เมื่อข้าพเจ้าเดินขึ้นในเขาวนรุงเช่นนั้น จำ
ได้ว่าข้าพเจ้าฝันถึงแม่ยอครัก แต่จะคงไม่
เล่าให้ท่านฟังเดี๋ยวนี้ รอต่อเมื่อโชคชะตา
ให้แม่ ยอครัก เป็น ภรรยา ยอครัก ชีวิตของ
ข้าพเจ้าเมื่อใดแล้ว ข้าพเจ้าจะขออนุญาต
ต่อหล่อนเล่าให้ท่านฟังเป็นพิเศษ และถ้า
ข้าพเจ้า จะไม่ได้ แม่ยอครัก เป็น คู่เวียงเคียง
หมอนแล้ว จะยินดีเล่าสู่กันฟังเมื่อถึงคราว
ของเรื่อง ๆ นี้

๓ สิบกว่าล่วงแล้วโดยมิได้ร้างความรัก
ของข้าพเจ้ากับแม่ยอครักเลย ความคิด
ถึงคนึงหา และความครมครนหิวโหยหิว
อกข้าพเจ้าแทบเป็นบ้า ถ้าจะมี ผู้ให้คิด
ในเรือรักแล้ว ข้าพเจ้าคงฉวยคิดไว้ว่ารัก
ชั้นสูงสุดไว้ เป็นที่ระลึกอย่างแน่นอน และ
ถ้า บั้น ความรัก อย่าง ก้อน ดิน ก้อน โคลนได้
ความรัก ของข้าพเจ้า จะเป็นกองพะเนิน อย่าง
จอมปลวก

ข้าพเจ้าใช้เวลาที่ล่วงไปให้มีประโยชน์
โดย มาเยี่ยมหลังค้าย่านแม่ยอครัก บ่อย ๆ
เข้ายทของเจ้าผู้ชีวิตรักว่า “ไม่เห็นหน้า ขอ
ให้เห็น หลังคาก” พอ เป็น ยา ชู หัวใจไป ชั่ว
ครั้งคราว

วันหนึ่งในเดือนกันยายน ข้าพเจ้านอน

นั่งถึงความรัก อยู่แต่ผู้เดียวใน ห้อง รั้วแขก
กำลังเพลินกับพอกมเสียกริ่งโทรศัพท์วุ่น

เสียงมาจากผู้ไม่เห็นหน้า “ที่ไหน”

“บ้าน นายแหว ว่องวิทย์” ข้าพเจ้าตอบ

“เจ้าของบ้านเป็นคนพุก”

“ก็แล้ว ฉัน — เจ้าคุณวิป — พุก”

ข้าพเจ้า “อ้อ — ไ้เท่าไรขอรับ เป็น

เกียรติกศแก่กระผมมาก”

“แม่ยอกรัก — แม่ — หมกความสามารถ
ของแพทย์”

ข้าพเจ้า “ตายแล้วยังงั้นขอรับ”

“เฮ้ ทำไมจึงแซ่ลูกสาวของคุณเล่า”

ข้าพเจ้า “กระผมขออภัย แม่ยอกรัก
เป็นอะไรไปหรือขอรับ”

“โรค ที่แพทย์ทั่วโลก ยังเรียกชื่อไม่ถูก
แพทย์จึงหมกความสามารถ”

ข้าพเจ้า “กระผมรู้จักชื่อโรคนี้ที่เขวครัย
ถึงแม้ว่าไม่ใช่แพทย์ประกาศนียบัตร”

“คุณเป็นแพทย์ด้วยหรือ ?”

ข้าพเจ้า “เปล่าขอรับ แต่เคยเป็น
สหายของแพทย์ทมิฬชื่อผู้หนึ่ง”

“อ้อก็แล้ว แม่ยอกรักเป็นโรคพุกมาก
เรียกแต่ชื่อ “แหว ๆ” ไม่รู้จักพุก”

ข้าพเจ้า “แสดงว่าบุตรสาวได้เพิ่มใจ
รักกระผมแน่”

“คุณเข้าใจผิดอย่างน่าหัวเราะ แม่
ของลูกสาวฉันชื่อแหว หายไป”

ข้าพเจ้า ชื่นเสียง “ถ้า กระนั้นได้เท่า
โทรศัพท์เรียกกระผมทำไม ?”

“ฉัน อยากทราบว่า แม่ ของ ลูกสาวฉัน
อยู่กันอย่างไรหรือไม่ ?”

ข้าพเจ้า “ได้เท่าเท่าว่ากระผมเป็นแม่
ได้เท่าเท่าประมาณ ถ้ากระผมจ้างทนาย
ความได้ ราคาถูก กระผม จะให้ เขา พ้อง
ได้เท่า”

เสียงละล่ำละลัก “เร็ว — เร็ว — เชิญคุณ
มาที่บ้านฉันหน่อย”

ข้าพเจ้า “เพื่ออะไรกันขอรับ”

“ฉันจะไม่พุกเล่นอีก ลูกสาวฉันทำพิษ
เลยทำให้ฉันต้องอิดคุณ ลูกสาวฉันพัว
ถึงคุณ บอกฉันว่าถ้าไม่เห็นหน้าคุณจะขอ
ตาย เวลานี้ กำลังยืนอยู่ใกล้ ๆ กับฉัน
มือซ้ายถือส่วคออยู่ที่หัวใจ มือขวาเฝ้าคอ
ถ้าคุณไม่มาที่บ้าน เขาจะทะแห่นอกของเขา
ให้ เลือดไหล ออกมาจากหัวใจ — โอ๊ย — เร็ว
— เข้า — ออย่า — ออย่า — ลูก —”

ข้าพเจ้า “บุตรสาวของไ้เท่าอยากตาย
กระผมจะช่วยไม่ได้ ขอให้เขาคายไปตาม
เรื่องของเขาเถอะขอรับ”

“คุณไม่รักลูกสาวฉันแล้วหรือ ?”

ข้าพเจ้า “กระผมรัก แต่ความตาย
ขอให้ไต่เท้ารัก ใครจะช่วยไม่ให้ตาย
ไต่บ้าง?”

“คนจะตายอยู่แล้ว ทำไมคุณจึงชอบ
พูดมีไวยาหาร คุณเคยแต่งหนังสือเรื่อง
อะไรบ้าง?”

ข้าพเจ้า “ไต่เท้าเลยพกละเห็นแป้น
สนุกไปอีก กระผมพูดแต่งเรื่องจริง”

เสียงสั้น ๆ “โอโย — เร็วเข้า ตก
หน้าอกเข้าไปที ๓ แล้ว”

ข้าพเจ้า “คงยังไม่ตาย เพื่อเห็นแก่
แม่ยอครัก กระผมจะไปเที่ยวนี้”

พอข้าพเจ้าโผล่เข้าห้องรับแขกของท่าน
เจ้าคุณ ก็ประสยแม่ยอครักยืนอยู่ในท่าเช่น
เกียวกัยที่เจ้าคุณวิปยุบออกไปยังข้าพเจ้า พอ
แม่ยอครัก เห็นข้าพเจ้า ก็ทั้ง เครื่องมือเจาะ
หน้าอก วิ่งเข้ามาบอกข้าพเจ้าไว้แน่น นี่ —
เพราะอำนาจความรักอันมีอำนาจมาก

เจ้าคุณวิปยุบสั่งเสียงขึ้นว่า “ทำไมคุณ
ปล่อยให้ลูกสาวฉันกอดครักของคุณเช่นนั้น”

ข้าพเจ้า “เป็น บุญ ของ กระผม แล้ว
ขอรับ”

“ปล่อย” เสียงทวาด “ปล่อย —
ยอครัก จะยอมให้เขากอดกอดแทนเจ้าอีก
หรือ?”

“คิดฉันไม่ปล่อย” ลูกสาวตอบรับใจ

ข้าพเจ้า “คุณแหว กอดคิดฉันไว้ ชั่ว กระ”

ข้าพเจ้า “เฮาไวไวลอน ขอรับ”

ข้าพเจ้าบรรยายไม่ถูก ว่า เจ้าคุณวิปยุบมี
ความโกรธแค้นบุตรสาวและข้าพเจ้า เพียงใด
ในขณะนั้น ท่านจึงทักข้าพเจ้าด้วยถ้อย
คำมึงทั้ง ข้าพเจ้าถือ โอกาสว่าเป็น คอ
ท่านเจ้าคุณเสียทางบักเข้า แก้วว่า รุฬ่า ของ
ข้าพเจ้าแล้ว คงรออยู่แต่เวลาจะสาวลงมา
กินอย่างละม่อมเท่านั้น

“ฉันขอให้คุณออกไปจากบ้าน ของฉัน”

เจ้าคุณวิปยุบบัญชา

“ไต่เท้าเชิญผมมาโดยเกียรติยศ ไต่
กระผมกล้ม อย่างหุ่นหิน คุณเลี้ยว แม่ยอครัก
ก็กอดผมอยู่ ถ้าผมไป แม่ยอครักก็ คิด
ไปด้วย”

เจ้าคุณวิปยุบ เค็น ตรงเข้ามา และ
ลูกสาวออกจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้า กระทำ ตน
เป็นกลางคือหลักให้แม่ยอครักเกาะ ปล่อย
ให้บิดากับบุตรสาวย่อยกกันตาม ความ พอใจ
“ลูกทำลายเกียรติยศ” เจ้าคุณพูด
โดยโทสะ “ลูกหัวค้อ ไม่รักพ่อ”

“คิดฉันรัก แต่คนละชนิดกับคุณแหว”
บุตรสาวตอบถูกใจข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเกรงว่า ถ้าปล่อยให้บิดากับ

บุตรสาวพุกาไต้ คอย กัน อย่าง ชวน ทะเลาะ
 เช่นนั้นต่อไปแล้ว แม่ยอกรักอาหลุณ^๑มือ
 ขำพเจ้าไปไต้ จึง บอกให้ แม่ ยอกรัก เลิก
 กอกคอข้าพเจ้าเสียชั่วคราว เอ๋ยกับเจ้า คุณ
 ว่า “ไต้เท้า^๒ ขอรัย” กระผม เห็น ว่า
 ถ้าไต้เท้าปล่อยให้ ไทสะจริตเข้า ครอย จำ รน
 หงำเช่นนี้แล้วเรเรา^๓กันไม่รู้ เรื่อง บุตร
 สาวไต้^๔ทำมิไรกับกระผม ๆ ก็รัก บุตร สาวไต้
 เท้า ไต้เท้าจะปลุก^๕ส่งให้เป็นผู้^๖ฝ่าพิศแดง
 แนวเดียวกันจะมี^๗คัหรือคัย ? ”

เจ้าคุณริปูฯ “แกเป็นอะไร ? ”

ข้าพเจ้า “ไต้เท้าถามเป็นครั้งที่ ๓ แล้ว
 กระผมเป็น นายแหววอ่องวิทย์ ”

“ประกอบอาชีพในทางไหน ? ”

ข้าพเจ้า “ยังไม่คำนวณอาชีพใน ทาง
 ไหนเลยขอรัย แต่กระผมตั้งใจไว้ว่า จะ
 ตั้งร้านขายของสักแห่งหนึ่ง บรรจ^๑แต่สินค้า
 ที่ทำขึ้นในเมืองไทย ประกาศให้เพื่อนร่วม
 ชชาติด้วยกันมาออกทุน ก็คิดว่าทำให้คน
 ต่างชาติชื่นเงินชอกนอกประเทศ ”

“มีคนเขาคิดแล้ว คุณ^๒จะคิดแข่งขัน
 กับเขาอีกหรือ ? ”

ข้าพเจ้า “ถ้าเช่นนั้นก็ยิ่งดี จะได้ช่วย
 กันประกาศสินค้าไทยให้แพร่หลาย ”

“คุณก็ล้มร้านขายหน้าเขาเท่านั้น คุณ
 เป็นทหารหรือเปล่า ? ”

ข้าพเจ้า “กระผมเคยรับราชการสนอง
 พระเดชพระคุณแผ่นดินมาแล้ว ๒ ปี ”

“ถ้ายังงั้น แปลว่าคุณจะไม่ไ้ลูกสาวฉัน
 แน่นอน ”

ข้าพเจ้า “โปรดแปลให้กระผมทราบ
 ใหม่อีกครั้งขอรัย ”

“ลูกสาวฉัน จะต้องไ้กับคนที่^๑เป็นทหาร
 ที่เคยเป็นมาแล้วไม่กี่ ” เจ้าคุณพุกแล้วก็
 หัวเราะหยามหน้าหน้าข้าพเจ้าด้วย

ข้าพเจ้า “กระผมจะวิ่งแยกชั้นใหม่อีก ”
 แม่ยอกรัก “ทีฉันไม่ยอมแต่งงานกับ
 ทหาร ”

เจ้าคุณริปูฯ “พอจะให้แต่งงานกับทหาร
 เจ้าต้องตามไปพอ ”

“ทีฉันตามไปไ้ ”

ข้าพเจ้า “ความสงขขอรัย ไต้เท้าฟัง
 สมใหม่ ”

“ขอให้คุณหลบจากสายตาค้นก็กว่า ฉัน
 ไม่ประสงค์ฟังเสียงของคุณอีก ”

ข้าพเจ้า “กระผมกราบลา ”

“ทีฉันไปด้วย คุณแหวว ทีฉันไปด้วย ”
 แม่ยอกรักวิ่งเข้ากอดข้าพเจ้า เจ้าคุณ

พ.ศ. ๒๔๗

๑๒๗๑

อำนาจความรัก

กรากเข้าจับแม่ยอกรัก ข้าพเจ้าเลยตื่น ข้าพเจ้าขึ้นทักเรื่องราวเหล่านี้ ลงใน
ออกจากห้องนั้นไม่ได้ เจ้าคุณวีระย้อย สมุทกตเหตุการณ์ที่ เป็นไปในเวลาหลัง ของ
กอดขยับเขยื้อนแม่ยอกรัก ๆ กอดขยับเขยื้อนข้าพเจ้า ข้าพเจ้า เมื่อเช้าวันที่ ๑๕ พฤษภาคม
เลยกลายเป็นย้อยแย่งกัน เหมื่อน กับ เด็กเล่น พ.ศ. ๒๔๖๖ เวลา ๑๐.๓๐ ก.ท.

กิฬางินทาง

๓๕. เมื่อท่านมีความหวังมาก ท่านต้องมีความบากบั่นให้มากด้วย เพราะท่าน

มีแต่ความหวัง แต่ปราศจากความบากบั่น ท่านหวังก็เหมือนท่านไม่หวัง.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

อำนาจบ้า

โดย

พ. สุนทรารชุน

จังหวัดรัตนบุรี ใครๆ ก็ยอมทรวาย

ว่า ภูมิประเทศของจังหวัดนั้นเป็นอย่างไ
ถ้ายัง ทรวายไม่ทั่ว ถึงกัน ข้าพเจ้า ยินดี จะ
ยวริ ยาย ให้ฟัง พอเล่า ๆ เพื่อ เป็น เครื่อง นึก
จังหวัดนั้น เป็น จังหวัด ที่อุดมไป ด้วย พฤษภา
ชาติลดาชาติใหญ่น้อย ขึ้นอยู่อย่างระเ
ระกะล้อมรอบบริเวณจังหวัด ถ้าจะแลดูมา
แต่ทางนอกเมืองแล้วจะเป็นประจักษ์ว่าคงอะไร
คงหนึ่ง ฉะนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า จังหวัด
นั้นจะไม่เป็นป่าเถื่อน ฮา! แน่นอน - แน่นอน -
ต้องเป็นป่า - ป่าอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าหน้า

ที่บางแพนกกั - ก็กลายเปลี่ยนไปด้วย ถึง
กระนั้นก็พอจะทำเนา แต่ - นี่ - ท่านเลย
ผสมใช้ "อำนาจบ้า" มาเติมเข้าอีก ตอน
นั้นท่าน ผู้อ่านได้ อย่างเหยียยเข้ามาสู่ในจังหวัด
นั้นแล้ว ท่านจะไ้เห็นตัวขี้มาออกนอกรอบ
ข้าง คล้ายกับจะมาสืบเลือกเนื้อของท่าน
ให้อันตระธานไปจากพิภพนี้ เนื่องจากเหตุ
ทวียประการทั้งมวลที่ได้กล่าวมาแล้ว กระ
ทำให้ข้าพเจ้าอดคนถึงภาพ - ภาพของสหาย
รักข้าพเจ้า ซึ่งเธอได้ถูกตัวขี้คล้าเอาไป
แต่เคราะห์ที่ดัดเธอไปไม่ได้ เธอก็คือ คุณ
สังข์ สง่านาม ชายที่พลัดบ้านเมืองมา
รพว่างค่อนข้างไร้นืออยู่สักหน่อย อยุ่ราว
๒๒ ปี คงหน้าสดใส ยิ้มแย้ม อยู่ เสมอ
นิสัยสยใจเธอเป็นคนที่เราเรียกว่า คนไม่แคร์ ยิ่ง
กว่านั้นเธอยังชอบการสนุกอยู่มีวาม ใจใน
ที่สดเขววันหนึ่ง - เป็นวันที่เธอเคราะห์ร้ายได้
ตกหลุม - หลุมที่เธอขุดไว้อย่างหมั่น ๆ แต่
- ก็ยัง นึกว่า เคราะห์ ของ คุณสังข์ ยังดี อยู่มี
ฉะนั้นล่ะก็แม่ตัวรัก จึ่งอยู่ลารที่คนสังข์
ได้ประสยเคราะห์ที่เกินกับเธอเช่นนี้ เธอ
คงถือตามคำสาธิกว่า "ไม่สิ่งที่ตายไม่
วายชีวาจากนี้ ใครพิฆาฏเช่นฆ่าไม่อาสัญ
ถึงที่ตายก็ตั้งวายชีวาวัน ใครไม่ทันทำ
วายก็ตายเอง"

ทันใดยานประตูลำงานซึ่งเธอกำลังนั่ง
ทำอยู่นั้นก็ เผลอออก ทั้งสองยาน มีบุรุษ
กลางคน ๆ หนึ่ง เดินตรงเข้ามาทางท่าทาง
อย่างสง่าผ่าเผย ในมือของบุรุษผู้นั้นมีเคย
กระดากชิ้นเล็ก ๆ ๑ ชิ้น มาด้วยใบหนึ่ง ครั้น
แล้วบุรุษผู้นั้นก็ยื่นแผ่นกระดากให้กับคุณสังก
พลาง เธอรีบ มาพิจารณา คุณ ประภาภรณ์ ว่าเป็น
หมายเรียกตัวจั่วเลย อ่า ! คุณสังก - เธอ
จะได้ นึกย่างหรือเปล่าว่าจะไปไหน ถึงเพียง
นี้ แต่ยามเคาะระที่ หมายนั้นให้คุณสังกไป
ทำการอำเภอในพุ่มนี้ เพื่อแก้คดีในเรื่อง
เจ้าพนักงานหาว่า เธอเป็นจำเลยกบปลาพนัน
เอาทรัพย์สินกัน ในที่สุดนักการผู้ ถือหมาย
นั้นก็ลาไป

ในคืนวันนั้นคุณสังกเองไม่ได้นอนเลยจน
ตลอดรุ่ง เผลอนั่งถึงดึกคร่ำครวญในอนาคต
ต่อไปว่า จะที่สุกของเธอกันแค่นี้เพียงไร
ในที่สุดก็ยิ่งซบไม่แตกกระทั่งจนสว่าง เมื่อ
เธอเสร็จจากการรับประทานอาหารเช้าแล้ว จึง
จัดการเขียนใบลาให้เด็กคนใช้ ถือไปยื่นสำนัก
งาน เพื่อขอความกรุณาลาหยุดแก้คดี เมื่อ
จัดการในเรื่องธุระลาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เธอ
จึงนั่งตรงลงเหตุนั้นได้บังเกิดขึ้นโดยมิได้
นึกหรือผองลง กระทั่งจนเวลา ๑๑ นาฬิกาก่อน
เที่ยง คุณสังกจึงจัดการแต่งกายเป็นมุง

ตรงไปยังที่ว่าการ อำเภอเมือง ตามหมายนัด
เกือบจะเป็นเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านนาย
อำเภอก็มาถึง ต่างทักทายปราศรัยกันอย่าง
สนิทสนมฐานเพื่อนข้าราชการด้วยกัน ท
ประหนึ่งว่าจะได้รู้จัก กันมา ตั้งแต่ ศักระเท่า
กายน แต่ - ถ้าจะ หยั่งซึ้ง ลงไปถึงดวงหน้า
ของคุณสังกกับท่านนายอำเภอแล้ว จะเห็น
ได้ว่าท่าน ทั้งสองต้องมีลบลมคมกันอยู่
อยู่สักอย่างหนึ่ง สักครู่จำเลยต่าง ๆ ก็
ขอยกกันมาทีละคนสองคนจนหมดสิ้น

“ไม่ควรเล่นนี่นา - รู้ว่าเขาทำมละก็ -
ยังขึ้นจะเล่น” เป็นถ้อยคำของนายอำเภอ
พูดขึ้นแปรย ๆ ภายในห้องอันโอ่โง่งของ
ท่าน ครั้นแล้วท่านจึงจัดการลงมือสืบสวน
จำเลยที่ถูกหาทีละคน ๆ จนหมด ผลที่ท่าน
ได้รู้อย่างพอใจก็คือพวกจำเลย เหล่านั้นทุก
คน ห้ามคนใดคนหนึ่งจะปฏิเสธไม่ นอก
จาก คุณสังก ผู้เดียว ที่ยังยืนกระต่ายขาเดียว
อยู่ยังไม่ยอมรับ

“อย่างไรก็ตาม - หัวเด็กคินขาด ผมงัดจะไม่
รับ - ในสิ่งที่ผม มิได้ กระทำเลยเป็นอันขาด
ผมมิได้ทำกบปลาตามคำที่ เจ้าหน้าท กล่าวหา
ยิ่งกว่านั้น อาจจะทำให้ผมเสียอื่น ๆ ทั้ง น้อย
และใหญ่ เขาเหล่านั้นจะต้องกาหาว่าผมว่า
เป็นนักเลงการพนัน ข้าตระกูลธุระชาติของ

ผมก็พลอยเสื่อมทวามลง เอาเถอะ --
 เมื่อเราผมไป ตักหัว ขี้แห้ง ที่ไหนก็เอาไป
 ผม สบให้ก็ไ้ --" คุณสงก กล่าว ขึ้น
 อย่างหนักแน่น

“เขาละนะ - คุณระกิบ - หรือไม่ก็ักตาม
แต่ - พยานเขาอ้างว่า คุณ เป็นนักักยลา พนัน
เอาทรพัยกัน” ท่าน นายอำเภอ พอบอย่าง
ไม่ฟังเสียงหรือขอแก้ตัวของ คุณ สงัดเลย

“ฮ่าว! ก็ถ้าเช่นนั้นทำไมทำไมไม่สอน
พยานเสียด้วยล่ะครับว่าผมเป็น อ้ายผู้ร้ายฆ่า
คนตาย ศาลจะได้ตัดสินลงโทษประหาร
ชีวิตผมเสีย...” คุณสงค์แสดงท่าทาง
งุนงง ซึ่งเห็นได้ว่าเลือกผิดเรื่องขึ้นหน้า
อยู่ข้างแล้วแต่สับสนกลัว

“อ้าย - คุณไม่ต้องพูดโยกกับผม - คุณ
เห็นผมเป็นอะไร?” ท่านขุนพิริย นาย
อำเภอถาม

“ครัย-ผมทราบ-ทราบแล้วว่า ไท่เท้า
คือนายอำเภอ” คุณสังกตชัย

“^๕กิ-^๕ค^๕ห^๕รี-^๕แต่^๕ว่า^๕ ^๕ผ^๕ม^๕ ^๕อ^๕ย^๕า^๕ก^๕ร^๕ว^๕า^๕ค^๕ณ^๕น^๕ั^๕
อ^๕ย^๕ท^๕บ^๕อ^๕น^๕น^๕ค^๕ว^๕ย^๕ห^๕ร^๕อ^๕ป^๕เ^๕ล^๕า^๕?” ^๕น^๕าย^๕อ^๕า^๕เ^๕อ^๕ถ^๕า^๕ม

“จริง - จริงอย่างใดก็ว่า ข้อนั้นผมจะ
ไม่ปฏิเสธเลยที่เกี่ยว ผมนั่งอยู่จริง - แต่
ก็ให้ท้าวครึกคิดว่าผมนั้นรัก มากกว่า นั่งเล่น --
หรือให้ให้เห็นว่าผมเล่น --”

“ ยังไง ก็ ไม่ ทราบ __ พยาน เขา ยัง ว่า
คิดเล่น __ ”

“อ้าว! นี่ได้เท่า ซาคความพินิจพิเคราะห์
เสียแล้ว” ผมไม่ได้เล่นความจริงได้เท่า
ควรจะเอาผมเป็นพยานบางทีจะโค้วเสียมาก
กว่านี้ —”

คุณสังกกล่าวเชิงออกความเห็นกลายๆ

ข้างเถะ - ข้างเถะ นั้น - มันไม่ใช่
หน้าที่ของคนที่จะออกความเห็น - มันเป็น
หน้าที่ของคนที่ต้องกระทำ ผลอะไรก็ตาม
เป็นพยานใดหรือไม่เอาใด กันแล้ว -

เป็นอันว่าคงอยู่เท่านั้น --"

“ครับ - ผมอยู่ที่นั่น” คุณสังกตตอบ

“แล้ว—” นายอำเภอพูด

“และ - ผมไม่ไ้เล่น --” คุณสงก
กล่าวสยดขิ้นด้วยความโกรธ

“คุณต้องเล่น—คุณ จะปฏิเสธว่าไม่ได้
เล่นไม่ได้เลยเป็นอันขาด นายข้าเถอพูด
กระซจากทางเสียง

“ผมจะไม่รีบเลยที่ผมเล่น” คุณส่งก
กล่าวเช่นนั้นอย่างเรียบๆ

“ก็แล้ว... ที่คุณไม่รับ... คุณนึกยังไหม
ว่า? เงินเดือนของคุณจะหลุดมือไปโดย
ปราศจาก การที่ จะกลับคืน มาสู่คุณอีก - พิไซ์
กับเงินเพียง ๒-๓ บาท คุณ จะเสีย ทุไมท์ที่

เคียวหรือ?” ท่านขุนพิณ พุคเชิงอธิบาย
กลายๆ

“อ้อ! ถ้าผมรู้ว่าผมเล่น เงินเกือน
ของผมจะคงไคร้อยอย่างงั้นรึ ไม่ไหวละ
ครึ๊ยไค้ไ้! ผมไม่ใช่เด็ก ที่ปราศจาก เคียว
สา อย่างไรเสียผมก็จะไม่รับว่าผมเล่นยิ่ง
กว่านั้น” คุณสงค์พิศุดถอนหายใจแล้ว
และพลงกล่าวส่ายไปว่า “เงินค่าปรัยผม
ก็ไม่ยอมเสียเลยจนสตกังแกงเคียว”

“อ้าว! จำเลยนอกนั้นว่าอย่างไรกัน ยอม
รึ?” ท่านขุนพิณนายอำเภอกล่าวพลง
หันไปถามพวกจำเลยนอกนั้น

“ครึ๊ย - พวกผมตกตลงทุกคน” จำเลย
คนหนึ่งกล่าวขึ้น

“อ้อ! ถ้านั้นสำหรับวันนี้นักกลัยไ้ แต่-
พรุ่งนี้ ต้องนำเงินมาเสียๆ ให้เป็นการเสรี
เรียบร้อยไป”

เมื่อไคร้คำให้กลัย พวกจำเลย นอกนั้น
ต่างก็พากันย่อยกลัยจนหมดสิ้น ครั้นแล้ว
คุณสงค์ก็จะออกเดินกลัยบ้าง ก็ถูกท่านขุน
นายอำเภอโคกขัยไว้อีก

“ผมไม่ผิด--” คุณสงค์กล่าวพลง
สยัคเขนและเม้มริมฝีปาก

“คุณรู้หรือว่าคุณไม่ผิด - อ้า - เจ้าม่งกล
เจ้าบุญเพ็งเอง ๒ คนจรวีนนำชายคนนั้นไปขังไว้

ที่บ้าน และอย่าให้หนีไปได้เป็นอันขาดเจ้า
ใจใหม่?”

“ครึ๊ย --” เป็นคำตอบของเจ้าบุญเพ็ง
ครั้นแล้วมัน ๒ คนต่างก็ กระทำหน้าทำ ตามคำ
บอกเล่าของผู้เป็นนายอย่างองอาจและว่องไว
พลงฉุดคุณสงค์ลากถูกลงถึงลงจากที่ว่าการ
อำเภอ มุ่งตรงไปบ้าน ผู้เป็นนาย ของมัน กัวย
อาการขึ้นปราศจากเมตกาจิต แม้ ที่สุด
คุณสงค์ก็จะไค้พยายามขัดขืนไม่ยินยอมไปด้วย
กับมันก็ตาม แต่ลงท้ายก็ต้องยอมจำนน
ปราศจากการขัดขืน เพราะเนื่องจากแรงสู้
กันไม่ไ้ ในไม่ช้าเชือกก็ไ้มาประคิยฐาน
อยู่ภายในห้องรวีนแซกของนายอำเภอ ยิ่ง
กว่านั้นยังมีพ่อเจ้าประคุณบุญแจมือ คดกเขือ

เรอสรวมใส่ ซ้อมือคุณสงค์อยู่ด้วย การ
กระทำของท่านขุนนายอำเภอครั้งนั้น การจะ
ไ้ล่งรู้ ไปถึงท่านผู้ใหญ่อีกหาไม่ ท่านทำ
ไค้อย่างสนิทสนมปราศจากอุปสรรค

“อ้าว! นั่นเรื่องอะไรกันละกระคุณสงค์?”
นางพิณจรรยาท่านขุนพิณจกล่าวถามขึ้นอย่าง
อ่อนหวานขณะเมื่อเจ้าชาย ๒ คนลุกสมุมนาย
อำเภอ นำคุณสงค์ไ้ทำการไ้เรียบร้อยแล้ว

“เรื่องท่านขุนหาว่าผมเป็นจำเลยกักขฬา
พนันเอาทวีพิณครึ๊ย” คุณสงค์ตอบเรียบๆ

“ก็แล้วคุณก็หรือเปล่าเล่า?”

“มิได้ - ผมไม่ได้เล่น -”

“โอ! คุณพี่ช่างสร้างขยา สร้างกาม ก่อ
เวรเสียแก่ใคร เธอไม่ได้เล่นก็หาว่าเล่น
ดูเขาเถอะ” นางพินิจ กล่าว แสวง ความ
สงสัยอย่างลึกซึ้ง

“แล้วแต่บุญและกามชักริบ -- ทำยังไ
ได้ -” คุณสังกกล่าวอย่างซัดอัยซัดคำ

ในวาระเช้าพเจ้า ระชอกล่าวถึง รูปโฉม
โฉมพรรณ ของนางพินิจ สักเล็กน้อย เจ้า
หล่อนยังสรวลพริ้ง ถึงแม้ว่าจะได้กับท่าน
ขุนมาแล้ว ซึ่งเป็นเวลาราว ๑ ปีกับ ๘ เดือน ก็
ตาม หาทำให้ทรวงหน้าหรือเลือกผาคของ
เจ้าหล่อนซบซิดคลดถอยลงไปไม่ เจ้าหล่อน
เป็นสตรีที่สรวลเยือกกว่าเพื่อนในจำพวกสตรี
ด้วยกันในจังหวัดนั้น ฉะนั้นจึงเป็นเหตุให้
คุณสังกเองใคร่ลองทาบทางดู ความคิด
อันนี้ได้ พงจะรู้ยักขึ้น กับหัวใจของคุณสังกใน
เมื่อเกิดเขื่อนเอย

ในเย็นวันนั้นพอท่านขุนกลับจากงานก็มุง
ตรงขึ้น ขรรค์บ้าน อย่างวิธร้อนพร้อมทั้งแขก
เอา ความไม่ สม ประสงค์ มาด้วย เป็น อนเ
ประการ การที่ท่านขุนยังหนักใจอยู่เวลานี้
ก็คือเกิดจากคุณสังกไม่รับว่าเธอเล่นการพนัน
ฉะนั้นท่านขุนจึงรู้สึกหนักอกหนักใจ อย่างที่
จะบอก คุณสังกไม่ได้ง่าย ๆ ท่านจึงเดิน

อวยใหม่ ครั้นแล้วก็ตรงเข้าห้องรับแขก -
ห้องซึ่งคุณสังกพักอยู่ พลองท่านพุกชน
อย่างผู้มีไชยว่า :-

“นี่! แกเห็นไหมไทย ที่ แกไม่รับ - ไม่
ยอมเสียเงิน ซึ่งเป็นเพียงแต่จำนวนเล็ก
น้อย -”

“ผม - ไม่ได้เล่น - ได้ทำให้ผมรับว่า
เล่นอย่างไรกัน” คุณสังกกล่าว คงยืน
กระด่าขานเรื่อยอยู่เช่นเดิม

“เออ! ก็ละแก จะต้องแลเห็นผล - ผลที่
แก่จะไค้ประสพในภายภาคหน้า ถ้าแกรับ
เสียก็ ๆ ขางที่ระรอกพันไปไ้ -”

“ผมไม่ใช่เต่า”

“เ้ามคง - เองจงนำเจ้าชายให้อำมหิตย์
นี้ใส่ข้อจำไว้ ในห้องเก็บของ และอย่าเอา
อะไรให้มันกินเลย จนกว่ามันจะร้องอุท
ว่ามันไ้เล่นจริง -”

“ขอโทษเกิดครึบไ้เท่านี้ไ้ไ้ทำลงโทษ
ผมด้วย กฎหมาย ข้อไหน - มาตรา ที่ทำไ้
ครึบ - ไปรกดกรุณา ขอผมให้หายจาก ความ
สงสัยสักทีเถอะครึบ”

“ฉันไม่เข้าใจ - นอกจากฉันจะบอกกับแก
ว่า ฉันมี อำนาจ พอที่ เอาแกไป ซังที่ไ้ไ้
ก็ไ้”

“ถ้า เช่น นั้นไ้เท่า ก็ไ้ อำนาจ ย่ำ มาก

เกินไปชั่วครู่...”

“ไม่มาก — เท่านั้นเอง — ถ้าแก มีลูก หรือ มีหลานก็ควรจัดการเรียกให้ มาเที่ยวจังหวัดนี้นะ จะไปร่วมญาติ —” ท่านขุนพิริพุดเป็นทีเย้ย

“ก็ -- ผมจะให้ มา — มาเพื่อให้ ได้ ทำ กิจการเอาผมและพวกผมรวม —”

“พอ — พอฉันไม่ต้องการ เอาไปเจ้า มงคล —” ท่านขุน พุดชน อย่างไม่ พอใจ

เมื่อเสร็จคำปากยัดของนายอำเภอเพียงชั่วพริบตาเดียว ร่างของคุณสงค์ก็เข้ามานอนซมพิศอยู่ข้าง ๆ ให้น้ำปลา และ ปลาเค็ม ซึ่งกำลังส่งกลิ่นเหม็นอยู่รอบ ๆ ข้างทั้งอากาศก็อับอวล เจ้ามงคลผู้นำเข้าไปเองก็รู้สึกว่าจะทนอยู่ในห้องนั้นนานนักไม่ได้และยังกว่านั้น มันยังพยากรณ์อีกว่าอย่างไรก็ดี คุณสงค์คงทนอยู่ต่อไปได้ อีกไม่นานนัก รูปร่างก็ขยับย่นลง ฉะนั้นเมื่อจัดการเป็นที่เรียบร้อยแล้วมันก็รีบกลิ้งออกมาปล่อยให้คุณสงค์นอนเฝ้าเจ้าพวกปลาเค็มกระซิบอย่างสรวลขม

ข้าพเจ้าจะขอเขียนกล่าวถึงเหตุที่คุณสงค์กับท่านขุนพิริพุดนายอำเภอไทรบุรี ให้ท่านฟังสักเล็กน้อย เมื่อ คุณสงค์ได้ จาก กรุงเทพฯ มาหาครอบครัวที่จังหวัดกันบุรี เนื่องจากมาทำงานทำกิจได้ทำโดยสมประสงค์ เธอ

ทำอยู่ประมาณ ๘ เดือนกว่า ๆ วันหนึ่งท่านขุนพิริพุดต้องไปตรวจความท้องที่ต่างๆ คงเหลือแต่ภรรยา คือ นางพิริ (บุญสวน) กับเด็กคนใช้ อีก ๒ คน แต่ก็เป็นเด็กเล็ก ๆ ฉะนั้นเมื่อท่านขุนไปแล้ว นางพิริก็เกิดการกลุ้มใจ กลัวสงสารนางจึงให้เด็กมาตามคุณสงค์ เพื่อขอความกรุณาไปนอนเป็นเพื่อนพอให้ท่านขุนกลับเท่านั้น ส่วนคุณสงค์เองก็ได้ชักชวนถือเสียว่าเป็นการไม่สู้กระไร ครั้นจะขอกับภรรยาของภรรยาเองก็ไม่เห็นจะไร ฉะนั้นเธอจะยอมมานอนเป็นเพื่อนอยู่ทางหน้าบ้าน ส่วนนางพิริก็คงเข้าห้องนอนกับเด็ก เป็นอันว่า คุณสงค์มานอนเป็นเพื่อนให้เพียง ๒ คน ท่านขุนพิริ โสโครก มา เกือบ เวลา ๒ นาฬิกา ก่อนเที่ยงแทนที่ ท่านจะ โอภา ปราส หรือ แสดง ความขอบบุญขอบคุณคุณสงค์ในการที่ได้ช่วยให้มาอยู่เป็นเพื่อนภรรยาของตนโดยความชอบ ท่านกลับได้ — โล่งอย่างมรณาไม่มีแม้ เล่นเอาคุณสงค์ ต้องจัดการขนที่หลับนอนกลับบ้านคนในคืนวันนั้นและต่อจากนั้นมา ความสนิทสนม กลมเกลียว ซึ่ง ได้ ย่อม มา แล้ว และจะมีต่อไป ก็เลยกลายเป็นการเกลียดกันอย่างขึ้นจะขึ้นเนื่องจากความหึงหวงของท่านขุน จนในที่สุด — เช้าวันหนึ่งเป็นวันอาทิตย์ ท่านขุนจึงใช้ ให้คนสนิทของท่าน

คนหนึ่ง ซึ่งชอบพอกับคุณสังข์ชวนคุณสังข์
ไปเที่ยวหย่อนใจตามย่านปลา ข้าพเจ้าได้
กล่าวแล้วว่า นิสนธิ์ คุณสังข์ไม่ ชอบเล่น เพื่อ
สนุกแต่อยากก... ฉะนั้นเองจึงลงนามยอม
ไปด้วย ทั้งคิดว่าเป็นวันอาทิตย์ใครจะเที่ยว
เล่นเล่นเพื่อหย่อนใจ แต่การณกลีบตรง
ข้ามกลีบทะเลบ่กกันหมด แทนที่คุณสังข์
จะได้หย่อนใจกลับเข้าเลือก ในเย็นวันนั้น

เองก็ปรากฏว่าเธอถูกหาในคุกอาญา เป็น
จำเลยกักปลา ซึ่ง คุณสังข์ เองมิได้นึก
หรือฉันทเลว่าการณจะเป็นไปได้อย่างผิดคาด
ด้วยประการทั้งมวลที่โลกกล่าวมานี้ จึงเป็น
เหตุให้ท่านขุน จงเกลียด จงชัง คุณสังข์ เสีย
แทบเข้ากระดูกดำ จากเหตุที่ได้ กล่าวมา
แล้วท่านขุนจึงใช้มนุญกต ๒ หน้าชวนให้คุณ
สังข์ตกหลุม

สัปดาห์หนึ่งให้หลังไปแล้วเต็มๆ คุณ
สังข์ได้นอนหลับปลาเค็ม และในคืนวันหนึ่ง
จะเป็นคืนที่ พระเสวรี เสกฯ โคจร ภาวร้าง ของ
คุณสังข์หรืออย่างไรก็ตาม พอเธอคืนนอน
ขึ้นก็รู้สึกว่ าทักของตัวปราศจากสิ่งของจำ
อา! เธอเป็นไทยแล้ว - พระเจ้า ยนสวรรค์คง
จะโปรดเธออย่างแน่นอน ทันใดที่คุณสังข์
หาได้ปล่อยให้อากาศ ผ่าน พ้นไปไม่แม่ แต่
วินาทีเดียว เธอรีบกระอักระวากลูกชานจาก

ที่ ๆ นอนแพ้อยู่ แต่ยังเอนมือไปคลำลูก
เอาเศษกระดากชิ้นหนึ่งเข้า เธอนึกสีก
โรยอย่างไรไม่ทราบเลยฉอดึกก็มีมาด้วยพลาง
ก็ มุกกลาน รอค ออกมา ทางช่องใต้ ฐานเรือน
โดยเร็ว เมื่อการเป็นเชลยได้หลุดพ้นมา
ได้แล้ว คุณสังข์กับสาวเท้าก้าวเดินอย่าง
รีบร้อนมุ่งตรงมายังที่สำนักทันที

“พยอม - พยอมเข้ครัยที่เถอะ—”

พลัน เสียง บานประตู ห้องน้อย ๆ ก็เผย
ออก ภาพของ คนใช้ ผู้ ซื่อสัตย์ ก็เห็นชัด
ออกมาให้คุณสังข์เห็นคร้เดิม เขาทั้งสอง
ก็โง่หาหน้อยไม่เมื่อได้พบหน้ากันออก พลาง
นายพยอมรักสัศย์ กล่าวถาม ชนด้วย ความค
ใจว่า:-

“นี่คุณกลีบมาได้อย่างไรกันครัย?”

“ประ เดียว - ฉันทจะเล่าให้ ฟัง ไปไซ
ตะเกียงจีนเถอะ” คุณสังข์โยงการ
“ครัย—” นายพยอม คนใช้ รีบ คำ
ครั้นแล้ว ก็ลุกเดินไปไซ ตะเกียง ตาม คำสั่ง
ของนายโคยฉลพด้น

“พอ - พอละ พยอม อย่า ให้สว่าง นก
เลย—” คุณสังข์ทักพลางกล่าวสลับ
ไปอีกว่า “ฉันทสงสัยจริงที่เกี่ยวพยอม คือ
ที่ ๆ ฉันทถูกขัง อยู่เน่น นอกจากน้ำปลาปลาเค็ม
แล้วยังมีเงาะบ๊อง ๒-๓ ให้ นอก จาก นก

ไม่มีอะไรอีก แต่ — นี่กระตาค — อะไร”
 พุกพลาง คุณสงค์ ก็ควัก เอาเศษกระตาคขึ้น
 มา แทนที่ จะเป็น กระตาคที่ไว้ประโยชน์
 กลายเป็นกระตาคที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง กระ
 ตาคนั้นคือกระตาคอนบัตร์ กระทำให้คุณ
 สงค์แทบโลกไป ด้วยความดีใจ

“อนบัตร์ — หรือ — ครบ” นายพยอม
 พุกก็กระตาคกระตาค

“อย่างงั้นซี — เอ! แปลกแชะพยอมฉัน
 ไม่นึกเลยว่า เมียเจ้านายอาเธอจะใจดีและ
 จะกรุณาฉันถึงเพียงนี้ ก็จริง ๆ — ขอยใ
 ้เจ้าหล่อนอย่างยิ่ง — แต่ — นี่เราต้องลงหนังสือ
 ที่หลังธนบัตรออกแล้วจึงเอาไป แลกเป็น กระ
 ตาคย่อยพอยังมีชีวิตอีกต่อไป —”

“ใบละเท่าไรครบ —” คนใช้ถาม
 “ใบละ ๓๐๐ บาท” คุณสงค์ตอบเรื่อย ๆ
 พลังพุกสับต่อไปอีกว่า “นี่ทางราชการ
 เขาว่ายังไร้ไหม?”

“ผมสงสัยกับความว่าเขาจะให้ คุณออก”

“เฮ! ก็ — นึกว่าฉันจะเอาไปทำ แต่
 อย่างไรเสียฉันจะต้อง ฟากซอกกับเจ้าขุนนั้นให้
 ไปได้ —” คุณสงค์ กล่าวอย่าง หนักแน่น ชัด
 ดียิ่งคำ

“ผมเองก็คิดอยู่เสมอ — ที่จะแก้แค้นและ
 จะพยายาม หาทาง ให้ คุณหลุดพ้น ออกมาได้

ให้ตกกระรอกชักรับ —” นายพยอมพุก

“ขอยใพยอม — แต่เราอย่ามัวคุยกันให้
 นานเลยรีบไปเสียเถอะ ไปเสียก่อน — ไป
 จนมันล้มแล้วเราจึงหักหลังทีหลัง”

“ก็ทำเหมือนกันครับ —”
 เข้ายังนั้นก็ตกลงเอาแต่เพียงกระเข้าลูก
 เกี้ยวก็พอ

ครั้นปลุกษาคกลงกันแล้ว ทั้งสองคน
 ย่ำนาย ก็เริ่มออกเดินทางในคืนวันนั้นเอง
 มุ่งตรงเข้าป่าไปอย่าง ไม่เหลียวหลัง

เขี้ยวรุ่งขึ้น ณะที่ท่านท่านขุนพินิจ ก็เกิด
 การณ์โกลาหล กัน ยกใหญ่ เนื่องจาก ท่านผู้
 เป็นคุยกโต ไปไขกุญแจ คุกของ คุณสงค์
 ชายผู้ขอยบาวว่าคงอยู่ หรือสิ้นชีวิตไปแล้ว

แทนที่จะพบกลับตรงกันข้าม ทั้งนั้นกระทำ
 ให้ท่านแทบหมดสติ หน้าที่าซึ่งเคยสกลไ
 มาแล้วกลับเผือกสกลลง เพราะอย่างไร
 ก็ตาม ประตู เรือนจำ ซึ่งเป็น ของที่ หนักและ
 เข็ดไคยากสำหรับผู้หาความผิดไม่ได้ ยัคน
 ท่าน ขุน พินิจ จะ เอา เพียง นว ก้อย สกิด ก็ คุ
 เหมือนจะแง้ม ๆ พอให้เห็นภายใน ของเรือน
 จำได้แล้ว ท่านรู้สึกเสียใจอยู่มิวาย

นับจากวันที่คุณสงค์กับนายพยอม คนใช้
 ผู้ซื่อสัตย์สุจริต ได้หนีไปจากจังหวัดนั้นแล้วไม่
 น้อย กว่า ๒ เดือนเต็ม ๆ ภายในจังหวัด

รัตนบุรี ก็มีชาย แผลกหน้า เข้า มา อีก ๒ คน
เขาทั้งสองนี้ก็คือ คุณสงค์ กับนายพยอมชาย
คนใช้นั่นเอง การที่ คุณสงค์ ใฝ่หน้าคนอย่าง
เหยียบเข้ามาสู่จังหวัดนั้น อีกก็เนื่อง จากความ
เจ็บใจและเข้าใจเป็นข้อใหญ่ ทั้งจะเพอแก่
แค้นท่านขุนอีกด้วย

ณ คำนวณหนึ่งจากาศปรอศไปรุ่งปราศจาก
เมฆหมอก ลมหนาวแห่งราตรีกาลได้พัด
โชยเย็นเยือกเจี๊ยบสงัด ภายในสวนของ
ท่านขุน เวลานั้นเจี๊ยบ - เจี๊ยบประศายาขาววิ
รังระไรวักหนึ่ง ในวาระที่ใกล้ลำน้พระที่
เกาะสนามภายในสวนจะเห็นชายหญิงคู่หนึ่ง
กำลังนั่งสนทนากันอยู่อย่างสุชาวมัย เธอทั้ง
สองคือ คุณสงค์กับนางพินิจ (บุญสวน) การที่
นางพินิจได้มาผูกใจรักกับคุณสงค์ และเอา
ใจออกห่างกับท่านขุน ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากท่านขุน
พินิจได้ทราบใหม่ ครั้นนางพินิจจะว่ากล่าว
อย่างไรก็โดน หมดเด็กของ ท่านขุน ทุกคราว
เลยกระทำให้เจ้าทูลอนรู้สึกแค้นใจและเจ็บใจ
อยู่ไม่วาย ยังเฝ้าเจ้าทูลอนทราว่า คุณสงค์
มาจึงจัดการ นัดแนะ กันเป็นที่ เรียบร้อย แล้ว
ต่างก็จะจัดการ พากัน หนีจาก ชุมนวกไปเพื่อ
ให้พ้นเสียก็

“ແມ່! ຄືນນີ້ກວ່າຈະໄມ່ມາເສຍອີກ” ນາງ
ບູນສວນລ່າວຂຶ້ນ

“มิได้ - คุณ - ความรัก - ในชีวิต ของ
ผม - ถ้าผมจะบอกกับคุณว่าทุก ๆ ลมหายใจ
ของผมหายใจออกมาดูเหมือนกัน เป็นข้อ คุณทุก
ครั้ง - ผมอาจสยดให้ก็ได้” คุณสงค์กล่าว

“คะ - ก็ฉันทราบดีแล้ว” นางบุญสวน
ตอบพลางเล่าเรื่องของตนให้ฟัง

“หนทางที่พวกเราต้องไปให้ไกล -” คุณ
สงค์กล่าวเชิงอธิบาย

“แล้วแต่ - คุณซิดะ - ไปก็ไปอย่ามัวรำ
ไรเลยคะประเดี๋ยวจะเหลวอีก -” นางพินิจ
(บุญสวน) เตือน “แต่ก็ฉันคิดว่า เรื่องที่
เกิดขึ้นอย่างไรก็ตามคุณควรระวังเรียนท่านผู้
ใหญ่ๆ เพื่อความยุติธรรม”

“ก็เหมือนกัน - แต่ - คุณไม่สงสัยสารท่าน
ขุนหรือ?” คุณสงค์กล่าวเชิงสัพยอก

“อ้อ! คุณน่ะก็ - ยัวอะไรก็ไม่รู้ละ -”
เจ้าทูลอน พกพลาง เออมนม้อ อันเรียวหยิกขา
ของชายหนุ่ม “ก็ฉันจะไปส่งสารอะไรคะ
กับคนพรรณ เขาทำฉันเจ็บใจเพียงไร
คุณยอมทราบดี -”

“ถ้าอย่างนั้นตกลง ผมจะจัดการ ไป
เถอะเรารีบไปเถอะพยอมจะรอ -”

ครั้นแล้วทั้ง ๒ คนก็ ออกเดิน ทั้ง บ้าน อัน
อุดมไปด้วยผู้ที่มีใจเป็นอันหนึ่งใจเดียวกันปราศจาก
เขื่อใย ในไม่ช้าก็พบนายพยอมซึ่งยืนคอย

อยู่ แล้วต่างก็สมทยพากันไปขึ้นรถไฟใน จากราชการแล้ว คิวขาการ ที่ท่านใช้ อำนาจ
 ขยวนเข้านรุ่งขึ้นนั่นเอง นับว่าเขาทั้ง ๓ คน ข้ามไม่หยุดหย่อน เวลาทางจังหวัดรัตน
 ไทรออกพ้นจากอำนาจป่ามาแล้วโดยคฤหาสน์แล้ว ขยวนคิดว่าค่อนข้างเจริญขึ้นกว่าก่อนแล้ว และ
 ส่วนคุณสังก็เล่าก็ไต่พันคิวขาการช่วยเหลือ ในไม่ช้าคงจะเจริญยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ส่วน
 ของนางบุญสวน คือเจ้าหล่อนได้ปิ่นเจ้า ท่านขุน เวลาขึ้น คงยกเอา เรือนจำเป็นที่พัก
 สามทัพ(เหล่า) แล้วเจ้าหล่อนก็กระทำการ ค่อยไป และถ้าเวลานี้ใครได้เห็นดวงหน้า
 ช่วยเหลือ ส่วนเจ้าหล่อนเล่า คุณสังก็ ของท่านขุนแล้ว จะเข้าใจว่าท่านคือยศ
 ก็ไต่พาไปให้พ้นแล้วเดี๋ยวนี้กระเด็นกัน คนหนึ่ง นั้นแหละที่เรียกว่า "ให้ทุกข์แก่

จะว่าทางฝ่าย ท่านขุนพินิจนายอำเภอเล่า ท่านทุกชั้นถึงตัว
 คงได้ทราบข่าวความหนังสือพิมพ์ว่าได้ถูกออก

๔๐. ความผิดเพี้ยนเป็นสัตว์อย่างฉกาจ ตัดทอนความดีของท่านทุกครั้ง จงดี

ห่างเขาเสีย ท่านจะทำจะพูดต้องทำต้องพูดทันที ในเมื่อตรงแล้ว.

อนันต์

อุไรสุภา

ของ น. ล. พิชญาทิ

รฤก ภาพ

(จากพระราชฉายาสาทิสลักษณ์ทรงนำเรื่อง "สยามรัฐ")

๑ วชิรกายจิตต์น้อม

สมเด็จพระรามา

พระเดชปกครอง

ขอสังกตต์สาธุได้

วันทนา

ธีราชไท้

ชนทั่ว

รักษ์จ้าวจอมสยาม

๑ ยามชลบรมรูปท้าว

"สยามรัฐ" นึกถนดัดคำ—

เปรมจิตต์กิดกล่าวคำ

ผิตพลาดขาดเกินไซ้

๑ ประเมิน "สยามรัฐ" ด้วย

สมเด็จพระรามา

ประมุขแห่งประชา

ดูจนายเรือเหาะ

ทรงนำ เรือนา

เหนียกได้

ແລงอรรด

โทษข้าอภัยเทอญ ฯ

นาวา ชาตเฮย

มกุฎเกล้า

ไทยชาติ

ปกบ้องพองภัย

๑ นัยเนตรพระมุงเขม้น

พระหัตถ์กุมสัจญา

พระกรรมพระสดับหา

หนักอนรเทียบคล้าย

มรรคา โลกนอ

บังคับท้าย

รหัสข่าว

หนักน้าพระทัย

๑ พระหมายน้าชาติเข้า

หลักเลียงสุรพภัยเกิน

แสนวิบากขึงเรือเดิน

แต่พระทรงปลูกปล้า

เขตต์เจริญ ยั้งนอ

ยากล้ำ

วางแก่ง

ผ่านพ้นภัยกษย

๑ หฤทัยพระตม้น
พระวิริยะประจำ
ขันติพระสติสัม—
พระศรีพระครองแก้

๑ บันดาลประเทศให้
พสกต่างเปรมใจ
ต่างเทศต่างเป็นไม—
โอ, พระคุณเจ้าหล้า

๑ ขอวานไท้ทั่วทั้ง
จงตรึงตรองใจ
ควรฉลองพระคุณไฉน
เทศอันยังเสริญแต่

๑ กวโรไทยทุกถ้วนหน้า
สุจริตแต่ภูมิ
ชีวิตมอญถวายพลี
จึงจักสมที่ไ้

๑ อัญเชิญบรมรูปขึ้น
ประกอบเครื่องสักการ
เชิญไทยทั่วถิ่นสถาน
บุชิตจิตต์นิกน้อม

กลองธรรม
แนวแท้
ปรัชญ์ยิ่ง
ถูกต้องตามกาล
คงไทย
ทั่วหน้า
ตรีต่อ
มากล้นเหลือประมาณ

เทศไทย
ถ่องแท้
จักเท่า เทียมพอ
แซ่ซร้องถวายไชย

ภักดี ท่านนอ
มันไว้
เทอญพอ
ท่านเลียงรักษ์เรา

กษัตรา
พรักพร้อม
สยามเทศ
พระเจ้าจงเจริญ ชโย

มรกด

หมายเหตุเบ็ดเตล็ด

โดย

“โกเวศร”

เรื่องที่ขรรณ โลก คือ โลก หนึ่ง คือ
กำลังต้นเค้นทางกันภายใน คือ เรื่องความอด
หม่านในคณะหนังสือพิมพ์ “เสนาศึกษา
และแฉวทยา ศาสตร์” ซึ่งตาม เลียงโย
กันเชิง แฉวรบกัน ว่ามีความลึกลับภายใน
อะไรกันอยู่โดยคนรอบ นอก หรือ บุคคล นอก
คณะทหารหาทวยกระหนกความจริงไม่ เท่า
ที่ทวยกันก็เพียงเลา ๆ ว่า หนังสือ “เสนา
ศึกษา และ แฉวทยา ศาสตร์” ได้เปลี่ยน
ตัวบรรณาธิการ คือ นายพันตรี หลวง
สารานุประพันธ์ (นวล ปาวิณพักษ์)
บรรณาธิการผู้สืบทักใน ทาง ประพันธ์ ซึ่ง
มหาชนนิยม สปากอย่างยิ่ง และซึ่งได้ทำ
งานในหน้าที่มาเป็นเวลา นาน นับ ด้วย ๔๖ ปีเศษ
นั้น ได้ ออก และมีนายพันตรีหลวงวิสิษฐ

พจนการ [อาหารยี่สิบ] ของโรงเรียนนายร้อย
ทหารบกเข้ามาแทนที่. ๑๘

ความจริง หนังสือพิมพ์ “เสนาศึกษา”
นั้นมีผู้นิยมมาก ก็แพร่หลายไปทุก จังหวัด
ในพระราชอาณาภิรตสยามและต่างประเทศ,
เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ. ปรากฏว่า เป็นหนังสือ
พิมพ์รายเดือนที่นำหน้า หนังสืออื่น ๆ ทั้ง หมก
นับเป็นศรีของทหารบก ทั้งนักด้วย ความ
ปริชาสามารถของหลวงสารานุ ประพันธ์ ซึ่งมี คน
ชอบปลากจนได้จำนวน สมาชิกใน เวลาถึง
๓๒๘๐ คนเศษ (ตาม คำ แถลง การ ของ
อุปนายกในเล่ม ๘ ตอนที่ ๓๒) ซ่อนข้าพเจ้า
หวังว่าคงไม่มีผู้ใดเกลียด ก็เมื่อ อยู่ ๆ
หลวงสารานุ มีอันเป็น พลันออกไปเสียโดย

สาธารณชนมิได้ทราบเหตุผลเช่นนั้น จึงยอม
มีผู้ยื่นเสียขายกันมากอยู่ และในฐานที่
ข้าพเจ้าเป็นคน กลาง ผู้ หวัง ก็ จริง ๆ ต่อ
หนังสือเสนาธิการฯ อันเป็นหนังสือที่ นำ
อ่านน่าประจักษ์เป็นสมบัติของคู่สมุททุก ๆ คน
ทั้งนี้ ข้าพเจ้าจึงขอโอกาส เขียน ขอ ความ
บางอย่างสั้นกะพรวนในปวงสาธุชน.

๐ ๐ ๐

ความจริงจะมีสาเหตุ แยก ร้าว อะไร กัน
ภายในคณะ ข้าพเจ้าไม่ทราบ และทั้งไม่ใช่
หน้าที่ของข้าพเจ้าจะพึงทราบด้วย แต่เมื่อตระ
หนักผล ที่ สุก แห้ง เหตุ ว่า ได้ มี การ เปลี่ยน
บรรณาธิการเสียแล้วเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็เกิด
ความพิศวงเป็นกำลัง จึงเที่ยวไต่ถามตาม
เพื่อนฝูงว่า หลวงสารานุกรมนี้ ต้องออก
จากบรรณาธิการเพราะอะไร? ก็ไม่ได้ความ
เหมือนเหล่าเพื่อนฝูงพยายามจะชักข้าพเจ้า
เสียสิ้น ข้าพเจ้าสักก็ไรอยู่จน เสนาธิการฯ
เล่ม ๘ ตอนที่ ๒๒ ประจำเดือนธันวาคม ออกจึง
อ่านในนำของบรรณาธิการ ก็ได้เห็นบรรณา
ธิการใหม่ชี้แจงแล้วว่า ที่เปลี่ยนตัวบรรณา
ธิการเสีย ก็เพราะเหตุ ๒ ประการ คือ ๑ จำ
เป็นที่ให้บังเกิดความสทกในทาง หนังสือ
พิมพ์ และ ๒ ทางราชการ เพียงเท่านั้น
เลยเป็นอันข้าพเจ้าไม่ทราบ ว่า ๑ “จำ

เป็นจะให้บังเกิดความ สทกใน ทาง หนังสือ
พิมพ์” นั้น แปลว่าขณะที่ หลวงสารานุกรม เป็น
บรรณาธิการอยู่คงจะไม่ได้ ทำให้บังเกิดความ
สทกอันใดเลย กระนั้นหรือประการใด?

๐ ๐ ๐

ข้าพเจ้าสารภาพว่าเป็น คน ๑ ใน จำ พวก
ปัญญาทัย และทั้งชอบสอศรี สอด เห็นใน
ฐานะของผู้ขึ้นมากเกินความจำเป็น ความจริง
หลวง สารานุกรม ได้ เป็น ญาติ โคโย ทางใด กับ
ข้าพเจ้า ทั้งไม่เคยเป็นผู้รู้จัก กับ ข้าพเจ้า
เสียซ้ำ แต่ที่ข้าพเจ้านำเรื่องหลวงสารานุกรม
มาพูดในนำของไทยเชม
นี้ ก็เพราะหลวงสารานุกรม เป็น นัก ประพันธ์
ที่มี ชื่อเสียง อยู่ คน ๑ ใน เมือง ไทย
ซึ่งใคร ๆ ต่างเคยได้ อ่าน ฝาก ของ เธอ มา
เป็นส่วนมาก ประกอบทั้งใน เสนาธิการฯ
กำลังมีเรื่องขึ้นเอกของ เธอ เรื่อง ๑ คือ เรื่อง
“หน้าผี” ซึ่งยังค้างค้างไว้ มีทิน ฆบ บริบูรณ์
ทำให้บุคคล ทั้ง ๔๐๐๐ คน (รวมทั้งผู้
ยืมอ่าน) พวกนี้กระหาย ใครจะได้ทราบ
อวสานแห่งเรื่อง ว่าระลงต่อไปจนจบ หรือ
ไม่ และจะจบในที่แห่งใด?

๐ ๐ ๐

อย่างไรก็ตาม, ไม่ว่าการงานในที่ใด
เมื่อเจริญแล้ว ก็ย่อมต้องมี ผู้ นิยม และ มี ผู้

อยากกระทำกันนั้นๆ ต่อไป นี่เป็น อรรถ
ชาติ; ในเรื่องหลวงสาราฯ ออกจากน้ำที่
บรรณาธิการนี้ เมื่อข้าพเจ้าไม่มีหนทางจะ
ทราบได้ โดยทางใดแล้วก็ต้องลงโทษ หลวง
สาราฯเอง ว่าคงจะทำอะไรอย่าง ๑ ซึ่ง
นอกครูและบกพร่องจนไม่เป็นที่พอใจ ของผู้
ใหญ่ เพราะ เวลาถก ภาษิต ก็มีปรากฏ
อยู่บท ๑ ว่า “การรับใช้ให้ถูก ต้อง ตาม
ในนายทุกประการนั้น ยากยิ่งกว่าผูก ฝน
ความรู้ในทางธรรม” ข้าพเจ้าเฝ้าใฝ่ผู้
ใหญ่คง เล็งเห็นว่าสมควร แล้ว ที่ จะ เปลี่ยน
เธอออก เสียจากน้ำที่บรรณาธิการ แล้ว
และให้หลวงวิศิษฐ์ฯ เข้ามากระทำแทน
จึงได้สั่งการลงไปแก่ข้าพเจ้าถึงเพียงนั้น.

การ เป็น บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ ราย
เดือน ไม่ใช่เป็นของง่ายนัก เท่าที่ข้าพเจ้า
ทราบอยู่ยังก็ว่า ผู้เป็นบรรณาธิการจำต้อง
รอบรู้ ในสรรพวิทยาเบ็ดเตล็ด, ความรู้รอบ ตัว

วิชากฎหมายบางหัวข้อที่เกี่ยวแก่น้ำที่, กวี
ศาสตร์, อักษรศาสตร์, รัฐประศาสน์ และ
เชี่ยวชาญชำนาญในภาษาต่างประเทศ มาก
พอที่จะใช้ คำหยาบ คำราวใด ๆ เป็น เครื่อง มือ
ได้ ฯลฯ เพราะฉะนั้นการ ที่ได้ เปลี่ยน ตัว
หลวงสาราฯประพันธ์ออกเสีย และให้หลวง
วิศิษฐ์พจนการเป็นบรรณาธิการต่อไปนั้น จึง
เห็นว่าชอบแล้ว และเหมาะแก่น้ำที่บรรณา
ธิการแล้วด้วยประการทั้งปวง.

ในที่สุดแห่งหมาย เหตุ เบ็ดเตล็ดถกขียน
ข้าพเจ้า ขออวยพรให้หนังสือ “เสนาศึกษา
และแนววิทยาศาสตร์” ยุคใหม่ งามมีความ
วัฒนาถาวร ให้มีสมาชิกมากขึ้นกว่าเดิม
และขอให้ผู้อบรมด้วยเรือนำอ่านนำฟัง ยิ่ง กว่า
ยุคบรรณาธิการเก่ากระทำอยู่ อย่าง มาก ล้น
จนชนนำหนังสือพิมพ์ใด ๆ ในโลกนี้ ทั้ง หมก
ทราบชั่วกัลปาวสานด้วยเทอญ.

งานบรรณาธิการ

ครัว ของ ไทยเบบม

พจนานุกรม

บัญญัติอาหาร

ประจำเดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

โดย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

ดาว

หวาน

แกงไก่

“สุรอกกรกฏ”

น้ำ

“ตาลเชื่อมกระทิ”

แกงเผ็ด

“กาหรีกั้ง”

แห้ง

“ทุทุสังขยา”

เครื่องเคียง

“เจียนปลาฟู”

ของว่าง

ผัก

“ฉลุกวางชี”

น้ำ

“น้ำยามะลายุ”

เครื่องจิ้ม

“กั้งกัยเข้าหมากหลน”

แห้ง

“เข้าเหินยวทอกสอกไส้”

คาร

แกงจืด “ลือรอกกรกฏ”

เครื่องปรุง ใส้หมู, ไข่, ปูทะเล, เนื้อไก่, หมูแฮม, มันหมูแข็ง, ผักกาดปลี, กระเทียม, พริกไทย, ผักชี, น้ำเชื้อ, น้ำมันหมู.

วิธีปรุง เอาใส้หมูมากลยเอาข้างใน ออก ขูด, ขยำ เลือกล้าง น้ำให้สะอาด แล้วกลยเสียตามเค็ม, ต้มปูทะเลแกะเอาแต่เนื้อขยให้แตกเป็นเส้นๆ แล้วจึงเอาฟอง เบ็ก ค่อยๆ ใส้แกง แดกปนลงไปกับ ปู คนให้เข้า กันโรย พริกไทยบ่นเล็ยกลง, เหยาะน้ำเค็มคินิดหน่อยแล้วเอารอกลงไปในใส้หมู ทุบพอเค็มอย่าให้แน่นเกินไป ผูกหัวผูกท้ายหย่อน ลงใน หม้อ น้ำ กำลังเดือดเมื่อพอไข่ แข็งตัว แล้ว จึง ตัก ขึ้นจากหม้อล้างด้วยน้ำเย็น ทิ้งไว้พอเย็น จึงหั่นแฉลบเป็นแว่นๆ หนาประมาณครึ่งองคุลี แล้ว เอา มีกรกฏขยขึ้นนั้นขวางทะแยงอย่างซัดอว ทัง สอง ข้าง แล้วจึง ต้ม หมูแฮม, มัน หมูแข็ง, กับ เนื้อไก่ลงด้วยกัน, เมื่อสุกแล้วจึงฉีกเนื้อไก่ให้เป็นฝอยมันหมูแข็งนั้นหั่นยาวๆ

เล็ก ๆ หมูแฮมหั่นชิ้นเล็กเล็ยมเล็ก ๆ จึง ล้าง ราก ผักชีให้สะอาด หั่น เล็ยคตำกับ กระเทียม พริก ไทย แล้วเอาหม้อที่ ใส้แกงใส่น้ำมัน หมู ลงไปนึ่งเคี่ยว ตั้งไฟพอร้อนจึงจะกระเทียมที่ตำไว้พอหอม จึงเอาน้ำเชื้อที่ ขอบ ไว้ในเล่ม ก่อนๆ ใส้ลงพอควรว, ปิดฝา หม้อให้เดือดพลุ่งๆ แล้วจึงหั่นผักกาดปลีล้างน้ำสยคให้ เสดกน้ำใส้ลงไป ในหม้อ แกงพร้อมกันมันหมูแข็งและไข่ที่หั่น ไว้เหาะ น้ำเค็ม คี ชิม ปรุงแล้วปลงลง ตัก ใส้ขาม จึงโรยหมูแฮมกับเนื้อไก่, ผักชี ได้คี่ ล้างน้ำโรยลงพร้อมกับ พริกไทยบ่น ค้วย (แกงจืด ทุกๆ อย่าง ควรวัย ประทานร้อนๆ จึงจะมีรสคี่)

แกงเผ็ด “กาหกรัก”

เครื่องปรุง กุ้งนาง, มะพร้าว, พริกแห้งลูกผักชี, ลูกยี่หว้า, พริกไทย, หอยเชย, ลูกกระวาน, กานพลู, หอม, กระเทียม, ตะไคร้, ข่า, ขมิ้นแขก, (ถ้าใช้กระเทียมบ่งแล้วไม่ต้องใช้เครื่องเทศตามข้างบนนี้ คงใช้ แต่ ตะไคร้, หอม, กระเทียม, ข่านิดหน่อย

เท่านั้น) เกล็ด, แดงกว้ออ่อน,
หรือเข้าโกลั่นอ่อน, ถั่วลิ้นเต่า, ถั่ว
คั่วนาง, หรือถั่วฝักยาวอ่อนๆ (หัว
หอมฝรั่งมันฝรั่งไม่ควรใช้)

วิธีปรุง แกะพริกแห้งเอา เมล็ด ออก ล้าง
น้ำแล้วบิดให้แห้ง, หั่นตะไคร้, ปอก
หอมกระเทียม, แล้วหั่นขิงครึ่งของเทศ
อย่างละนิคหน้อย ส่วนลูกผักชีปิ้งหว่า
นนั้นให้มากกว่าสิ่งอื่น ๆ ล้างน้ำแล้ว ขั้ว
ให้หอม, เอาของเหล่านี้ใส่ลงในครก
กับขมิ้นแฉกและเกล็ดนิคหน้อย, ตำ
ให้ละเอียด, จึงชุกรวมพรวัว คัน กระทิ
ช้อนเอาแต่หัว กระทิใส่ หม้อ ที่ระ แดง,
เคี่ยวไปหักหัวกุ้งออกเอาแต่ ตัว ปอก
เปลือกผ่าหลังล้างน้ำ ผักตามข้อใน
เครื่อง ปรุง นั้น, จะ เลือกใช้ อย่าง
เกี้ยวสองอย่างหรือทั้งหมดก็ได้ แดง
กว้อควรวา ลูก เล็ก ๆ อ่อน ๆ ไม่ ต้อง
ปอกเปลือกคกหิวคักท้ายเท่านั้น เข้า
โกลั่นอ่อนนั้น ถ้าจะใช้ควรมีเสีย
ก่อน, ถั่วลิ้นเต่าเป็นท่อน ๆ ของาม
เว้นแต่ ถั่วลิ้นเต่าไม่ ต้อง ตัก เมื่อ
กระทิเคี้ยวไว้จนแตกมันแล้ว, จึง
ตักพริก ขิง ที่ ตำ ไว้ ผัก ลงไปให้ หอม
แล้วจึงเททางกระทิใส่ ลงไป ปรุง พอ ควร

อย่าให้เหลวเมื่อเคือด แล้ว จึง เอา กุ้ง
ที่ตำไว้ ใส่ลง ไปพร้อมกับผักเหาะนั้น
เคียวชิมดูรสแล้วจึงปลงลงจากเตา
(แกงกาหูกุ้งนี้ ต้องใช้ สี เหลือง
นวล ๆ จึงจะงาม ถ้า น้ำ แดง เสีย
แล้ว, จะกลั่นสีกุ้งเสีย หมกไม่ น่า
รับประทาน เพราะฉะนั้นควรระวังใส่
พริกแห้งแต่่น้อยพอรสขมมันเท่านั้น)

เคียง “เจียนปลาฟู”

เครื่องปรุง ปลาช่อน ขนาดใหญ่, หัว
หอม, กระเทียม, น้ำมันหมู, ต้นหอม,
ขิง, ผักชี, น้ำปลาญี่ปุ่น อย่าง ค,
แป้งสาลี, น้ำขมิ้น, น้ำตาลทราย
พริกแดง, หัวผักกาดเหลือง (แค
ร์รอต)

วิธีปรุง เลือกปลาช่อนตัวงาม ๆ มา ซอก
เกล็ดล้างน้ำแล้วใส่ลงในรังถึง นึ่ง จน
สุกก็แล้วแกะเอาแต่เนื้อขยให้เป้น ปุย
ผึ่งไว้, เอาน้ำมันหมูใส่ กระทะให้
มาก ๆ ตั้งไฟให้ร้อน แล้ว จึง หยิบ
เนื้อปลาโรยลงไปในหนา, ทอดจน
เหลือง, เมื่อเนื้อปลาติดกันฟู ก็แล้ว
ตักเอาขึ้นวางบน แผ่น กระดาษ ฟาง ให้
ถูกน้ำมันเสียบ้าง แล้วปอกหอมกระ

เก็บขึ้นตามกลีบ, เจียวให้เหลือ
ก็ขึ้นเกลียวให้สรวยตัว, ปอกหัวผัก
กาดากเหลืองจักเป็นเพ็ชงๆ แล้วคักฝาง
หรือคักหัวผักทั้งอันอย่าให้หนา มาก หรือ ขาง
ขึ้นไปคักพองามลวกน้ำ ร้อน ที่ ตรง
น้ำ หัวขารักให้ป่นสั้แลกล้าง น้ำ สยักให้
สีก้นน้ำ, จึงเอาแป้งสาลี ละลาย กับ
น้ำขมิ้น, น้ำตาลทราย, น้ำปลาญุ่น
ใส่กะทะตั้งไฟพอขึ้นแล้วชิมดู, รสก็
แล้วจึง เอา คัน หอมใส่ ลง คนให้ทั่ว,
แล้วก็กลิ้งงานหรือขามโรยหอมเจียว
กะเทียมเจียว หันพริกแดงให้เป็น
คัก หอยผอยโรยลงไป คั่วย แล้ว จึง หยิบ
ขึ้นใส่จานวางลงบนเครื่องนั้น หัว ผัก
กาด) คักให้ตึงวางรอบๆ สลัดไป กับ
ผักชี (ปลานั่น คั่ว ตัก เป็น คำๆ
คักให้คักรูปอยู่อย่างนั้น)

ผลัด “ นกูกวางซี่ ”

เครื่องปรุง เนื้อวัว, พริกหยวก, คันคะน้า
ถั่วลิสง, เมล็ดอัลมอนด์, พริกไทย,
น้ำปลาญุ่น, แป้งสาลี, กะเทียม,
น้ำมันหมู
วิธีปรุง ลวกถั่วลิสง กับ เมล็ดอัลมอนด์
จนสุก (เองห็น) ลอกเปลือกออก, ใส่

ตะแกรง ฝ่งให้สีกัก น้ำ เอาน้ำมันหมู
ใส่กะทะ ตั้งไฟ ทอดให้กรอบ ทั้ง สอง
อย่าง แล้วจึงล้างเนื้อโคหั่นแต่เป็น
ชิ้นๆ ให้บางที่สุด คันคะน้าเอากัน
หั่นผ่านแลลยขางๆ เหมือนกัน พริก
หยวกผ่าเอาเมล็ดออกหั่นยาวๆ ปอก
กะเทียมทุบพอ แดงเอาน้ำมัน หมูใส่
กะทะ แต้ น้อย, เจียวกะเทียมพอ หอม
จึงใส่ พริกหยวก กับ คันคะน้า เนื้อ
โคผัดไฟพริ้ม กันจึงเอาแป้ง สาลีนิก
หั่นย่อยละลาย กับ น้ำ ปลาญุ่น เหยาะ
น้ำตาล ทราย แต้ น้อย พอ ช่วย ให้ รส
กลม แลลมาราดลงไปในกะทะคนให้ทั่วชิมดู
เมื่อรสคักแล้ว จึงเอาถั่ว ลิสง กับ เมล็ด
อัลมอนด์ ททอดไว้แล้วนั้น ใส่ลงคนให้
ทั่ว กัน้วยคัก ขึ้นโรยพริกไทยป่น, ผักชี
(เวลาคักอย่าให้เนื้อโคสุกเกินไป จะ
ทำให้ เห็นยว และ รส คลายไม่ หวาน
คักนั้นเมื่อคักแป้งลงไปคนทั่ว กัน แล้ว
คั่ว้วยคักขึ้น

เครื่องจิ้ม “ กุ้งกับเข้าหมากหลน ”

เครื่องปรุง กุ้ง, เข้าหมาก, มะพร้าว
น้ำขมิ้นมะขาม, น้ำคยคัก, พริก
สวนนอก,

วิธีปรุง ชูกะพรวัวกับกะทิซ้อนเอาหัว กะ
ทิใส่หม้อตั้งไฟเคี่ยวให้แตกมัน, จึง
เอากุ้งมาหักหั่ว ปอก ล้าง น้ำให้สะอาด
สับไปพร้อมกะมัน กุ้ง แต่อย่าใช้
มันกุ้งให้มากเกินไป เมื่อกะทิ แยก
มันแล้ว จึงเอากุ้งที่สับไว้ ใส่ลงไป
คนให้ทั่ว แล้วจึงเอาน้ำเค็ม, น้ำ
ซ่มมะขาม, พร้อมทั้ง เข้าหมาก คน
ให้หวานอยู่ในเข้าหมากไม่ ต้องใช้น้ำ
ตาล, ซิมกเมื่อรคกแล้ว, เก็บ
พริกสวนนอก, เฉียวข้าง, เหลืองข้าง
แกลงข้าง, ใส่ลงไปคนให้ทั่ว กัน แล้ว
จึงปลงลงจากเตารับประทานกับผักสด
ตามแต่จะเลือกใช้ จักประภคให้งาม

หวาน

น้ำ “ตาลเชื่อมกะทิ”

เครื่องปรุง ลูกตาลเฉาะ, น้ำตาลทราย,
น้ำดอกไม้สด, มะพร้าว, เกลือขุ่น

วิธีปรุง เอาน้ำดอกไม้สดใส่กะทะพร้อมกับ
น้ำตาลทราย ตั้งไฟให้เดือดแล้ว กรอง
ด้วยผ้าขาวบาง แล้วกะทะให้สะอาด
แล้ว กลับเท น้ำตาล ที่ กรอง แล้ว ลง
กะทะอีกตั้งไฟไปใหม่ จึงปอกลูก

ตาลเฉาะแล้วผ่านเป็นชิ้นบาง ๆ ยาว ๆ
เคี่ยวลงไปกับน้ำตาลจนข้น, ปลงลง
ตักใส่ชาม ชูกะพรวัวคั้นด้วยน้ำ
ดอกไม้สดเอาแต่ หัวกะทิ เทขายเกลือ
นิดหน่อยพอมัน รคเค็ม เวลา รับประทาน
จึงค่อยหยอมน้ำกะทิ

แห้ง “จุจจุสังขยา”

เครื่องปรุง เนื้ออกหอมหัวใหญ่, นมวัว,
น้ำตาลทราย, ฟองไก่,

วิธีปรุง เอาเนื้ออกปอกเปลือกให้เป็นรูปโด
เกลาให้เกลี้ยง แล้วผ่านกันให้ตึง
ไว้, ตักตอนบนคว้านในให้เป็นโด
อย่าให้ข้างนักเตรียมไว้ จึงเอาไข่ไก่
ค่อยออก ตักจนขึ้นฟู คั้นแล้ว, เอาน้ำ
ตาลทราย กับ นานม สก (หรือนม ชัน
ละลายน้ำร้อนพอควรก็ได้) ผสมลง
ไปชิมดูตามชอบได้ ที่แล้ว จึงตัก
ไข่ไก่กับนมสกที่ผสมนํ้าหยอดลงในโด
เนื้อแล้วเอาวาง ลงในชามใส่ ลังถึง
หนึ่งไปนึ่งสุก (เวลาหยอดกะเนคอย่า
ให้เต็มทีเดียว เพราะเมื่อเวลานึ่งถ้า
ไข่ฟองขึ้นทกตัวมาทำให้เสียงาม)

ว่าง

น้ำ "น้ำขามะลายู"

เครื่องปรุง เส้น เวนมี ซิล หรือ เส้น ห่ม

ธรรมดาใหม่ ๆ, มะพร้าว, ไข่, ต้น
หอม, ผักชี, ข่า, ตะไคร้, ลูกยอ, ลูก
ผักชี, ลูกกระวาน, ดอกจันทร์, ขมิ้น
แซก, กานพลู, หัวหอม, ถั่ว
งอก, มะนาว, พริกขี้หนู, น้ำเค็ม

วิธีปรุง ลอกเส้นเวนมีซิลหรือเส้นห่ม, (ถ้า

ชอบ จะใช้ ขมิ้นแทน ก็ได้ แต่ไม่ก็
เบาะแยะมากไป) เมื่อสุกนุ่มแล้ว
ตัดขึ้นเอาน้ำเย็นล้างเสียอีกทีหนึ่งเพื่อ

เส้นจะได้ ไม่ติดกัน แล้วเกลี่ยลง
ในตระแกรงให้ส่วยตัวให้ผ้าขาวบาง
คลุมไว้อย่าให้เส้นแห้งได้ ทำไข่เจาะ
เอาแต่เนื้อสียให้ละเอียด แล้วจึงเอา
ข่า ตะไคร้, ลูกผักชี, ลูกยอ, มาก
กว่าสิ่งอื่นสักหน่อย ดอกจันทร์, ลูก
กระวาน, ขมิ้น, แซก, เหล่านี้ใส่กะทะขี้ให้
หอมได้ ทแล้วเอาลงครกบดให้ละเอียด
ที่สุด ขูดมะพร้าวคั้นกะทิใส่หม้อตั้ง
ไฟเคี่ยวไปจนแตกมันแล้วเอาเนื้อไข่
กับ เครื่องเทศ คั้นไว้ คลุกให้เข้ากัน
ใส่ลงในหม้อกะทิ เจือหน้าเค็มเล็กน้อย

น้อย คนให้ทั่วกัน เอากานพลูทั้ง
ดอกใส่ลงไปข้าง เคี่ยวไปจนข้นขึ้น
ก็เมื่อใด ก็ยกกลง ต้นหอมผักชีหั่น
ให้ละเอียด เติบ ถั่ว งอก ลวก เสีย
หอมปอกซอยเขียวให้เหลือง ผ่าน
มะนาว, เติบพริกขี้หนูเคี้ยวไว้เมื่อ
เวลาเรียบร้อยทานจึงเอาเส้น, ใส่ขาม
ลงโรยถั่วงอกแล้วก็กินยาขามกลืนข้าง
บนโรยผักชีโยหอมและหอมเขียว ส่วน
มะนาว กับพริก ขี้หนู นั้นใส่จาน วางไป
ด้วย เพื่ออย่างท่านที่ชอบรสเผ็ดและ
เปรี้ยวจะได้เคี้ยวลงภายหลัง

แห่ง "เข้าเห็นยวทอดสอดใส่"

เครื่องปรุง เข้าเห็นยวคำ, เนื้อโค, มัน
ฝรั่ง, ลูกจันทร์, ดอกจันทร์, พริก
ไทยป่น, เกลือป่น, น้ำตาลทราย,
น้ำมันหมู, หอมใหญ่

วิธีปรุง เอาเข้าเห็นยวคำ มาแช่น้ำขาวให้
สะอาดใส่หวนึ่งไปจนสุก เอาเกลือ
ป่นและลายน้ำพริกเคล้าให้เข้าเห็นยว
รสเค็มเล็กน้อย แล้วจึงล้างเนื้อโค
หั่นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ มันฝรั่ง หอม
ใหญ่ ปอกเปลือกหั่น เป็นชิ้น สี่เหลี่ยม
เล็ก ๆ เช่นเดียวกัน ปั่นลูกจันทร์

พริกไทย, ดอกจันทร์แต่น้อย, ให้
 เลื่อยกเคาะเข้ากันเนื้อโค เอาน้ำ
 มันหมูแต่น้อยใส่กระทะตั้งไฟ ผัดเนื้อ
 โค, มันฝรั่ง หอมใหญ่ ที่หั่นไว้ให้ยาว
 เกล็ดขึ้น, โรยน้ำตาลทราย, เคลล์
 ให้เข้ากันชิมดูรสก็แล้ว ตักใส่ชามไว้
 เป็นไส้ จึงหีบเข้าเห็นขยวมแล้วเป็น
 แผ่นอย่าให้บางนัก ตักใส่หอยทอด
 แล้วรวมขึ้นจะให้เย็นก็ขึ้นกลม หรือรูป

อย่างใดตามใจชอบเตรียมไว้ ใกล้เวลา
 จะรับประทาน จึงเอาน้ำมันหมู ใส่กระทะ
 ให้มากตั้งไฟร้อนแล้ว จึงเอาเข้า
 เห็นขยวที่บนไว้แล้วทอดให้ข้างนอกพอง
 กรอบข้างในนุ่ม (เขาเห็นขยวคำที่จะ
 ใช้ควรเลือกเข้าใหม่ ถ้าเขินเข้าเก่า
 ข้างน้อย เวลาทอดก็มีกระไม่ใคร่เกาะ
 กันทำให้แตก ใช้เขาเห็นขยวขาวเข็
 ข้างจะทำให้เห็นขยวเข้า)

๔๑. ความรอบคอบย่อมมีขึ้นโดยลำดับ ตามชั้นของวัย เมื่อมีความรอบคอบ
 ความสลดใจแลความขังใจก็ย่อมมี ถ้าท่านยังตั้งอยู่ในฐานทราวมวัย จง
 ขอมให้ท่านผู้เจริญวัยช่วยรังเกียจ.

ของ ก. ส. พิษณุภาคี

ไอ้หนุ่มใจดี

ชีวิตแม่คอนไคร่ นิ่ง จ้อง ภูกระยะ อัน
เต็มไปด้วยสรรพทศพรหมายต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บน
โต๊ะ ด้วยนัยนาซึ่งเตือนความหวาดหวั่นพรัน
ไพบูลย์สวัสดิ์วัยภายใน ๓ นาทีการร่อนเงินเล็ก
ที่คงอยู่บนหิ้ง เห็นเธอคลั่ง คบเค้น ค้างกวางพ
เรือบไม่ขาดเสียง แลเป็นเหตุ ๓ เราให้
ชีวิตขึ้นลุกขึ้นทั้งตัว เพราะรู้สึกได้ถึงกั
ตัก ๆ นั้นคล้ายกับเสียงของระฆังที่ขยอกชาว
มรณะตามจารีตศาสนา ถึงแม้ว่าอากาศ
ในห้องจะอบอุ่น ชีวิต ก็คงหนาว จนตัวสั่น
สะท้าน แลยกมือขึ้นลูบหน้าผากที่เต็มไปด้วย
ด้วย หยาดเหงื่อ คล้าย เมล็ดฝน ด้วย อาการ
ประหม่าใจ เสียงร้องเพลงเบา ๆ ของ
ภรรยาถูกล้อมรอบใน ห้องที่คึกคักนักได้ แล้วมา
กระทยไล่ตัว วิมลปากของชีวิตสั่นหุ่หุ่หุ่หุ่
พลางลุกขึ้นเดินไปทักหน้าต่าง ดวงหน้านั้น
ซีกมืออยู่บนและนัยคาลึก

เวลานั้นพลบค่ำแล้ว เจ้ามืดแห่งราตรี
กาลใดที่ปกคลุมมาถึงสวนทศพรของดั่งอัน
การคายไป ด้วย กอก ที่ กำลัง เข้ม ทรการ
ส่งกลิ่นหอมอบอวนมาสู่กลิ่นในยามเมื่อพระ
พายุว่าเพยพิก ข้ามถนนออกไปเป็นภาพ

ทุ่งนาที่เต็มไปด้วยขยอกพินธุ์เจ้าโชคโชคชัย
อยู่โอนเอน มีเสียงกังกล้ายกับสำเนียงคลื่น
เมื่อได้ยินที่ในระยะไกล ๆ ในเวลากลาง
วันทุกคนอาจเห็นกอกที่มีสีแสดแวววาว แต่พอ
มีลมพัดมาทางลงแล้ว จะมัว รนเห็นไม่ได้ ซัก
ถึกหากนี้ไป อาจเห็นแสงไฟโรงงานช่างเหล็ก
ของบริษั วิกแคล ที่ ชีวิตทำงาน อยู่ด้วย
แสงไฟของเข้เหล็กอันรุ่งโรจน์, ภัยท้องฟ้า
เป็นสีเขียวคล้ำ สิ่งเหล่านี้ ชีวิต เคยนึก
สมมุติเอาไว้ เป็นภาพของสวรรค์และนรก
ติดประกับไว้ในกรอบเดียวกันเป็นภาพที่เคย
คำนึงถึงเมื่อเวลาที่หัวใจของตนยังขาวสะอาด
ปราศจากมลทิน คือ ก่อนหน้าเวลาที่ตก
มาเป็นทาสแห่งความทุกข์ เพราะในขณะ
ชีวิตได้ชื่อว่า เป็นคนร้ายขยอกเงินของนาย
อันจะต้องถูกตราหน้าคำชื่อว่า "อ้ายชะโมย"
อยู่แล้ว

ยอนวิกแคล เป็นนายจ้างที่ดี และชีวิต
เป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจไว้มาก ผล
เพื่อการตอบแทนความไว้วางใจ ของนาย และ
การทำให้ให้นายเห็นอกเห็นใจ ภัยการทก
แทนความใจดีและกรุณาของนายนั้น ก็คือ

ชักยอกเงินมาใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว และภายในนาทินั้น... ชั่วโม่งนี้ วิกแคลธอาจจะมาเผชิญหน้ากับตนก็ได้

เสียงประตูห้องที่เขย่งทำให้ ชิวส์สติกไม่อยู่กับตัว พอหันไปก็พบภาพภรรยาของตนอยู่ประตู่ จ้องตนด้วยความแปลกใจ หากแสงไฟที่ปรากฏจากโต๊ะแสง ซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือไม่สว่างพอที่จะให้เห็นสีหน้าชัด หากไม่ก็คงได้เพิ่มความแปลกใจให้แก่ภรรยาอีกไม่น้อย เจ้าหล่อนหยุดนิ่งอยู่ข้างประตูพร้อมด้วย บุตรีชาย อายุ ประมาณ สาม ขวบ ขึ้นเกาะขาซ่อนหน้า อยู่ข้างหลัง สักครู่ จึงค่อย ๆ ไขหลังหนีออก แล้ววิ่งไปเข้าห้องแขนของบิดา ซึ่งกำลังคอยรับด้วยความรัก และเอ็นดู เด็กนั้นมีปากบอกร้องไห้ว่ารัก แต่ทั้งกายและใจก็เพื่อจะหนี ชิวส์สติกอุ้มบุตรขึ้นรับ พยายามซ่อนหน้าไม่ให้ภรรยาเห็น พร้อมด้วยอาการสั่นสั่น เพราะรู้สึก ว่าประหม่าและหวาดหวั่นสติไม่อยู่กับตัว อากักรู้จะได้ครอบครองสาขของภรรยา ซึ่งคอยเอาใจใส่ คอสามี ที่รัก อย่างจริงจัง ก็หาไม่ได้ และในความสับสนนั้น เจ้าหล่อนรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างใน กิริยาอาการของสามี ผิดแปลกไปแล้ว

“ชิวส์ เธอเป็นอะไรไปคะ ?” ภรรยา

ถาม สำเนียงแสดงพร้อมไปด้วยความกังวล และวิตก “เธอไม่สบายไปหรือ ?”

“เปล่า บอกรัก !” เขาตอบ พยายามดูหน้าเจ้าหล่อนเพื่อให้แน่ใจ “เพียงแต่รู้สึกมันคันระแคะระคายเท่านั้น ฉันไม่อยากให้วิกแคล มาในคืนวันนี้นะ”

“อะไรสำคัญกระมังคะ ? ถ้าไม่สำคัญนัก ควรโทรศัพท์บอกกไว้นะ พงษ์นี้ ก็เห็นจะได้”

ชิวส์สติกยิ้มพลางสั่นศีรษะ “เห็นจะไม่ได้ บอกรัก ! เขาเป็นนายท้องแล้วแต่เขาอย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเลย ฉันสบายก็บอกจากรู้สึกเห็นแก่เห็นน้อยอย่างเล็กน้อยเท่านั้น”

เจ้าหล่อน คงไม่วายสงสัยใน คำพูด ของสามีอยู่เสมอ และด้วยความนึกของสติกที่รัก และ เอาใจใส่ คอสามี อยู่เบื้องหน้า นั้นเอง ทำให้ หล่อน นึกไป ว่า คง มีเรื่องถึงคอชวาทคายเกิดขึ้น มีนั่นแหละโดนสามีสักกระมังสิหน้าซัดขาว เต็มไปด้วยความกระวนกระวายผิดปกติถึงเพียงนี้ แต่ไม่กล้าเข้าชี้ซักถามให้เป็นทั่วความใจ คงได้แต่มองดู ด้วย นัยตา อันแสดง ความเศร้า แทน ครั้น บุตรี น้อย รุบ ลา บิดา เพื่อ จะไปนอนแล้ว เจ้าหล่อนจึงอุ้มบุตรเดินออกจากห้อง แต่มีวายเป็นหลัง มาดูสามี ด้วย อาการพิศวง

มือโรยอย่างทำให้หนักไปว่า ไม่ควรซัก
ไซ้ ใต้ตามในเวลาเช่นนี้

“หนูจะไปนอนละ คุณพ่อ” เป็นเสียง
ตะโกนของเด็กที่กำลังขมขื่นวระโต “ขอพระ
เจ้าทรงคุ้มครองคุณพ่อที่รักของหนูด้วย”

ฮิวส์ ใจคอตกหนักไปหมด รู้สึกว่าไม่
ใช่เสียงของคนในขณะที่ยังคอยบุตรโดยมี
สิ่งหนึ่งมาคุกคอกหอย และยากที่จะกลืนลง
ไปได้ ห้องเล็กที่เคยแตกเป็นท่อนเป็นคา
และเป็นทั้งสังฆารมณ ก็ประหนึ่ง หมุน เวียน
ไปหมด เขาควรฉวยคว้า และ ซุกนังลง
เอามือทั้งสองปิดหน้า

“โอโย โอ พระเจ้าช่วย! เราช่างบ๊ายบ๊าย
จริงหนอ! วิกเกลคงไม่ยอมกรรณาบ
โทษให้ เราจะหาคำพูดไปแก้ตัวอย่างไร
เล่า? สงสารแต่ลูกน้อย โอเอ๋ย! เจ้าหรือ
ก็ยังไม่มีรู้เกียจสา ควรจะหรือที่จะคงพลอย
มาไ้รับความลำบากด้วยโดยใช้เหตุ?”

ใน กลางแห่งความทักขระทมนั้น มี
แมลงเคราะห์ร้ายตัวหนึ่ง บิน เข้าหน้าต่าง มา
จากสวนดอกไม้เบื้องล่าง เพราะแสงไฟ
อันแฉ่งเรืองเป็นลี้ซิมูในท้องเป็นเครื่องชวนใจ
แมลงไ้ เหล่าน้อยๆ นั้น บินวนไปมาใกล้
หลอดไฟ โดยมิได้สำนึก ถึงอันตราย และ
หายหน้าอันจะนำความพิชิตมาสู่มัน สักครู่ก็

ซึกซล่ำไ้ บินเข้าใกล้หลอดไฟทุกที จน
กระทั่งหลอดไฟกำลังร้อน ตกลงไปในอนดิน
อยู่ใกล้พรมมีอาหารขี้กั๊กและพองด้วยฤทธิ์ไฟ
นั้น โอ! อย่างว่าแค่นั้นยัยที่ประเสริฐ
กว่าสัตว์ทั้งหลายในโลก จะ มีจิตคิดเหิมเหือ
ลำพองเลย! แม้แต่แมลงเล็ก ๆ ยังมีไ้
ไ้สูง หรือไ้ไม่ว่า แสงไฟอันรุ่งโรจน์ด้วยสิ
อันวิจิตรงดงามตา จะมีพรมวิชัยแรงทำลาย
ล้างชีวิตและความสุขของมันไม่ นั่นและ
คือเป็นขบเรียนที่ธรรมชาติ ผ่านโอกาสให้
มมมยัยไ้สำนึกเป็นตัวอย่างอันก็ชั่วกาลนาน

เสียงกระดิ่งประตูป้านไ้ดังรวนขึ้น ฮิวส์
รู้สึกไ้ บินเสียงไ้เท้าของคนใช้ขณะที่ยังเดิน
ออกไปเปิดประตูรั้ว — คล้าย ๆ อยู่ในความ
ฝัน — ความกลัวไ้เข้ามาเป็นเจ้าเรือนทันที
ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน สายตาตรวจดูรอบห้อง ด้วย
นัยตาเหลือกโปน คล้ายกับว่าเราหนทาง
นั้น สักครู่จึงพยายามระงับใจให้เย็นปรกติ
ฝัน ความกลัวไ้กลับคืน และ สดก ซ่อน
ความอึดอัดใจไว้ภายใน ขณะเวลาที่ไ้ บิน
เสียงประตูปีกออกนั้น แล คือชั่วโมงที่
หาวกหวั่นที่สุดไ้มาประสยเข้าแล้ว

“มีสเตอร์ วิกเกล ขอรั้ว” คนใช้
ขานนามผู้มาหาขึ้น

ยอน วิกเกล เป็นคนอ้วนล่ำ ออกผาย

ไหลลง ใบหน้าแสดงอาการขึง และขี้น
เป็นเนืองนิตย์ ทนวดเคราโกนเกลี้ยง ผม
หงอกประปราย นัยตาและลูกขวางแสงให้
เห็นชัดว่า เป็นผู้นำใจอันมานะพากเพียร
ต่อกิจการจริง ๆ และเป็นที่น่ายำเกรงควร
เคารพ เขาเริ่มดำเนินอาชีพตั้งแต่เป็น
คนงานชั้นต่ำ ทรายเงินได้เป็นนายห้าง อุป
นิสัยไม่ชอบความอ่อนแอ โดยไม่เลือกว่า
ความอ่อนแอนั้น จะมาจาก ร่างกาย สมอง
หรือ ความคิดก็ตาม เพราะความขยัน
หมั่นเพียรเป็นประหนึ่งเพื่อนที่ดี และความ
เพิกเฉยเกียจคร้านนั้น เป็น ศัตรูแห่งชีวิต
อย่างร้ายกาจที่สุด

“อากาศไปรังตี แมคอินไทร์” วิกแคล
เอ่ยขึ้นหัวน ๆ ขณะที่ทั้งตัวลงบนเก้าอี้ พลัง
ส่ายตา แลดู รอบห้อง อัน ประทับ คาย อยู่โดย
เรียบร้อย ด้วยวัตถุ อันไม่ มีค่า มากมายนัก
แต่อาการขี้นของวิกแคลค่อยข้างลงเล็กน้อย
ขณะที่พูดต่อไปว่า

“บ้านแห่งเดียว ที่ฉันเข้าใจว่าเป็นบ้าน
จริง ๆ ท่านโชคดีมาก แมคอินไทร์ ฉัน
หุยกมองดูขณะที่ผ่านสวน เห็นท่านทั้งสาม
คนทางช่องหน้าต่าง ดูไม่เหมาะสักหน่อย
ที่ฉันคิดว่าเช่นนั้น แต่ภาพที่เห็นช่างน่าปลื้ม
“ดีมาก”

วิกแคลหัวเราะด้วยสำเนียงอันมีกวีลาด
อย่างเศร้า ๆ เหตุนี้ ฮิวส์ เข้าใจได้ ก็ว่า
ยอนวิกแคลกำลังนึกถึง อดีตการ อันหรรษา
ของเขาที่ได้ ซื่อว่าเป็นบ้าน เพราะในนั้น
ย่อมไม่ได้ยิน เสียง หัวเราะ รำเร่ ของเด็ก
เล็ก ๆ เลย นอกจากสำเนียงของคนใช้
ที่มีจำนวนดั่งสิบ และบรรดาชนแปลกหน้าที่
มาพักอาศัยอยู่เท่านั้น ผลแห่งความมานะ
ที่จะคิดตั้งตัว และต่อสู้ความเป็นไปของโลก
อัน ปรากฏความมีชัยอย่างงดงาม ยอน
วิกแคลมิได้ริบความร่าเริงบรรเทใจเสียเลย
ทั้งนี้ เนื่องจากสัจที่เขาตั้งใจไว้ว่า จะได้เป็น
คู่เวียงเคียงหมอนนั้น พลัน ลาไป สู่ ทั่วโลก
เสียก่อนที่ยอนวิกแคลจะตั้งตัวได้ เจ้าหล่อน
ผู้นั้น ละทิ้ง ให้ วิกแคล คง รับ ผล แห่ง ความ
อุสาหะพากเพียร แก่ผู้เดียว และใน ช่วงชีวิต
อัน ห่อหมล่อม พรอมนเพรียงไป ด้วย ความสุข
ยอนวิกแคล ตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า จะ
ไม่ยอมล้มคนรักเก่า จน ถึง แก่ท่าน ด้วย
หญิงอื่นเป็นอันขาด

ความสงสัยค่อย ๆ ปรากฏ เป็น รูปขึ้นใน
ความคิดของฮิวส์ บางที่ยอนวิกแคลจะเห็น
มากกว่าที่พูดมานั้นกระมัง ? จะได้เห็นใน
เวลาที่คนตกอยู่ใน ความทุกข์ จนไม่ กล้า
เงยหน้าขึ้นมองดูการยากได้เต็มตา ใน เมื่อ

แล้วหลันั้นมาทานันกระมัง? วิทแคลคงต้อง
ให้เห็นแล้วโดยไม้อะสงสัย แคน้ำเสียงที่
พูดไม่มีคำเสยที่จะแสดงให้เห็นว่า วิทแคล
รู้สึกแปลกใจอย่างไรบ้าง

“ฉันอธิบายว่าท่านเห็นเป็นอย่างไรในวิ
ชของหนุ่มน้อยสักเวณส์ ที่กักขณนี้” วิทแคล
ถาม ทียบกระพาคามวันหนึ่งจากกระเบ้าเสื่อ
ออกมาดูไปมาเพื่อรกรอบทชัยให้เรียบ

“โอ้! โอ้! ชิวส์โลกไปก้วยความปลม คำ
พูดนั้นทำให้เห็นว่า วิทแคลยังไม่ล่งรู้ถึง
ความกวีรคิของคน แต่อาจะเป็นอุบายกล
อันฉลาด เพื่อล่อลวงให้กายใจ เช่นเคียว
กับแมวกัดหนูให้วิ่งออกมาจากรู ที่สำนัก ก
อาใดกระมัง?

“ง่า...ง่า ครบ” ชิวส์พูดระกตกรกค
มึงหนึ่งยื่นออกไปริมมันกระพาค ที่คนได้ทำ
ความทวิริไว้ แล้วค่อยๆ เสื่อไปซ่อน
ไว้บนโต๊ะ ก้วยอาการอันสันเทิม

“ในครั้งชิวโมง ค่อไปนั้น การสนทนา
ของบรรพชสองคงเกยวถึงวิชิทชายหนุ่ม ชือ
สักวันให้กักขณใหม่ ซึ่งอาทำให้การเงิน
คำใช้ค่ายในการทำเล็ก ถูกลงอีก คัง สาม
เยื่อเร็นท์

ส่วนวิทแคล ทั้งปัญหาลาม ชิวส์ ลง
ความเห็น ก็กเขียนเลขแล้วคังขยประมาณ

ล้วนแต่เกี่ยวกับความมั่ง มี อย่างละเอียด ซึ่ง
ทำให้สมองของชิวส์อันนั้นขุ่นอยู่แล้ว ทมุน
คว้างตามไปก้วยขนแทนทการกายมียู่

ครั้งหนึ่งวิทแคลถามว่า “เฮ้! เป็น
อย่างไรไปนั้น แมคอินไทร์ ไม่สบาย?”

ชิวส์ขยเสื่อ แต่กักขณใจอย่างเกิดซาก
ว่า อย่างไรเสือกก็ตาม จะต้องพยายามเข้
เผยความในใจ อันทวิริคของคนให้นายทวาย
เพื่อบำปการการทวามาน และ เกศกรอนให้สุก
สันลงใน ครวนั้น คราวเคียว เป็น ครั้ง สุดท้าย
ขณะทว่าพังกักขณแล้วนั้น ชิวส์กพยายาม
ระยบัลกีที่งนง่านให้ลงยลง

วิทแคลเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ใจงูผู้
จักการห้างของคนก้วยอาการขงขมตามเคย

“เคียวท่านใดเงินเคียนเท่าไร แมค
อินไทร์?” เป็นคำถามห้วนๆ

“ยดะ ๓๕๐ ครบ” ชิวส์ตอบ พมพำ
ผู้ปากขาวซึกและสัน

วิทแคล พยักหน้า “ฮือ! ฉันจ้างท่าน
ถูก เกินไป ท่าน ควรได้ มาก กว่า นั้น”
วิทแคลพูด ก้วยความจริงใจ พลง ซงอกหน้า
ใจงูชิวส์ก้วยนัยตาอันคม คล้ายจะอ่าน
ความคึกคักกำลังคึกคัก ลงอยู่ในสมอง

“ฉันจะวางระเบียบใหม่ จะรับชอวยวิชิ
ทวิริคคันทันมารวมไว้ก้วยและให้ชอว่า ห้าง

วิกแกล ท. ร. ก. แล้วจะทิ้งให้ท่านเป็นผู้
จัดการและเลขานุการ ส่วนเงินคือนั้น
อ้อ! คราวแรกฉันจะให้แค่ ๑๐๐ ปอนด์ก่อน
ยังงี้!”

ชีวส์เอามือยกพนกแก้อไว้นั่น

“ส่วนสก็เวนส์จะให้เป็นผู้ช่วยของท่าน”

วิกแกล พกต่อเรียบ ๆ “พรุ่งนี้ฉันจะไปใน
เมือง เพื่อจัดการตกลงอะไรให้เสร็จเรียบร้อย
ร้อยและคิดว่าเราเขาท่านไปด้วย”

ชีวส์ลุกขึ้นด้วยอาการหนักใจ ประ
ทอบพร้อมด้วยความพรั่นกลัวใน ถ้อยคำของ
นายตน แลในที่สุด ชิวส์สั่นไหล่ทอดออกมา
คล้ายเสียงสั่น

“ส่วน จ่า ชาญ...ชี...ชาญชี”

“อะไร! ชาญชีร!” วิกแกลพก
อาการไม่เอาใจใส่สัก “ชาญชีข้างเด็ก!
ปล่อยตามเรื่องไปก่อน ฉันยังไม่มีความพอ
จะไปยังยากกับมัน เราสำรวจกันเมื่อไร
ก็ได้ จริงไหม? เฮ้! เป็นอะไรไรอีก
เล่า ชิวส์?”

ชีวส์ค่อยพุงกายเดินไปที่หน้าต่างพร้อม
ด้วยเสียงสั่นในลำคอ ลมในราตรีกาล
อันเย็นเฉื่อยได้พัดมาตักกาย ถึงกระนั้น
ชีวส์ก็คงรู้สึกหนาวมากกว่า และครั้นแล้วจึง
ไฟสุ่ม ความรู้สึกชนิดหนึ่งได้ อุดตัน

เป็น ความรู้สึก คล้าย กับ นักโทษ ที่ต้องถูก
ประหารชีวิต แต่ได้ รับอภัย หรือ มาคที่ด่า
ถ้าการตรวจบัญชีต้องเลื่อนไปเร็ว ความ
ทุกข์ของชีวส์ก็จะไม่เข็ดแผยออก ทั้ง
ยังมีเวลาพอที่จะกลับตัวได้ ด้วย โดยหา
เงินเท่าจำนวนที่ตนขอกออกไปนั้น มาทดแทน
เสีย แม้ทำไปเช่นนั้นจริง ก็จะไม่มีความ
ล่วงรู้ถึงความทุกข์ที่ล่วงมาแล้วเลย

วิกแกล เดินมาข้างหลัง แล้วเอามือตบ
ท้ายด้วยความกรุณา ซึ่งทำให้ชีวส์สั่นเขี้อก

“น่ากลัว ท่าน จะ ไม่ สบาย ไป กระ มัง
ชีวส์?” คือ คำพูด อันแสดงเต็มไปด้วย
ความเมตตาใจดี “บางที อาจเป็น เพราะ
ท่านต้องทำงานหนักเกินไป บางที.....”

ชีวส์ หันหน้า กลับ มา พลาจตอบ ด้วย น้ำ
เสียงสั่นเครือว่า

“หากได้โดยวิธี ท่านเป็นนายจ้างที่
เมตตาการณต่อผมมาก, แต่ผม -- ผมเป็น
อ้ายอะไรที่หนึ่ง ที่ไม่มีวิญญูคุณของท่าน
เลย ผม ควร ต้องได้ รับ โทษ อย่างหนัก
และไม่ ควร จะ ได้ รับ ความ ไว้ เน้อ เชื่อใจจาก
ท่านอีกต่อไปเลย เพราะ -- ผม -- ผม -- ได้
ขอกเงินของท่านไป ๑๐๐ ปอนด์”

ชีวส์เกาะแขนเสื้อวิกแกลไว้แน่น
“ไปรอกอย่าเข้าใจว่าผมคงใจจะไม่เลย

ขอรับ ผมไม่มีเจตนาทุจริต ทั้งนี้โดย
 ที่คิด ว่า ผมเห็นช่องเหมาะ พอที่จะร่ำรวยได้
 แต่ไม่มีเงินเท่าจำนวนที่ต้องการ จึงไ้เอา
 เงินจากจำนวนในบัญชีของท่านไปซื้อแซร์
 ตั้งไว้ว่าจะคืนให้เมื่อขายได้เวลาแซร์ขึ้น
 ราคาสูง แต่โชคชะตาไม่อำนวย ราคา
 แซร์ยังคงต่ำลงทุกขณะ ถึงกระนั้นผมก็
 ยังไม่หมดหวังเสียทีเดียว แต่--แต่ มา
 เมื่อเย็นนี้ พอกลับถึงบ้านก็ได้รับจดหมาย
 ของท่าน ผมนึกว่า ท่านคงค้นพบความ
 ทุจริตแล้ว เมื่อท่านพบหลักฐานข้อเท็จ
 ก่อน ผมไม่มีเวลาที่จะทำอะไรได้ ไม่
 มีเวลาที่จะหาเงินมาใช้ไ้คืน และไม่ทราบ
 ว่าจะทำอย่างไร ทั้งสิ้น เป็น -- เป็นกรรม
 ของผมเอง เพื่อเห็นแก่พระ -- ผู้เป็นเจ้า,
 ไ้โปรดกรุณาให้ผม ทำการ แก้ตัว ชดเชย
 หนึ่งเล็กขอรับ ให้ผมทำการแก้ตัวจนกว่า
 จะหาเงินมาใช้ให้จนครบ ถึงแม้ว่าผมจะ
 ไ้เงินก้อน แต่เพียงครึ่งหนึ่ง ก็เป็นพระคุณ
 อย่างยิ่ง ผมขอมอบทุกอย่าง ผมรู้สึกตัว
 ว่าไม่ควร จะไ้ รับความกรุณาจากท่านหรอก
 แต่ไม่ใช่ผมคนเดียวที่จะต้องรับผิดชอบต่อความลำบาก
 เพราะผมไม่ใช่ตัวคนเดียว ภรรยาและ--
 และ....." ชิวส์ ต้องหยุดแค่นี้เอง
 แล้วหันหน้ามาคุยกับผู้ที่กำลังเข้าห้องมาใหม่

พอก็เผชิญหน้ากับภรรยาของตน ซึ่งเป็น
 เหตุ ทำให้ คำพูด หยุ่คซงัก และ ยืนนิ่ง เช่น
 คนไข้

"คุณคงกรุณาให้ชีวิตทำการแก้ตัวใหม่
 นะคะ ? นาง ชิว เป็น ภรรยา พกด้วยอาการ
 วิงวอน

"ฉันรู้เรื่องนานแล้ว ชิวส์" วิกแกลด
 พกด้วยอาการหัวเราะ เมื่อเห็นหน้า ของ
 ชิวส์ชาวซีกปรัสเซียจากโลทิต และยืนตัวสัน
 เป็นลูกนก "ฉันแกล้งนั่งเสีย เพื่อลองใจ
 ว่าคุณจะซื่อสัตย์ต่อฉันเพียงไ้ย่าง ถ้า
 ท่านไม่สารภาพ ฉันจำเป็นต้องไล่ท่านออก
 โดยไม่มีข้อยุทธา บัดนี้ ฉันแน่ใจอยู่เสมอ
 ว่าฉันอาจไ้เนื้อเชื้อใจในตัวของท่านได้ ที่ทำ
 เป็นไ้ไม่ล่วงรู้ถึงการทำของท่านนั้น เป็น
 แต่เพียงการทดลองหรือ, แต่ก็เป็นการ
 ทดลองที่ขำเข่นยิ่งนัก เวลาที่ท่านแสดง
 ให้เห็นแล้วว่าความน่าใจเป็นลูกผู้ชายแท้ สมน
 ควรที่ฉันจะมอบก็จรรยาให้ท่านแทนได้ ความ
 คังใจ ของฉันที่พุก เมื่อ ตกักก็คงเป็นไป ตาม
 เดิม, อย่างวิคตเลย"

ชิวส์ต้องคลั่งครีตแคลผู้ใจอาวักด้วยความ
 ปีติปราโมทย์อย่างยิ่งสิ้น

"ท่าน -- ท่านหมายความว่า -- ว่า -- ว่า
 ผม -- ผม ว่าท่านยังระกรุณา....."

“ถูกแล้ว” วิทแคล รีบตอบ “ฉัน สุข ความ สมบูรณ์ ของ ครอบครัวยิ่งให้
ตั้งใจไว้อย่างไรจะต้องเป็นไปอย่างนั้น ว่า กลีบดำรัง ถึงแสงสว่างตามปรกติภาพ ต่อไป
ยิ่งไร พ่อเพื่อนยาก” ซิกค้าย

ชีวิต เป็น ลมพัดมาลงทั้งเย็น คับ ความก็ใจ
อันสูงส่งสุด ประการ ภาย แล้วได้ เกิดใหม่
วิทแคลตกใจรีบทำการประคองประคอง และ
เรียกให้คนในบ้านช่วยเหลือ เมื่อเห็นว่า

ชีวิตได้รับความดูแลเป็นอันดีแล้ว วิทแคล
จึงออกเดิน กลีบข้าน นึก กระหึ่ม และ ยึด
อยู่ในใจ เมื่อ ระลึก ถึง การกระทำ ที่ล่วงมา
เพราะความเร่ง วิทแคลไม่ใช่แค่ได้ ช่วยก็
เกียรตินิยมชื่อเสียง ของ เพื่อนมณชีพันหนึ่ง
แต่อย่างเดียว ข้ายังได้ช่วยกันและฟันความ

“อ้อ! ๓๐๐ ปอนด์ ช่างถูกจริงหนอ!”

วิทแคล พึมพำ ขณะ ที่ การ เดินทาง บรรลุยัง
ถนนใหญ่ พลาญเหลียวมาคู้บ้านชีวิต เป็นครึ่ง
สุดท้าย

แสดงภาสิต

ไม่ คิดและไปเค้น ที่ควร
สาย แล้วลืกลีบหวด คลังไกล
เกิน กาลที่จะปรวน แปรตก ได้ไซย
ควร แต่แก่ ให้ได้ ก่อนเข้าเกินกาล ฯ

วิงวอน

“จ. จันทอรุทัย”

รวบรวม

เสือนำนามัน

ถ้าท่านต้องการสรวนเสือนำนามัน
ให้เสียขบขันซักน้ำท่า ให้ใช้นามัน
ที่ทวนแล้วจนแห้งแล้วซักด้วยขิงกับ
น้ำมันเทอร์เพนไธน์ ถ้าทำโดยวิธี
ดังนี้อาทิตย์ละ ๑-๒ ครั้งแล้ว ในวัน
อื่นๆเพียงแต่เช็ดด้วยผ้าแห้งภายหลัง
เมื่อซัก ออก หมก แล้ว ระวังอย่าให้
ทันทาน

อุดรอยไม้ที่แตก

วัตถุที่ทำด้วยไม้ ช้อน ขาง คราว
ซ่อมแซมกร้าวได้ วิธีอุดยารอยแตก
จงเอาขิง ละเอียดละเอียดพอเหลว ยักใส่
ให้เต็ม แล้วเอากระดาษทรายขัดจน

รอย ๗ ให้หน้าเรียบเสมอกัน จึงเอา
ผงไม้ ที่ขัดผสม เข้ากับขิง ทาที่รอย
ที่แตกนั้นอีก สิ่งที่ดีเยี่ยมหรือรอย
แตกก็จะไม่ปรากฏ

หยาบคมเป็นอนาคต

หยาบคมหรือหน้าชา ที่ติดบนฉาด
ทองเหลืองก่อนที่จะใช้ ควรเอาน้ำ
มะนาวเช็ดล้างเสียก่อน จึงจะหาย รอย
เปรอะเขือน

วัตถุที่ทำด้วยไม้อวลนัต

ถ้าจะขัดวัตถุเครื่องเรือนที่ทำด้วย
ไม้อวลนัต จงเอาผ้าสีกลากุ่มน้ำมัน
พาราฟินเช็ดดู

วิธีซักผ้ากับเบอนเหงอ

เครื่องแต่งกายที่ชุ่มชื้นกับเหงอ
ควรใช้ วิธีซักดังนี้ คือเอาเสื้อผ้านั้นใส่
ลงในน้ำอุ่นซึ่งเจือด้วยแอมมูเนียเหลว
สัก ๑ ชั่วโมง แลน้ำ ๑ คิวบิก แซ่
ทั้งไว้สักชั่วโมงหนึ่ง เอาฟองน้ำชุ่มน้ำ
มะนาวเช็ดถูรอยเปื้อนออก แล้วล้าง
จึงซักกับน้ำอุ่น แลฟอกขยี้ไปตาม
ธรรมชาติ

วิธีซักภาชนะที่ก่อกด้วยอลูมิเนียม

ถาด หรือ หม้ออลูมิเนียมของเขา
น้ำมะนาวขยี้ หรือ จะใช้น้ำมะนาว
ผสมกับทราย (silver-sand) ก็ได้ เมื่อ
ซักหมดจดแล้ว จึงล้างน้ำให้สะอาด
ภายหลัง แต่ภาชนะ เหล่านี้ไม่ควรล้าง
ด้วยน้ำโซดา เพราะจะทำให้
หมกหมอง

วิธีซักถุงเท้าแพร

ถุงเท้าแพรหรือไหม ต้องใช้ซักใน
น้ำอุ่นอย่าให้ร้อนเกินไป ด้วย ฟองสบู่
ไม่ควรจะ เอาสบู่ด เมื่อเอาถุงเท้าแซ่
ทั้งไว้ชั่วโมงหนึ่ง แล้วเอามาซักน้ำเย็น
แลม้วนบิดให้แห้ง จึงกลิ้งออก จากถุงให้
ไ้รูป เอาเคารักเย็น ๆ กดรักให้เรียบ

น้ำปลวกกัดพรม

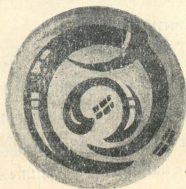
ถ้าปลวกหรือมอดขึ้นพรมจงทำวิธี
ดังนี้ เอาน้ำคั้นแกลลอนต้มให้เดือด
กับแอมมูเนีย หิน ๒ ปอนด์ ใส่ผสม
ในถัง หาผ้าสักหลาด ๔ เหลี่ยมผืน
ใหญ่ ๆ ผืนหนึ่ง ร่มลงในถังให้มุ่มทั้ง ๔
ซุนข้างบนอย่าให้แยก แล้วยกเอา
มุ่มทั้ง ๔ ออกจากถังบิดให้น้ำตก แล
เอามาวางทับบนพรมนั้น หาเคารักที่
ร้อนจัดรักทับผ้าสักหลาดไป มาให้ทั่ว
ทั่วสักวัน เหล่าน้ำ หรือใช้ ของมัน จะตาย
หมกหมองไม่เหลือเลย

เช็ดหมักเบอนผ้า

หมัก หยด คีคเบอนผ้า จงเอา
มะเขือเทศสด ๆ แล้วเอาผ้านั้นซัก
ด้วยน้ำอุ่นอย่าใส่โซดา

วิธีกำจัดมด

วิธี กำจัดมด ขึ้น ตาม บ้าน หรือใน
สวน จง เอา ดิน ใต้ เคียง กระ คาค
ธรรมชาติ ๑ ถัง หาน้ำหวาน ๆ เช่น
น้ำเชื่อม ใส่ข้างในพอให้มีกลิ่นทั่ว
แล้วเอาวางก้นไว้ คั่นทางมดเดิน จง
หมั่นคอย ระวัง ให้ปากถุงเย็บอยู่เสมอ
ทั้งไว้สักคืนหนึ่ง พอรุ่งเช้าควมดจะ
อยู่เต็มถุง ให้ชักปากถุงแล้วเอาไป
ใส่ไฟเผาเสีย

สุภาพ
บุรุษผู้หนึ่ง
เดินผ่านไป
ทางร้าน
ขายถ่าน
เห็นชาย

ผู้ขายหนึ่ง “แล้ว คอย ว่า ฉัน ไป กัด กัดคา
หรือเปล่า?”
คนใช้ “กระผม คอย ว่า ท่านไป ตั้งแต่
เช้านี้ครับ”
ผู้ขายหนึ่ง “ก็มาก แล้วเขาว่าอย่างไร?”
คนใช้ (คอย อย่างหน้าตาเฉย) “ท่าน
เหล่านั้น ยาก ทราบ ว่า เมื่อไร ท่าน
จะกลับ กระผมจึงคอยว่า ท่านคง
จะกลับ ก่อน เวลา รับประทานอาหาร
กลางวันนี่”

อีกผู้หนึ่ง นั่งอยู่ในร้านแต่ผู้เดียว เข้าใจว่า
เป็นเจ้าของร้าน แต่ความจริงไม่ใช่ ท่าน
สุภาพบุรุษ ยาก ทราบความ เป็นไปใน ราคา
ของถ่านจึงถามว่า “เป็นอย่างไรมั่งยะ
ถ่านหมื่น?”

“ทำตามเคยครับ” คนในวันคอย
ท้าวว

“ฉัน ต้อง จับ ท่าน ถ่าน เม
เหล้าเกาะกระกลางถนน”

ผู้ ทำหน้าตา ชาญรอบ ผู้ แสดง เรือง
ภาพยนต์ที่ซอลลิวูคในสหประชาชาติ
วิภาผู้หนึ่งซึ่งใน ๒-๓ ชั่วโมงนั้น เขาต้องฉาย
ภาพยนต์ การแสดงอย่างสำคัญ จึงสั่ง
คนใช้ว่าถ้ามีใครมาหาเขาแล้วให้บอกว่าเขา
ไป ไป เมือง กัดกิดคาในประเทศอินเดีย เสีย
แล้ว ภายหลัง เมื่อผู้ ขายหนึ่งได้ ทำการ
อย่างหนักไป ๒ ชั่วโมงเป็นการเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้ว จึงออกมาถามคนใช้ว่ามีใครมาหาบ้าง
หรือเปล่า
คนใช้ “มีขอรบที่มามาถามหาท่าน”

นักคิม “ท่านจะจับฉันไม่ได้ ฉัน
เป็นคนในบังคับ”
ท้าวว “แกยังคิดอะไร? ซอลลิวูคหรือ?”
นักคิม “เปล่า! ฉันอยู่ในบังคับยิวคิกแกแอนท์
โซดากัมปนี”

ไซยามพวาน

คุณนายสาว “ฉันสั่งแกแล้วไม่ใช่หรือ ถ้า

นายผู้ขายของ
แก มาห้ามไม่
ให้ ยอกว่า ฉัน
ใช้แกนวก”

คนใช้หนุ่ม “ก็ผมขอกันไม่ให้คุณ
นายถูกเตะต่างหาก”
คุณนายสาว (ฉุนเฉียว) “แกขี้ขลาดยัง
ใจ เท่าของเขาหิวกระ
โง่งคางฉันไป ๒ ครั้งแล้ว
นะ นั่นแกขี้ขลาดอย่าง
ใจชะ?”

คนใช้ “คุณผู้ชาย
กลั๊ว งาม
ผมว่าคุณ
นายไปเล่น
ไฟ หรือ

เปล่า ผมก็ขอกว่าคุณนายให้ผม
นวดอยู่ก็บ้านวันยังค่ำ นี่ไม่ใช่
ผมขี้ขลาดๆ ฤทธิ?”

นายขวัญ วุฒาภิทัย

ให้ ไปดูภาพยนตร์
ได้ขึ้น คุณตา

พอกลับมาถึงบ้าน ก็มีผู้

ปรารภ อยู่คน
เคียวในมุ้งว่า

“อนิจจังอนิจจา

สมภาร “เฒ่าจ้าว คิลมีก็องค์?”

เฒ่าจ้าว “มี ๑๐ องค์ ขอรวิชัย”

สมภาร “ก็แล้ว ถ้าเฒ่าจ้าวทำ
ขาดเสียของคตินั้น จะเป็น
อย่างไรบ้าง?”

เฒ่าจ้าว “เหลือเก๋าคงคี่ ขอรวิชัย”

นายโง่ง ฌคตของสาร

วันนั้นคุณตาเหมือน (อายุ
๗๘ ปี) ได้ถูกนำโดยหลานเหลน

คนเรา
นั้นขอ

เกิดมา กันนี้แต่จะดำเนินเข้าสู่ ทราย,
พายุ, มรณะ, เราเอง พุ่ไฉ่ เขี่ย
หมกรวาคาเสียแล้ว ขึ้นแต่ไป ๒ หนั่งญูขึ้น
ก็ไม่ได้ยินว่า มันพูด ว่า กระไรกัน พุ่ไฉ่

กรรมเวรของลูกเอง!”

สมุห์หอม

วิเศษ วิเศษ

วิเศษ, เทศมณฑล

ภาค ๘

๑

๒

๓

๔

๐ ๐ ๐,

๐ ๐ ๐,

๐ ๐,

๐ ๐,

๗, ๗, ๗, ๗, ๗, ๗.

จงลำดับอักษรและสระ ๗ ตัวนี้ ตัวละครั้งก็ตามผสมเป็นคำ ๔ คำ ๗ หนึ่งจะมีก็
ตัวก็ตามแต่ ๐ นั้น

คำที่ ๒ แปลว่าใหญ่ยิ่ง

คำที่ ๓ " เนื้อ

ถ้าอ่านรวมทั้ง ๔ คำตามบรรทัดจะได้คำถวายชัย เนื่องในงานพระราชพิธีเฉลิม
พระชนมพรรษา ผู้ตอบสมควรจะประพันธ์ถวาย, กลอน, โคลง, ฉันท์ ถวายชัยด้วย
อิติสสันต์

๒๐ ปริศนาถวายพระชัยเฉลิม

พระราชพิธีเฉลิม

พระชนมมาน ๗

๑๐ จงกระวีประพันธ์บรรณการ

ถวายพระพรจรรพิศาล

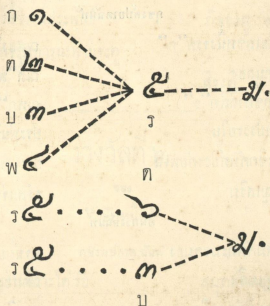
พระเกียรติยศ ๗

แก้คำผิดในปริศนาภาค ๗

ฉันท์อื่นกลีลาท ๗ ปริศนาภาค ๗ บรรทัดที่ ๒ ยังเคลื่อนกลีลาทอยู่ คือ "ปราง
เปลี่ยนนาเขียนสาร" ที่ถูก "ปรางเปลี่ยนนาเขียนสาร"

ไฮปรีศนาภาค ๗

ก ต บ พ ร ต
 ๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖,

๗	๖	๕	๔	๓	๒	๑	๗	๖
๗	๖	๕	๔	๓	๒	๑	๗	๖

รางวัลที่ ๑

ของ

“ร.อ.ท. พล้อย พรปรีชา”

วังสกุระรัตน์

๒ จะตอบนิพนธ์วรรค

เพราะเกรงจะพลาดพลั้ง

๑ มโนทนนก

พินิจพิจารณาอย่าง

মনেচ্ছিত্যাক্ষেপ

อระเศวรัสเทอนัสของ ๗

ถ้าจะอีกกระซิบสมอง

กละลวันจะชวนฤกษ์ ๗

๑ นิสัยประสัทธาคัก

จำสู่ประลองก็

๑ ฉะนั้นนางก็

ระลึกประหลาดผล

อุทกษัตริย์

๑๒ ฉะนั้นนางก็

ฉนั้น"บ"คน

๑ ฉะนั้นนางก็

ประมวลดรยประ

๑ ประมวลดรยประ

เจริญพลารุณ

อินทวงษ์

๑๒ สมคัพพะมวลด

กัวยถกณณ

๑ ทั้งหกมีผล

คือ"กรม"และ"กรม"

๑ ชื่อ"กรม"ประ

กรมดวันประ

วสันตคิล

๑๒ จักนำ

เขียงอ่าน

๑ จาก

คือคำ"กรม"

๑ จาก

คือ"วิ"

กิดนกัน

ฉิระแพก

ฉลิต

กน

ฉดอง"ก"

ฉด"ก"มี

ฉด"ก"ฉ

ประ

ประ

วริศ

พจน

กิด

มณ

ฉิระ

ฉิระ

ก

ประ

ก

วิ

ฉิ

จ

ว

อภิสถาปัตติ

๒๐ ไปรุ่งฤทัยระไค้พิชิตประสิทธิ์
ประสงค์งานคัลลิตระปลิก

ฉวางวัล ๑

๑ หากจะฤกฤทัยวิสัยระสร
แสงเพราะโสครวิโรจน์ประพันธ์

กัของตุ ๑

๑ นี่แหละกรรมการะท่านระกุ
พินิจพิจารณาครุ

สิงค ๑

รางวัลที่ ๒

ของ

“วังเหนือ”

ภุขกปชาต ฉันท

๒๒ สราญใจเพราะไค้วัย
เพราะคอบปรคินากฉันท

สมคคัพพะรางวัล
ก็ถูกคองคนองใจ ๑

๑ ประสพปริศนาพฤ
เพราะยุ่งยากลำยากใน

จิภาคคหทัยไป
สมองเหลือก็เขื่อนแสน ๑

๑ จะขว้างทิ้งก็กรังกลัว
ขยี้เขื่อนก็เมื่อยแขน

ระมาหัวและดแกลน
พิไค้คิลปะระแกล้งกัน ๑

๑ กระไรไม่กรดมั่ง
ก็ยากเขื่อนและเขื่อนครัน

ระคิตคังคำถามฉันท
โหลนคอบระฤกคาย ๑

๑ คณังคิกและคิกไค้
กระเนนสมกัว่าน่าย

ฉิลคิไค้ร กันำอา
หทัยคำและทารุณ ๑

๑ เอะไม่กลัวระแก๊ฉ
ระฤกเพลงมิเกรงคณ

คคัพโพฉเป็นบุณย์
จะเขยหยันเขมณเขลา ๑

พุทธพจน์

๐๒ ขยับเขียนและเพียรคิด
เพราะที่ปรักษาเถา

๐ สิหนึ่ง ก. และ ท. สอง
จตุ พ. มีขอไกล

๐ มลัก ร. ก็เขญจ ค.
กมลโล่งระเริงเคย

๐ และทันจะชชุม
จะใคร่ขยับล้าภัยไป

วสันตคิลก ฉันท

๐ ซึ่งผลสมมวละคำ
ตามท่านชยายวจนปรงาน

๐ ก่อนคอบรรยอขยปรคณะข้อ
หากขยอกณคัพพะระเงลล
หนึ่งผลสม “กรม” ะ ไค้
สามใหญ่ก็ค้อ “บรม” ะ จอม

๐ คำเขญจะเห็นททยชม
ผู้เป้นททาวณิมิกระไล

๐ คำทก. “บรม” ะ ฝิระเสนห์
ย้อมมีกมลระยมครัน

๐ เอยเราปลากททยเหลล
กลับเห็นประเค้นปรคณะกาย

วสันตวงศ ฉันท

๐ ไล่ทาทรางและฝิระอาน
ท้วยไค้สถานแลจุติมิ

ก็ประสิทธิประสงคัณะเรา
มนะคิกก็คล่องททย ๑
และทวิมองก็ บ. กระไล
ระยุดและคันเหลบ ๑
ทกะพอฝิครยเสยบ
ชนะท่านยังมันททย ๑
จะผลสมค้ำและไซ
ฝิผลสมมิถูกพิจารณ ๑

ฝิระนำสิแปลทาน
ก็จะถูกประสงคัเสมอ ๑
คนขอแกลงเรือ
ก็จะมากล้ายางงอม ๑
ทวิไซรัก็ “กรม” ะ ทวอม
จตุ “บรม” ะ และค้อไป ๑
เพราะ “บรม” ะ สกิกไ
ก็จะถูกณโทษทณจ ๑
สควิไล่ที่และแล้วฝิ
จิตทวงจะพางสลาย ๑
ชนะเมื่อระทศคลาย
ชะกระไรสิคิกก็ ๑

ก็จะบานกมลปรัก
รวมงานประจำคนำ ๑

๑ คือที่สูญไป “บรมบรร
ปวงชาวประชาประชุมทำ

๒ อยู่ “วิเศษระเกษ” วรสถาน
รำลึกและนักษัตรอัน

๓ ไล้งอกและไล้งหทยนัย
จากอกสควกและคำวิคก

พด” หรรษ์กระชนสุธรรม
และนมัสการนิรันดร์ ฯ
นรมาณกมลภินันท์
สุวิเศษพระพุทธรองค์ ฯ
กุณเผลกิริและลง
จะสำเร็จเพียรภาณา ฯ

เนียบตารางวัล

เผ้าครองครกนิกแก้
ครบภาคสัปดาห์
แก้คำวณสุริยา
จึงคึกปฤศนาไค้
วิกแวงอรธซัซ
อักษรตามเลขจำ
หนึ่ง “ก” ที่สองจำ
สามได้ “ข” สัน

สมมานเข็ญพิ้อง
ทหก “ค” เกษซัซ
บรรพชวยัญชนอิก
ต่อจากนวิกไค้

ราชการแผนกหนึ่งนั้น
สอง, ห้ารวม “ม” ควม
สาม, ห้าเพิ่ม “ม” “บรม”
เค็วองลาคุปคิกเค้า

ปฤศนา ไทย แซ
รวากย์ ไว
อรธเวอ เรืองนอ
วิษขพจแกลง
เขียนจำ
เจอนช
“ค” ไล่ แทนแซ
เลือกไค้ “พ” พวน

“ว” วิก ยาสาย
เชอมให้
ขระเวียบ เวียงนา
จิกเข้าคัพพิสาร

คือ “กรม” แน่เทียบ
ว่า “เค็ว”
อย่างยิง
จ่ายแท้ “พรหม” เจียม

เม”

วิ”

“กระเตรียม” ให้พรักพร้อม
 วรรคสุดประจักษ์ “บรม”
 อำนคามคกฤช “บรม”
 วิกัสระเกษกล่าวข้า
 เคยมีนักชัคครน
 เชิดพระพทอสาสน์นำ
 งานเล่นวันเวียงอ้า
 แน่นเนื่องรักษาพร้อม
 ไซ้ชาญเชิงฉลากรู้
 วิเริ่มรนาพี-
 ปวงปราชญ์ประพันธ์ยวิ-
 ยลฉิกโยรทอภัยให้

“รคม” นั้น

“ขอบข้า”

บรรพค” ฉนั้นแล

ทคังเจกัย

ประจำ ขนา

จิตคณ้อม

รุ่งท ทัยณอ

พรักผู้คงงาน

กลกวิ

วิยไว้

ชาซาค เชี่ยวแซ

คนผู้พาลเขลา

ท. พ.

ภาษกบฏาตฉันท

๑๖ ประสยไทยเขมรพิศ
 เซลยท้าวสภาน
 ประสงค์ขัณมนคักล่อม
 และขวรเจกวิหลาย
 คนนี้มีไช้ปราชญ์
 ฝิไกรักสมัคเชียน
 ลิขิตลงผยของเผย
 ะพลาภฉิกกระไรวาน

ะกูปริศนานล
 เฉลยเงินอนกระทัทัย
 หทัยพร้อมสำราญกาย
 กระขวนสรวพประพันธ์เพียร
 ฉลาบท่ากรรมลเจียร
 สมัยว่างเพราะห่างงาร
 พิจเอย์แสดงสาร
 อภัยแถมและแถมเติม

ฉบับ

๑๖ ให้หาอักษรมาเสริม แชมแทนเลขเดิม จำกักกำหนดทกไข
 ค่อยกล่าวพยายามไป พักหนึ่งก็ได้ ประจุงานเจตนา

เลขหนึ่งอักษร ก, หนา สองแทน ต, ตรา สาม ข, ไข่ม้อย
เลขสี่คือ พ, ฝนพัด ห้า ร, เรือกล หกนั้น ค, เกษเกษ
ระผลสมคามทชมา ให้สมปริศนา ศ, เศษแพทยบรรยาย

อินทรีลาคันท์

๑๑ คำเป็นประถมสม

สอง "กรม" อูราสลาย
สืบญูฐรณเพรียก
ห้าคือ "กรม" ลง
หมายตึงกระคำแปล
สมปริศนาชาน

ก็คือ "กรม" พิเปรยทาย
พยางค์สาม "บรม" คง
สำเนียง "พรม" และถูกตรง
"บรม" ขอบขอสาน
มิเชื่อนแซแสดงการ
ระเบียบย่งประสงค์กล

ลัทธุลลวิหิตลันท์

๑๒ พลันน้ำอักษรที่ประจำลิขระคน

อ่านตรงทาระยะมุมแทยงกละคกฤช
ไค่นามสมกะสถาน "บรมบรรพต" ทร
ล่างชั้นบนยล "วิคสระเกษ" วิคสิฐศรี
เราท่านเคยบุรยาตร์ประสงค์นมีคการ

ตามตราขวางยล พินิจ
จากย่นกลางพิศ ะค
สำหรับประชาป ะณีย์
เขตรังสถานที พินิจ
นักชิตฤกษ์สำนวน เสมอ

วสันตคิลลลันท์

๑๓ เสรีสันวิตรบุเลลย

คอบปริศนาคนเทยอ
โคยหย่อนทำนองกลประพันธ์
ชั้นเชิงกวีวิวลัย
บทบาทพิชากเสนาสินิ
แรกเริ่มเผกิมจิตลยง

พจเผยสนองเสนอ
และทยานผลสานไซ
คณะฉันทะยากไ
ลหัทธังครุทั้งผอง
ยมีคิกระล้าพอง
วรปราชญ์อภัยเทอญฯ

"วาคนา"

เป็นที่หวังไว้ว่าจะมีความเจริญมั่นคงต่อไป
ภายหน้าชั่วกาลนาน

ส่วน หลักธาดา ข้างอิง เพื่อสนับ สนุนด้วย
คำให้แจ่มแจ้ง ชี้เหตุให้เห็นผลนั้น คณะไทย
เขมรจะไม่ขอล่าไว้ในทันที ขอมอบให้ไป
นำทิวของบรรดาท่านสมาชิก แลผู้ทักท้วงอ่าน
ทั้งหลายวินิจฉัยเอาเองเถิด

นับจำเดิมตั้งแต่หนังสือไทยเขมร ใ
อับคั้ง ปรากฏแก่ตาบรรดาทวยนาคร จนกระ
ทั่งถึงขั้น เป็นเล่มที่ ๔ ก็การได้ดำเนิน
เป็นผลก็เกิน ความคาดหมาย ของคณะไทย
เขมร มีผู้การณเอื้อเฟื้อช่วยกำลังความคิด
และช่วย กำลังทรัพย์ เพิ่มพล ขนเป็น ลำคัย
มา ถึงหากจะไม่มีสมาชิกตั้ง ๒-๓ พันก็

ส่วน น้ำที่ โดย ตรง ของคณะไทยเขมร ก็
แท้จริงและจำเป็นนั้น ก็มีอยู่แต่เพียงขอเรียน
ให้ท่านทราบโดยตระหนักแน่ว่า เนื่องใน
วาระมหามงคลสมัย เฉลิมพระชนมพรรษา
พุทธศก ๒๔๖๖ คณะได้จัดพิมพ์ ขนออกจำหน่าย
เป็นพิเศษ ขนานนามหนังสือไทยเขมร
ฉบับนี้ว่า “ฉบับพิเศษ” มีเรื่อง นำอ่านนำฟัง
ซึ่งท่านนักประพันธ์ ผู้ที่มิเกียจวิ และข้อเสียง

อันมหาชนนิยมหลายท่าน กังจะไค้ขยายให้
ท่านทราบบอเลา ๆ

เรื่อง "ประภวโง" ของท่าน น.ม.ส. เป็น
เรื่องขบขันน่าอ่านน่าฟังมาก เมื่อท่านอ่าน
เรื่องนั้นจบแล้วจะทำให้ท่าน (ผู้อ่าน) ทราบบว่า
ตัวท่าน (ผู้อ่าน) นั้นเป็นคนโง่หรือฉลาดก๊วย

การทดลอง ของท่าน ศาสตราจารย์ เรื่อง
คาทิพย์และแสงมฤคยู ของครูเทพ กล่าวถึง
ความเจริญแห่งวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ ไม่แพ้ชาวตะวันตก มีค่าตลกขบ
ขัน ชวนอ่านชวนฟังยิ่งนัก

แม้วัน ผู้เรียบเรียง "ความพยายาม"
และอื่น ๆ เป็นอย่างไรบ้าง เจ็บชวยไป นาน
เพราะท่านมีราชการ จะต้องปฏิบัติอยู่เต็มมือ
หรือจะเรียกว่า วาสนาของเราท่าน คกอัย จึงมี
ไค้ชิมผลปากของท่าน คณะไทยเขมมกระ
หัยม อยากระเรียนให้ท่านทั้งหลาย ทราบบว่า
ใน เล่ม พิเศษ ฉบับนี้คณะ ๆ มี หัวใจ ไค้รัย
เกียรติยศจากท่านผู้เฒ่า ๆ ๓๐๐ เปอร์เซนต์
แต่ ถ้าหากว่า จำนวน ไค้ยังไม่ถึง ๓๐๐ นั้น จะมี
กำลังถึงกับทำให้ความหวัง ของเราเป็นหมัน
แล้วก็คงเป็น ค้วยชดา คณะไทยเขมม ยังไม่
หมดเคราะห์ที่แน่นอน

ยังมี เรื่อง เอก ๆ ของ ท่าน ที่ มี ผู้ปาก
เยี่ยม ๆ อีก หลายท่าน เช่นท่านเสฐียร
โกเศศ, นาคะประทีป, พรธนะแพทย,
ท่าน อน.ก. คีระศรียานนท์, ศิริสุวรรณ,
แสงทอง ฯลฯ

และเราไค้ทราบบว่า ท่าน ศ. เทชะแพทย
ก็จะได้ส่งเรื่องมาออกหนังสือในฉบับนี้ด้วย นับว่า
ท่านจะพลิกแพลงเล่น ซึ่งยังไม่ มี ผู้ ไค้เคย
ทำเลยก๊วย

ถ้าท่านอยากระทราบบให้ละเอียดกว่าใน ฉบับ
พิเศษนี้ จะมีเรื่องอะไรบ้างแล้วไปรทกเลิก
นำแรงความ ท่านจะทราบบไค้ โดยทันที

ฉบับพิเศษนี้ คณะไทยเขมมไค้จัดทำ
เป็นพิเศษจริง ๆ ถึงแม้ท่าน ไค้ยังไม่ เคยมี
หนังสือไทยเขมมเลย จนเล่ม เคียว ก็ไค้ควร
จะทั้งโอกาสพิเศษให้ผ่านพ้นไป เพราะใน
เล่มใหม่นี้จะมีเรื่องใหม่ทั้งนั้น แลทั้งไม่มีเรื่อง
ที่ไค้เคยก๊วย

เรื่องเก่าที่ลงค้างในฉบับนี้จะได้ นำลงต่อ
ไปในฉบับประจำเดือนกุมภาพันธ์ แลขอถือ
โอกาสเรียนให้ท่านทราบบว่าเรื่อง เค้านต์
แคร์กคล่าไค้ถึงระคามต้นฉบับที่แปลไว้ไค้
เพียงเท่านั้น ตอนที่ออกากัน (แปลใหม่)
จะได้ นำ ลงใน ฉบับ กุมภาพันธ์ จน กระทั่งถึง
อวสานของเรื่องทเคียว

ในที่สุดนี้ คณะไทยเชชม ขอขอบคุณบรรดา
ท่านที่เชื้อเพื่อส่งเรื่องมาลงใน คหบดีพิเศษ
ไทยเชชม และขออภัยคำนี้ท่าน น.ม.ส.
กรุงเทพ และ แม่วัน ในการที่สละเวลาอันมีค่า
ให้เกียรติยศแก่คณะของเราในโอกาสนี้เป็น
พิเศษด้วย

ขอใบ

ท่านเจ้าของหนังสือโกญจนาทิก ได้ส่ง
หนังสือโกญจนาทิกเล่ม ๑ มาให้ ไว้เป็นสมบัติ
ของห้องสมุดไทยเชชม ๑ เล่ม ได้รับไว้แล้ว
ด้วยความขอบใจ และหนังสือนี้มีขายที่
สำนักงานไทยเชชม ราคาเล่มละ ๑ บาท

๔๒. ความก้าวไปแห่งทำอาจออกกลับได้ ความก้าวไปแห่งชีพ เหมือนประทีป

เผาไหม้ มีแต่สิ้นไปถ้ายืดว จงเตรียมตัว.

ของ ผ. ส. พิชยญาติ

แจ้งความ

ไทยเชษม ฉบับพิเศษ ประจำเดือนมกราคม

เล่มแรกของ

น. ม. ส.

แม่วัน

เสฐียรโกเศศ

พรธนะแพทย์

พระราชเดชภักดี

คิ่วศรียานนท์

แม่สอาด

ศ. เทชะแพทย์

ขุนสุนทรภาศิต

ช. โกมลมิตร

เรื่องศิลป์

ห. สุนทรารชุน

ครเทพ

หมื่นศรี

อ. น. ก.

นาคะประทีป

ศรีสุวรรณ

แสงทอง

กุมารใหม่

พ. พรปรีชา

มรกต

ดินสอ

สมุห์หอม

ช. ทรัพย์สาร

และ

๑๗

๑๗

๑๗

ห้องศิลป์

ตั้งอยู่เชิงสะพานวัดราชบพิธ ถนนเพ็ญนคร (ที่จตุรภักดีเก่า)

เป็นสถานที่รับทำการช่างต่าง ๆ โดยมีนายช่างผู้ชำนาญ

=====

๓, พแนกเขียน รับเขียนภาพสีน้ำ, สีน้ำมัน, ถ่าน, เส้นหมึก, ลายลวดน้ำ, บั๊กทองล่องชาด, ฉากละคร, ออกแบบลวดลาย, และแบบแปลน, ตลอดจนย้ายหน้าต่าง วันต่าง ๆ ใดที่ทุกชนิด

๒, พแนกทำแม่พิมพ์ รับทำแม่พิมพ์สังกะสี, ทองเหลือง, ทองแดง, ลายเส้น, ลายสลักวัน

๓, พแนกแกะตรา รับแกะตราไม้, ยาง, งา, เหล็ก, ทองเหลือง, ทองแดง ฯลฯ เป็นตราคุณตราประทับได้อย่างดี

๔, พแนกแกะสลัก รับแกะพระ, กระโหลกซอ, และแกะสลักไม้, หิน, ต่าง ๆ ตลอดจนการแทงหยวก แกะภาพเครื่องประดับศพได้ทุกอย่าง

๕, พแนกเขียน รับเขียนตุ๊กตา เป็นรูปสัตว์, รูปคน, และสิ่งของต่าง ๆ

๖, พแนกปัก รับปักลวดลายด้วยด้าย,ไหม, เช่นลายเสือครุฑ, คอช่อมอเสียด ฯลฯ ใดทั้งเส้น

กับทั้งรับติดต่อเครื่องกระเบื้องถ้วยชาม, กระเจ๊ก, ที่แตกหักให้กลับคืนดี และมีนาคแข็งแรงประคองเกม โดยเรียบร้อย

ถ้าท่านมีความประสงค์จะให้ทำสิ่งใด ขอเชิญไปพบกับผู้จัดการแผนกศิลป์ วันธรรมดาตั้งแต่ ๔ ส.ท. ถึง ๘ ส.ท. วันอาทิตย์ตั้งแต่ ๘ ก.ท. ถึง ๕ ส.ท.

อนึ่งแม้ท่านจะไม่จ้างทำที่สำนักงานนี้ ก็ยินดีรับเป็นที่ปรึกษาหารือในกิจซึ่งเกี่ยวข้องกับการช่างทั่วไปโดยไม่คิดค่าช่วยการเลย